

Phần 4

Chương 35

TUYỆT ĐẠI HUNG NHÂN

Tòa tiểu lâu của Kỳ Yên Nhiên được xây bằng bạch thạch, ẩn trong cây cối, dáng vẻ rất cổ nhã, giống như một tòa lâu các ở chốn tiên cảnh, mà chủ nhân là một tiên nữ xinh đẹp.

Bước lên bậc tam cấp, phía trong cửa có đặt hành lý và binh khí của khách đến, hai nô tỳ xinh đẹp đã sớm đứng chờ ở đó, ân cần phục thị.

Đàm Bang rí tai Hạng Thiếu Long: “Kỷ tài nữ không thích có người mang kiếm vào nơi ở của nàng”.

Hạng Thiếu Long gật đầu, nhủ thầm cô ả Kỷ tài nữ này quả thật kênh kiêu, biết Tín Lăng quân đến thăm mà vẫn không dậy, bọn nô tỳ cũng không dám gọi ả, lại không cho người khác mang kiếm vào. Nhưng nghĩ lại, cảm thấy kênh kiêu cũng tốt, bởi gã cũng tự thấy rằng đàn ông đúng là đồ đê tiện, nữ nhân càng khó giành được thì càng quý, chính điều này đã khiến gã mong muốn xem thử cô ả đẹp đến mức nào.

Hai tên a hoàn rất có thiện cảm với Hạng Thiếu Long, phục thị gã rất tử tế, tỉ mỉ phủi bụi trên y phục gã rồi đưa khăn ướt cho gã lau mặt.

Sau khi mọi việc xong xuôi, bốn người bước vào đại sảnh.

Vừa bước vào cửa, một thanh âm vang lên bên tai Hạng Thiếu Long: “Quý khách đến! Quý khách đến!”

Hạng Thiếu Long giật mình nhìn lại, thì ra đó là một con két biết nói đang đậu ở một chiếc giá gần đó.

Hai tỳ nữ rõ ràng rất yêu thương nó, mỉm cười rồi mang thức ăn qua.

Hạng Thiếu Long nhìn quanh một lượt. Đại sảnh này sắp xếp rất trang nhã chỗ đặc biệt nhất là không trải chiếu mà thay vào đó là mấy chiếc giường nhỏ, phía trong sảnh có đầy những chậu cây kỳ lạ, hình như được mang từ ngoài vườn vào. Ở một bên tường có treo một bức họa nữ nhân.

Lúc ấy mấy chiếc giường nhỏ đã có người ngồi, mỗi giường có khoảng ba đến sáu người, hơn mười người đều nói chuyện nhỏ, họ sợ đánh thức chủ nhân thì phải.

Tín Lăng quân dẫn đầu bước vào, lập tức có hơn quá nửa số người đứng dậy thi lễ, trong đó những người khác là lần đầu tiên gặp Tín Lăng quân, lúc này mới biết y là ai nên cũng vội vàng đứng dậy chào.

Hạng Thiếu Long liền chú ý đến mấy người trong số đó, đặc biệt là nhóm bốn người ngồi ở cửa sổ bên trái, ba người trong đó ăn mặc kiểu võ sĩ, dáng vẻ bất

phàm, nhưng điều đáng chú ý là vẻ dũng mãnh của họ, đặc biệt trong đó có một đại hán khôi ngô cao lớn, so với Hạng Thiếu Long không kém bao nhiêu, tay mạnh mẽ mọc đầy lông, trán có quần một dây vải màu bạc, mặt bạnh ra, vai rộng, mắt rất nhanh nhẹn, mang một vẻ giáo quyệt, vẻ ngoài rất cao lớn, toàn thân thoát ra một mê lực tà dị.

Hai võ sĩ đi bên cạnh y cũng đều là hạng hung ác ngang ngược, nhưng đứng bên cạnh y đều trở nên lép vế.

Điều lạ là trên tay của ba tên đều có dấu bị lửa đốt.

Bên phải là nhóm sáu người ăn mặc theo kiểu văn sĩ, một trong số đó có dáng người cao, vẻ mặt sáng sủa, hai mắt sâu, rõ ràng là người rất có trí, nhìn qua giống như thần tiên. Nhóm cuối cùng có ba người, người lùn thấp, mặt mũi cũng bình thường, từ trang phục có thể thấy được y không phải là người Ngụy, càng không biết y đến từ nước nào, nhưng có thể đến đây để gặp Kỳ Yên Nhiên rõ ràng phải là nhân vật có chút vai vế.

Tín Lăng quân quay sang chào sáu người bên phải rồi nói với nam tử có bộ mặt sáng sủa kia: “Chúng tôi vừa nhắc đến Trâu tiên sinh, không ngờ tức thì được gặp ông”.

Rồi quay sang bảo Hạng Thiếu Long: “Thiếu Long, hãy qua gặp Trâu Diễn tiên sinh, người rất tinh thông thuật thiên nhân cảm ứng”.

Hạng Thiếu Long trong người thâm nghĩ thì ra đây là một nhà huyền học nổi tiếng đương thời với học thuyết “Ngũ Đức Thủy Chung”. Định bước lên hành lễ thì một giọng ồm ồm bên trái vang lên: “Vô Kỵ công tử, xin hỏi vị này có phải là ngự tiền kiếm sĩ của nước Triệu tên Hạng Thiếu Long chăng?”

Hạng Thiếu Long giật mình nhìn qua, thì ra người lên tiếng là gã võ sĩ như ma vương giáng thế kia.

Tín Lăng quân rõ ràng không quen người này, nên nói: “Vị tráng sĩ này là...”

Một người Ngụy có lẽ giới thiệu ba tên võ sĩ đến gặp Kỳ Yên Nhiên cung kính nói: “Khách khanh dưới trướng Long Dương quân Phùng Chí tham kiến công tử. Vị này là người trí dũng song toàn nổi tiếng nước Tề, Ngao Ngụy Mâu tiên sinh, tráng sĩ bên phải tên Đinh Sung, người bên trái tên Chinh Lạc, đều là những dũng sĩ lừng danh ở nước Tề, cũng là thân vệ tướng của Ngụy tiên sinh”.

Tín Lăng quân và Hạng Thiếu Long đều ngạc nhiên, không ngờ tên hung đồ này không bỏ cuộc, công nhiên đuổi đến Đại Lương, tất không có ý tốt, rõ ràng lại được Long Dương quân chiếu cố, Ngụy vương chống lưng, chẳng trách gì y dám hung hãn bá đạo như vậy.

Khi Hạng Thiếu Long còn suy nghĩ, Ngao Ngụy Mâu bước tới thì lễ với Tín Lăng quân rồi quay sang nói với Hạng Thiếu Long: “Đã lâu nghe được kiếm thuật của Hạng huynh rất cao minh, có cơ hội nhất định sẽ lãnh giáo”.

Hạng Thiếu Long nhìn thấy tay Ngao Ngụy Mâu có vết cháy xém nên mỉm cười: “Ngao tiên sinh phải chăng gần đây đã gặp phải một trận hỏa hoạn, sao hai tay đều có vết cháy như thế?”

Ngao Ngụy Mâu trong mắt lộ vẻ giận dữ, lạnh lùng nói: “Chỉ là một trò chơi vô vị của một gã tiểu tặc thôi, chẳng đáng là gì, vả lại y chỉ đắc thế một lúc, sớm muộn gì cũng bị Ngao mỗ xé xác ra từng mảnh”.

Trong lời nói nồng nặc mùi thuốc nổ, ngay cả những người như Trâu Diễn cũng cảm thấy được rõ ràng, biết được hai người này đã từng xảy ra chuyện không vui. Nói xong quay về chỗ cũ.

Hai tên thủ hạ của Ngao Ngụy Mâu trừng mắt nhìn Hạng Thiếu Long, trong mắt lộ ra tia thù hận, cũng đủ thấy trận đánh bằng lửa ngày ấy đã thiêu cháy bọn chúng đến tận tận.

Tín Lăng quân nháy mắt cùng Hạng Thiếu Long, giới thiệu những người Ngụy bên cạnh Trâu Diễn, đều là những danh sĩ và đại quan của nước Ngụy, có thể thấy Trâu Diễn là kẻ rất được lòng người tại nước Ngụy.

Giới thiệu xong, Tín Lăng quân đưa mắt nhìn nhóm người Ngụy còn lại, mỉm cười nói: “Bốn quân lần đầu tiên gặp được Trương Phụng Trường tiên sinh tại đây”.

Rồi quay sang một người có thân hình cao trung bình, chỉ ngoài đôi mắt nhanh nhẹn, còn dáng vẻ vẫn bình thường, nói: “Vị này là...”

Trương Phụng Trường nói: “Vị này là Hàn Phi Tử công tử của nước Hàn, lần này tại hạ được thơm lây với y, bởi vì Kỷ tiểu thư sau khi xem xong cuốn “Thuyết Nạn” của Hàn Phi công tử đã khen không ngớt lời, cho người đánh tiếng muốn gặp công tử, vì thế Phụng Trường mới đưa Hàn Phi công tử đến gặp tiểu thư”.

Bọn Tín Lăng quân đều đổi sắc mặt, không ngờ lại gặp được nhân vật đã tập đại thành Pháp Gia ở nơi này. Nhưng cũng hơi ngỡ ngàng vì người này tướng mạo cũng chỉ tầm thường.

Hàn Phi Tử rõ ràng là người không quen giao tiếp nên chỉ cười cười, hơi cúi người chào.

Hai nữ tỳ xinh đẹp vội vàng mời Tín Lăng quân ngồi ở một chiếc giường đối diện với bọn hai người Hàn Phi.

Lúc bấy giờ chỉ còn một chiếc sạp ở dưới bức tranh nữ sĩ, có lẽ đó là chỗ ngồi của Kỷ tài nữ.

Hạng Thiếu Long bắt chước mọi người dựa vào chiếc sạp ấy, nhăm nháp tách trà thơm, trong lòng bồn loạn.

Ngao Ngụy Mâu vừa đến, tình thế liền phức tạp.

Người này sức khỏe kinh người, thân thể lại vững chắc như bức tường sắt, Hạng Thiếu Long tự thấy mình tuy tự phụ nhưng chưa chắc là đối thủ của y. Nếu y

liên thủ cùng với con độc xà Long Dương quân mà Tín Lăng quân lại có lòng riêng với mình, chuyển đi này quả thật lạnh ít dữ nhiều. Đang suy nghĩ thì nghe Tín Lăng quân hỏi Hàn Phi Tử: “Hàn công tử lần này đến nước Ngụy chẳng biết có chuyện gì, cứ nói ra thử xem Vô Kỵ có giúp gì được không?”

Hàn Phi nói: “Lần này... ờ... lần này Hàn Phi vâng lệnh của vua đến quý quốc để mượn lương”.

Hạng Thiếu Long trong lòng không khỏi ngạc nhiên, không ngờ Hàn Phi ăn nói lấp bắp không lưu loát, lời không chuyển được ý, không chịu thừa cơ nói sự lợi hại để chỉ ra vì sao nước Ngụy phải cho nước Hàn mượn lương.

Tín Lăng quân quả nhiên nhíu mày nói: “Thì ra là như vậy, quý quốc định mượn bao nhiêu?”

Hàn Phi đáp liêu: “Một vạn thạch”, rồi chẳng nói gì nữa.

Tín Lăng quân cũng im lặng, chỉ mỉm cười mà thôi.

Trâu Diễm lên tiếng: “Thịnh cực tất suy, suy cực tất thịnh, ngũ đức giao nhau, giờ đây nước Hàn đại hạn, kỳ thực sớm đã có điềm báo trước, Trâu Diễm năm năm trước đã thấy sao chổi rơi vào nước Hàn, đoán rằng tất sẽ có họa, hôm nay quả nhiên đúng y như vậy”.

Hàn Phi nhíu mày, rõ ràng trong lòng không vui, không tin lời Trâu Diễm, nhưng mấy người bên cạnh Trâu Diễm đều lên tiếng phụ họa.

Ngao Ngụy Mâu cũng cười lớn nói: “Trâu tiên sinh hiểu đạo trời như thế, ngày nay bảy nước xưng hùng, tiên sinh có thể giải thích thiên mệnh ở đâu để mọi người cùng hiểu hay không?”

Trâu Diễm mỉm cười định trả lời thì tiếng hoàn bội vang lên, một tuyệt sắc mỹ nữ được bốn tên thị tỳ đỡ, bước vào trong sảnh.

Hạng Thiếu Long nhìn ra, giật mình, suýt tí nữa kêu lên. Chỉ thấy một mỹ nữ da trắng hồng, mặt sáng láng như tiên nữ hạ phàm, yếu điệu bước vào trong làn thu ba lóng lánh, ai nấy đều ngất ngây nhìn nàng. Tóc nàng bới cao rồi buông xuống phía sau, eo thon, cổ trắng trẻo. Hai mắt vừa sâu vừa đen. Người mặc bộ váy dài có hoa màu xanh, bộ váy đung đưa theo bước chân nàng, hai tay áo rộng che khuất đôi bàn tay của nàng.

Hạng Thiếu Long như lạc vào tiên cảnh, chẳng còn biết nhân gian ở chốn nào nữa. Ô Đình Phương so với nàng còn kém ba phần, có thể nói nàng hấp dẫn khác người biết bao.

Kỷ Yên Nhiên bước tới ngồi trên chiếc sạp còn lại. Nàng nửa nằm nửa ngồi trên sạp, lại đưa hai chân lên sạp, lộ ra làn da trắng hồng không chút tỳ vết, khiến cho Hạng Thiếu Long chỉ muốn nhảy lên sạp đè lên người nàng, rồi ngửi mùi thơm trên người nàng.

Kỷ Yên Nhiên ngồi xong mỉm cười nói: “Yên Nhiên tham ngủ, khiến cho các

vị phải đợi lâu”.

Hạng Thiếu Long tỉnh lại, quay sang nhìn các người khách, chỉ thấy bất luận là Tín Lăng quân, Trâu Diễn, Hàn Phi hay Ngao Ngự Mâu cũng đều lộ vẻ ngất ngây, so với mình còn kém kiềm chế hơn.

Khi mọi người vội vàng tỏ ra không để bụng, Kỷ Yên Nhiên quay sang nhìn Hạng Thiếu Long, rồi đến Ngao Ngự Mâu, cuối cùng mới đến Hàn Phi, trong mắt lộ vẻ vui mừng nói: “Vị này phải chăng là Hàn Phi công tử?”

Hạng Thiếu Long và Ngao Ngự Mâu thất vọng lắm, bởi Kỷ Yên Nhiên tỏ ra chú ý đến Hàn Phi nhiều hơn họ.

Hàn Phi đỏ mặt, khẩn trương nói: “Tại hạ chính là Hàn Phi!”

Kỷ Yên Nhiên hai mắt sáng lên, mừng rỡ nói: “Trước tác của công tử xem ra thật mới lạ, Yên Nhiên rất bội phục”.

Hạng Thiếu Long cảm thấy chẳng có gì hứng thú, gã Hàn Phi này coi tướng mạo không hấp dẫn nhưng Kỷ Yên Nhiên lại coi trọng y. Rõ ràng ả này rất coi trọng kiến thức của một người, nếu nói về chuyện văn chương thì gã so với Hàn Phi cũng giống như một đứa trẻ trong vườn trẻ với một người đã đoạt giải Nobel. Nhưng gã không lấy đó làm buồn, bởi vì trước mắt tính mạng khó giữ, dù Kỷ Yên Nhiên hấp dẫn đến đâu, gã cũng phải nén lòng mình lại.

Hàn Phi được mỹ nhân khen ngợi thì tỏ vẻ lúng túng.

Lúc này trong mắt Kỷ Yên Nhiên chỉ có mỗi mình Hàn Phi, nàng dịu dàng nói: “Tiên sinh cho rằng phép trị nước phải kết hợp Pháp, Thuật, Thế, lại đề ra “thế khác thì sự phải khác, sự đã khác thì phải biến pháp” quả khiến cho người ta tỉnh ngộ ra”.

Hàn Phi lại càng lúng túng hơn, chỉ biết gật đầu, khiến người ta cảm thấy ái ngại cho y.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ nếu chuyển kiến thức của y vào đầu mình thì đêm nay mình sẽ hưởng đóa hoa thơm này.

Trâu Diễn cười lớn, sau khi gây chú ý cho Kỷ Yên Nhiên và mọi người rồi mới tự tin nói: “Với kiến thức của Hàn công tử tất phải được Hàn vương trọng dụng, tại sao trước nay quý quốc tranh hùng mà chẳng có gì khởi sắc?”

Hạng Thiếu Long mắng thầm trong bụng gã Trâu Diễn này đã chạm tới vết thương của Hàn Phi, quả thật hơi quá đáng.

Hàn Phi lộ vẻ bức bối, lại càng không nói được gì cả.

Kỷ Yên Nhiên rõ ràng rất quý tài Hàn Phi nên giải thích giùm y: “Có minh sĩ thì cũng phải có minh chủ, người nước Vệ là Thương Ưởng chẳng phải không làm gì được ở nước Vệ hay sao, nhưng đến nước Tần thì mọi chuyện lại thành. Trâu tiên sinh có cho rằng Yên Nhiên nói đúng hay không?”

Hạng Thiếu Long trong bụng khen hay, mỹ nhân này quả thật không tầm

thường, khi đang tưởng rằng Trâu Diễn không còn gì để nói nữa thì y mỉm cười nói: “Lời tiểu thư đương nhiên có đạo lý sâu sắc, nhưng chỉ là chuyện con người, nào biết trên con người còn có cả thiên đạo, Thương Ưởng chỉ là gặp thời, thoát không được sự chi phối của Ngũ Đức, chỉ có những người hiểu rõ được quy luật sinh khắc của ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ thì mới nắm được sự chuyển dịch của thiên đạo”.

Hàn Phi lạnh lùng hừ một tiếng, lời nói hơi lưu loát hơn: “Trâu tiên sinh nói... nói không có căn cứ, vậy... vậy chúng ta phải chẳng nên... ngồi nghe thiên mệnh không cần làm gì hay sao?”

Mấy câu này quả thật hợp tình hợp lý nhưng do y nói lấp bắp nên không đủ sức thuyết phục.

Trâu Diễn quả là một nhà hùng biện, cười hà hà nói: “Đương nhiên không phải như vậy, chỉ cần nắm được thiên đạo chúng ta có thể dự tính được nhân sự, biết được mục tiêu và phương hướng để cố gắng, ví dụ như đào giếng, chỉ cần biết rõ nguồn nước thì không phí nhiều sức”.

Hàn Phi giận đến nổi đỏ mặt, không tìm ra được lời nào để biện bác, có lẽ cũng chẳng biết phải thể hiện như thế nào. Hạng Thiếu Long cảm thấy tội nghiệp, hận không tìm được giấy bút để y tự mình viết ra.

Có tiếng vỗ tay đôm đốp, thì ra Ngao Ngụy Mâu vỗ tay phụ họa.

Kỷ Yên Nhiên quay sang Ngao Ngụy Mâu, sầm mặt nói: “Vị này là...”

Ngao Ngụy Mâu ưỡn ngực, giống như một con thú đực đang khoe mẽ, lớn tiếng trả lời: “Bổn nhân là Ngao Ngụy Mâu nước Tề, không biết tiểu thư có nghe qua chưa?”

Kỷ Yên Nhiên bàng hoàng đáp: “Té ra đây là Ngụy tiên sinh, người đã đề xướng học theo cầm thú, xin hỏi nếu người và thú không khác nhau, thiên hạ làm sao đại loạn như thế này?”

Ngao Ngụy Mâu có được cơ hội khoe chữ với người đẹp nên không chịu bỏ qua, vui vẻ cười đáp: “Tiểu thư sống lâu trong thành, đương nhiên không biết thế giới của loài cầm thú. Ngao mỗ từ lâu coi thiên nhiên là thầy, quan sát lối sống của dã thú chim muông, biết rằng chỉ cần thuận theo thiên tính, không đi ngược với thiên nhiên, mới có thể hưởng thụ cuộc sống theo quy luật vĩ đại của thiên nhiên, nếu cưỡng ép thì chỉ có hại mà không có lợi, từ đó con người sẽ biến thành những kẻ hư ngụy, trong ngoài không thống nhất với nhau”.

Kỷ Yên Nhiên nhìn gã, trên mặt lộ vẻ thắc mắc.

Hạng Thiếu Long thầm kêu hồng bét, mỹ nữ này rõ ràng rất hiếu kỳ, đối với sự vật rất dễ bị những học thuyết mới mẻ thu hút, nếu để Ngao Ngụy Mâu chiếm được nàng thì gã sẽ đau lòng lắm, không nén được nói: “Người và cầm thú làm sao tương đồng nhau được? Những loài thú khác nhau thì cũng đã có cách sống khác nhau”.

“Dù cách sống khác nhau nhưng bản tính giống nhau” Ngao Ngụy Mâu cười lạnh lùng.

Hạng Thiếu Long không hề khách khí với y, nhìn y mỉm cười: “Người và cầm thú khác nhau là ở chỗ không bị bản năng và dục vọng sai khiến, thậm chí có thể vì lý tưởng mà hy sinh đi tính mạng quý giá của mình. Cầm thú đi bằng bốn chân, nhưng chúng ta có thể đứng thẳng, hai tay vì không cần đi trở nên linh hoạt, có thể tạo ra nhà cửa và các vật dụng, cầm thú có bản lĩnh ấy không?”

Ngao Ngụy Mâu rõ ràng đã nghiên cứu về vấn đề này nên nói một cách mỉa mai: “Các hạ nói là bản lĩnh chứ không phải là bản chất, chim muông có thể bay, người bay được chẳng, cá có thể sống dưới nước, người có thể sống dưới nước chẳng?”

Hạng Thiếu Long không phải là một nhà lý luận, nhưng lúc này đã lên thế cười cợt nên đánh liều nói tiếp: “Điều tại hạ nói chính là bản chất, vì kết cấu bộ não của con người và cầm thú khác nhau, nên con người có thể suy nghĩ, ngoài những nhu cầu vật chất con người cũng cần phải có đời sống tinh thần, nhưng cầm thú tất cả là vì sinh tồn, ăn no thì ngủ, đến lúc thì giao phối với nhau, cầm thú bị động với thiên nhiên, con người thì có thể đối kháng với tự nhiên, chế phục tự nhiên. Đó là bởi vì con người có bản chất khác so với cầm thú, biết được tiến bộ phát triển, khiến cho con người ngự trị được cầm thú”.

Những lý luận này của Hạng Thiếu Long ở thế kỷ hai mươi mốt ai cũng biết, nhưng đối với người thời đại này mà nói quả thật rất mới, khiến cho bọn Kỷ Yên Nhiên đều há hốc mồm lắng nghe.

Ngao Ngụy Mâu rõ ràng chưa nghĩ đến vấn đề này, tức giận nói: “Có gì khác nhau đâu, não thú não người ta đã từng thấy qua rồi, chẳng phải đều là xương sọ với tào hủ hay sao?”

Hạng Thiếu Long cười lớn: “Điều ông vừa mới nói chính là chỗ khác nhau lớn nhất giữa người và cầm thú, cầm thú có biết nghiên cứu sự khác nhau giữa não người và não của chúng hay không?”

Ngao Ngụy Mâu nhất thời á khẩu, mắt lộ hung quang, hận không xé xác Hạng Thiếu Long ra.

Trâu Diễn tuy không đồng ý với kiểu lý luận loài người phải phóng túng như cầm thú của Ngao Ngụy Mâu. Nhưng cùng là người Tề với nhau, y cũng nghĩ việc Kỷ Yên Nhiên có thiện cảm với Hạng Thiếu Long nên bươi móc: “Hạng huynh vừa nói sự khác nhau giữa người và thú, bởi vì chúng ta có thể đứng dậy, vậy thì loài khỉ kia cũng có thể đứng dậy mà đi được, vậy thì nên giải thích như thế nào?”

Hạng Thiếu Long ngẩn ra, thậm chí không thể nào giải thích cho họ thuyết tiến hóa là gì, may mà trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, gã nói: “Chỗ khác nhau vẫn là kết cấu của bộ não”.

Rồi đưa tay sờ vào trán nói: “Loài khỉ đều không có trán như chúng ta, cho

nên sự chú ý của chúng chỉ có thể tập trung ở những chuyện trước mắt, không thể nghĩ đến chuyện ngày mai, nhưng chúng ta có thể sắp xếp cho những việc làm vào ngày mai, hoặc một năm sau, hoặc mười năm sau”.

Thật ra lời Hạng Thiếu Long nói rất lộn xộn, nhưng mọi người đều biết rằng quả thật loài khỉ không có trán, cho nên mới cảm thấy lời của gã rất có lý.

Kỷ Yên Nhiên vỗ tay cười: “Quả thật rất tuyệt vời, tiểu nữ đã lâu rồi mới nghe được một biện luận hay như thế này”.

Kỷ Yên Nhiên nhìn Hạng Thiếu Long mỉm cười nói: “Vị tiên sinh này thứ lỗi cho Yên Nhiên biết các hạ là ai?”

Hạng Thiếu Long ngậy người ra, lòng thầm kêu khổ, gã chỉ nói bữa một lúc, đừng để cho cô ả thích mình thì hơn.

o O o

Chương 36

SỞ MẶC PHÙ ĐỘC

Kỷ Yên Nhiên hỏi về lai lịch của Hạng Thiếu Long, Tín Lăng quân vội vàng nói: “Vị này là đệ nhất kiếm thủ Hạng Thiếu Long đến từ nước Triệu”.

Kỷ Yên Nhiên nở nụ cười nhìn Hạng Thiếu Long rồi nhìn sang Hàn Phi. Hạng Thiếu Long tuy thở phào, biết rằng ả vẫn chưa thích mình cũng nén không được nổi thất vọng, tựa như cảm thấy bị trúng thương, mâu thuẫn vô cùng.

Hạng Thiếu Long lại trở lên tôn nghiêm của người đàn ông. Thầm nghĩ giờ đây không thể theo đuổi ả được, cần gì phải nhìn mặt ả để hành sự. Chỉ thấy ả cười nói với Hàn Phi, còn những kẻ khác chỉ mở mắt mà nghe, một nỗi tức giận vô cớ nổi lên trong lòng, đương nhiên cũng có pha chút sự đố kỵ và bẽ bàng vì bị lạnh lùng, đứng dậy.

Tín Lăng quân ngăn người ra nói: “Thiếu Long! Người làm gì vậy?”

Kỷ Yên Nhiên cũng quay sang nhìn gã, lúc này ả mới phát hiện thân hình cao lớn và phong thái uy vũ của gã. Hạng Thiếu Long cố ý cười lớn một cách tự nhiên nói: “Kỷ tiểu thư quả thật có nét đẹp trời cho, Hạng mỗ may mắn được gặp, xin cáo từ”.

Kỷ Yên Nhiên hơi ngạc nhiên, rồi sau đó hình như thấy được lòng dạ gã, cười nhạt nói: “Hạng tiên sinh còn ở Đại Lương được bao lâu?”.

Hạng Thiếu Long thấy nàng vẫn không có vẻ giữ khách, trong bụng giận lắm, lại cảm thấy quá mất mặt, bề ngoài lại làm ra vẻ không để ý, lạnh nhạt đáp: “Vẫn còn vài ngày nữa”.

Bọn Tín Lăng quân cũng đành bước theo gã ra về.

Trên đường về, Tín Lăng quân trách: “Thiếu Long người không biết đã bỏ qua một cơ duyên tốt. Kỷ Yên Nhiên hiếm khi cười nhiều như vậy, nói không chừng sẽ có đàn ca đãi khách nữa đấy”.

Trong lời lộ vẻ tiếc nuối, có thể nói tài nghệ đàn hát của Kỷ Yên Nhiên hay biết chừng nào.

Còn Hạng Thiếu Long lại nghĩ đến tia mắt hung dữ của Ngao Ngụy Mâu nhìn gã, gã này chẳng phải là hạng hữu dũng vô mưu, kẻ có tài dưới trướng lại nhiều, còn mình thì quả thật đang rơi vào thế nguy hiểm.

Về đến phủ Tín Lăng quân, đến chỗ Nhã phu nhân, nàng kéo tay gã vào phòng trong nói: “Ta đã liên lạc được bọn Ô Trác và Thành Tế, truyền đạt chỉ thị của chàng. Ô Trác cũng nhắn với chàng rằng tai mắt của y ở Đại Lương không biết có phải vì sự kiện lần này có liên quan đến cuộc đấu tranh Tín Lăng quân và Long Dương quân hay không, cho nên đã ẩn mình không chịu tiếp xúc với y, giờ đây chỉ

có thể dựa vào bản thân chúng ta thôi. Y còn nói sẽ tìm cách lên vào thành”.

Hạng Thiếu Long vừa nghe, trong lòng đã cảm thấy hồng hét, mệt mỏi nằm vật ra giường của Nhã phu nhân, Nhã phu nhân cởi giày cho gã, dịu dàng nói: “Nhã nhi đã tìm ra được lối vào của địa đạo, chàng sẽ thưởng cho người ta cái gì đây?”

Hạng Thiếu Long vui mừng, ngồi dậy ôm nàng vào lòng, hôn một cái thật kêu rồi nói: “Phu nhân quả thật có bản sự!”

Nhã phu nhân ghé tai gã, nói rõ tường tận lối vào của địa đạo rồi nàng thở dài nói: “Có lẽ đánh cấp Lỗ Công bí lục không quá khó, nhưng làm thế nào để rời khỏi nước Ngụy mà tránh được truy binh mới là chuyện khó nhất. Lỗ Công bí lục là một thứ quan trọng như vậy, Tín Lăng quân mỗi ngày đều sẽ kiểm tra, một khi phát giác đã không còn nữa thì tự nhiên sẽ nghĩ đến chúng ta ngay”.

Hạng Thiếu Long cảm thấy nhức đầu.

Lúc này Tín Lăng quân cho người đến tìm gã, đòi phải lập tức báo kiến.

Bọn người hầu đưa gã đến căn nhà tối hôm đó gã đã nghe được cuộc nói chuyện giữa hai chị em Tín Lăng quân, sau khi phân vai chủ khách ngồi xuống, Tín Lăng quân nghiêm mặt nói: “An Ly vương hạ lệnh mời người ngày mốt đưa Triệu Thiên vào cung, đêm ấy y sẽ thiết yến khoản đãi người”.

Hạng Thiếu Long giật mình, biết được thời khắc quan trọng đã đến.

Tín Lăng quân trầm giọng nói: “Long Dương quân lần này sẽ mượn cớ đi kiếm để giết người, người ra tay là Ngao Ngụy Mâu, như thế An Ly và Long Dương quân sẽ không chịu trách nhiệm gì cả bởi vì Ngao Ngụy Mâu là khách đến từ nước Tề”.

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, nếu tử võ với Ngao Ngụy Mâu một cách quang minh chính đại thì gã ít có cơ hội thắng hơn.

Tín Lăng quân hạ giọng nói: “Long Dương quân giờ đây hận người đến xương tủy, sẽ không cho người sống sót mà rời khỏi Đại Lương, bởi vì y có đại vương chống lưng, ta e rằng bảo vệ người không nổi, Thiếu Long có tính toán gì chăng?”

Hạng Thiếu Long trong bụng thầm mắng Tín Lăng quân, than rằng: “Còn có cách nào nữa? Chỉ có nước đến đâu thì hay đến đó”.

Tín Lăng quân nhìn Hạng Thiếu Long một chốc rồi hít một hơi sâu nói: “Nếu lần này Thiếu Long người muốn tránh được tai họa mà có thể tận hưởng vinh hoa phú quý chỉ còn một cách, người có muốn biết không?”

Hạng Thiếu Long kêu thầm trong bụng cuối cùng cũng lòi ra rồi đấy. Rồi giả vờ nhún nhường nói: “Xin quân thượng chỉ điểm”.

Tín Lăng quân nói: “Đó là giết chết tên hôn quân An Ly và Long Dương quân”.

Hạng Thiếu Long giả vờ giật mình la hoảng: “Cái gì?”

Tín Lăng quân lạnh lùng nói: “Vô độc bất trượng phu, y bất nhân ta bất nghĩa. Bên cạnh người của An Ly cũng có người của ta, có thể giấu binh khí trong cung, chỉ cần người giết chết An Ly, người của ta có thể lập tức rút binh khí giết sạch bọn Long Dương quân, lúc ấy ta lên ngôi vua, lại có một dũng tướng như người giúp đỡ, thừa cơ nước Tần không đủ sức đánh sang phía đông, chúng ta thống nhất Tam Tấn, thiên hạ chẳng phải thuộc về chúng ta hay sao? Người lại có thể giết chết Triệu Mục để rửa hận, nếu không quay về nước Triệu người cũng chỉ có con đường chết”.

Viễn cảnh y vẽ ra rất hấp dẫn, nhưng Hạng Thiếu Long biết được đó toàn là những điều giả dối, gật đầu nói: “Đó chỉ là phương pháp duy nhất, nhưng An Ly vương tất có kẻ bảo vệ bên cạnh, tại hạ không thể công nhiên mang vũ khí, làm sao giết được y?”

Tín Lăng quân thấy gã không phản đối, mắt lộ vẻ vui mừng nói: “Ta vốn định giấu trủy thủ dưới chiếu tiệc của người, nhưng cũng không ổn lắm, giờ đây đã đoán được Ngao Ngụy Mâu sẽ khiêu chiến với người trong bữa tiệc, nếu người có thể thắng được Ngao Ngụy Mâu, khi được An Ly vương chúc tụng thì người bất ngờ giết chết y, người lại gây hỗn loạn, chúng ta sẽ có cơ hội ra tay. Đồng thời lúc đó người của ta sẽ vào hoàng cung, lo gì đại sự không thành”.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng nếu ta không giết chết Ngao Ngụy Mâu thì thế nào đây, gã lại nghĩ lúc này không thừa cơ chiếm ít lợi thế thì thật ngu ngốc, nghiêm mặt nói: “Chỉ cần sau này tại hạ không lo gì cả, Hạng Thiếu Long sẽ giao tính mạng này cho quân thượng, cố gắng thử qua một lần”.

Tín Lăng quân nhú mày nói: “Có gì mà sau này không lo?”

Hạng Thiếu Long nói: “Đó chính là Nhã phu nhân và Triệu Thiên, nếu họ có thể rời Đại Lương, tại hạ chẳng còn lo lắng gì nữa, ra tay sẽ dễ dàng hơn”.

Đó gọi là ra giá trên trời, trả tiền dưới đất. Gã đương nhiên biết Tín Lăng quân không thể thả Triệu Thiên đi nhưng có lẽ sẽ thả Nhã phu nhân, bởi vì sau này cuộc hành thích có thành công hay không, Tín Lăng quân cũng có thể sai người đuổi theo bắt Nhã phu nhân lại.

Quả nhiên Tín Lăng quân nói: “Triệu Thiên không thể thả được, bởi vì người phải đưa ả vào trong cung. Còn Nhã phu nhân thì được thôi”.

Hạng Thiếu Long cất được một nửa nỗi lo, nói: “Đại vương của quân thượng không muốn cho Triệu Thiên làm Bị phi, tại sao còn đón ả vào cung?”

Tín Lăng quân than: “Thiếu Long quá ngây thơ, An Ly có thể dễ dàng khiến cho Triệu Thiên chết một cách mập mờ, sau đó phao lên là ả bệnh chết, lại đưa thi thể về nước Triệu, Triệu vương cũng không còn cách nào, kể này tuy có chút sơ hở nhưng đó là biện pháp tốt nhất”.

Hạng Thiếu Long nghe mà lạnh người nên gã càng muốn cứu nàng hơn.

Tín Lăng quân nói: “Chỉ cần người giết An Ly, chẳng phải sẽ giải quyết được

mọi sự hay sao?”

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói: “Con người của tại hạ là như thế, làm gì cũng không muốn liên lụy người khác. Nếu Triệu Thiên, Triệu Nhã không có ở đây, chuyện gì tại hạ cũng có thể tự gánh vác được, dù cho thất bại bị bắt đi chẳng nữa cũng không bán đứng quân thượng, nhưng nếu liên lụy đến họ, tại hạ sợ đến lúc đó không dám ra tay thì hỏng bét”.

Tín Lãng quân không còn cách nào nữa, cố nén cơn giận, gật đầu nói: “Chuyện này để ta nghĩ lại, chắc là sẽ có biện pháp giải quyết thôi”.

Hạng Thiếu Long nghe y nói vậy nên mừng thầm trong bụng, lại nhớ Ô Trác bảo sẽ tìm cách lên vào thành bèn nói: “Để khiến cho An Ly vương không nghi ngờ, tại hạ định mấy ngày nay không nên trốn trong phủ quân thượng thì hơn, muốn dạo chơi khắp nơi, như thế An Ly sẽ không phòng bị tại hạ nữa”.

Tín Lãng quân nhú mày nói: “Làm sao được, Long Dương quân sẽ cho người đối phó với người đấy”.

Hạng Thiếu Long cười: “Y sẽ không ngốc nghếch như vậy đâu, nhìn thấy cảnh Sa Tuyên bị tại hạ dễ dàng giết chết, giờ đây lại có Ngao Ngụy Mâu thay y ra tay, thời gian hai ngày mà chờ không được sao? Tại hạ chỉ muốn tốt cho quân thượng thôi, mong sự việc dễ dàng thành công”.

Tín Lãng quân có việc nhờ gã nên không muốn việc gì cũng từ chối, thở dài nói: “Người còn có yêu cầu gì nữa không? Gần đây ta vừa thu nhận hai ả vũ cơ của nước Sở tặng đến, thanh sắc đều hoàn mỹ, để bổn quân sai chúng đến đây hầu hạ cho người!”

Hạng Thiếu Long tự nhủ mạng này khó giữ còn nghĩ gì đến chuyện trai gái nên nghiêm mặt nói: “Hai ngày nay tại hạ phải giữ mình không đụng đến nữ sắc, giết An Ly xong, quân thượng dù không tặng mỹ nữ cho tại hạ, tại hạ cũng sẽ xin quân thượng mà thôi!”

Trong mắt Tín Lãng quân lộ vẻ giễu cợt, cười hà hà nói: “Chuyện đã thành, người muốn vương hầu, công chúa nước Ngụy đều được cả”.

Hai người nhìn nhau, mỗi người đều bật cười với ý nghĩ riêng của mình.

Hạng Thiếu Long rời căn nhà của Tín Lãng quân đến Thái Vân các của Nhã phu nhân, khi băng qua viên lâm, một tên nô tỳ đi lướt qua, nhét một vật gì đó vào tay gã, khi Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhận lấy thì nữ tỳ ấy gia tăng cước bộ biến vào trong lùm cây, vì nàng cúi đầu nên gã không nhìn rõ mặt.

Hạng Thiếu Long xò tay ra, thì ra đó là một tấm khăn gấp rất ngay ngắn, mở ra thì thấy một bức địa đồ rất tinh xảo, bên cạnh có mấy chữ: “Đợi chàng ở Phong Kiều, Kỷ Yên Nhiên”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, nhìn kỹ lại thì thấy đó là bản đồ đi đến Phong Kiều gần thủ phủ của Tín Lãng quân.

“Hà! Hà! Nàng tài nữ này thật chu đáo, dùng cách này để hẹn với mình, tất nhiên sẽ không ai biết. Không ngờ vẻ ngoài nàng có vẻ kiêu ngạo mà kỳ thực vẫn mong muốn có đàn ông” Gã thở dài rồi ngồi xuống một tiểu đình trong vườn, suy nghĩ xem có nên đi gặp gỡ hay không.

Có tiếng bước chân, một tên lính chạy vội vào báo: “Công tử cho mời đại nhân”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên quay vào phủ đường gặp Tín Lăng quân.

Tín Lăng quân vui vẻ nói: “Thiếu Long thật có bản lĩnh, Yên Nhiên vừa mới sai người đến báo, mời bốn quân và người giữ Dậu tối nay đến tiểu trúc của nàng tiếp tục cuộc nói chuyện hôm qua, có thể thấy ấn tượng của nàng đối với người rất tốt, chốc nữa ta sẽ sai người đưa người đi!”

Hạng Thiếu Long giật mình, thầm kêu quá nguy. Mảnh vải vừa rồi té ra là một cái bẫy, lần này mới là thật, nếu mình sơ ý thì suýt chút nữa đã mắc lừa. Nguyên nhân chủ yếu bởi vì quá tự tin vào mình, bất đồ trong lòng cảm thấy hổ thẹn.

Tín Lăng quân nhìn thấy thần sắc gã kỳ lạ nói: “Thiếu Long không vui à? Người Đại lương ai ai cũng muốn tham gia dạ hội của Yên Nhiên đấy”.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ không biết kẻ nào đã bày trò hãm hại gã, nghe vậy nên cười gượng: “Tại hạ không nên đi thì hơn, để tránh phân tâm”.

Tín Lăng quân cười nói: “Đừng lo lắng thế, đừng tưởng Yên Nhiên sẽ dễ dàng động lòng vì người. Chẳng qua nàng để ý đến những lời vừa rồi của người mà thôi. Nếu không đi thì ngược lại sẽ gây hoài nghi cho kẻ khác đấy”.

Hạng Thiếu Long hỏi: “Vừa rồi quân thượng nói sai người đưa tại hạ đi lễ nào quân thượng không đi?”

Tín Lăng quân thở dài đánh rượt nói: “Nàng mời ta chẳng qua chỉ vì lịch sự mà thôi, mục tiêu là người, đi đi! Bỏ qua buổi dạ hội của Yên Nhiên, ta cũng lấy làm tiếc cho người đấy”.

Kỳ thực Hạng Thiếu Long cũng rất muốn gặp mỹ nữ đặc biệt này, hôm nay bỏ đi là bởi lòng tự tôn của đàn ông, lần này lại có Tín Lăng xúi giục nên cuối cùng quyết định: “Tại hạ đi cũng được thuận tiện có thể dạo chơi khắp nơi”.

Tín Lăng quân mỉm cười gật đầu.

Hạng Thiếu Long quay về Thái Vân các thì gặp Triệu Nhã, Triệu Thiên đang ngồi nói chuyện, thấy gã quay về cả hai nàng đều cười tươi như hoa, rất vui mừng. Thấy Triệu Thiên ngồi đó, Hạng Thiếu Long không dám kể lại những lời vừa rồi của Tín Lăng quân e rằng công chúa yếu đuối này hoảng sợ.

Triệu Thiên lúc đó đứng dậy nói: “Triệu Thiên phải về trước đây”, nói rồi đi thẳng.

Chỉ còn lại Nhã phu nhân, Hạng Thiếu Long kể lại những lời vừa rồi của Tín

Lăng quân.

Nhã phu nhân nghe xong thì lạnh người, biến sắc hỏi: “Ngày mốt thì nhanh quá! Làm thế nào đây?”

Hạng Thiệu Long nói: “Chuyện giết chết Ngụy vương thì không thể nào được, dù thành công hay không, ta cũng đừng hòng giữ mạng được, cho nên giờ đây chỉ còn một lựa chọn đó là làm thế nào để đánh cắp Lỗ Công bí lục rồi sau đó chuồn cho mau”.

Nhã phu nhân rầu rĩ nói: “Chàng nói thì dễ thôi, đây là nơi người Ngụy có thể lực mạnh nhất, Ngụy vương và Tín Lăng quân đều canh phòng nghiêm mật, chạy thế nào được?”

Hạng Thiệu Long ôm nàng, hôn lên má rồi nói: “Yên tâm đi, Tín Lăng quân giả vờ giả vệt, cũng phải để nàng và Thành Tế bỏ đi nếu không ta sẽ từ chối hành động ám sát lần này của y, vấn đề là làm thế nào các người có thể tránh được sự truy kích của y, điều đáng lo ngại hơn là nói không chừng y sẽ giấu ta bắt nhốt các nàng ở nơi khác”.

Nhã phu nhân rúc vào lòng gã, run giọng nói: “Y chắc chắn sẽ làm như vậy. Nhưng người ta sao nỡ xa rời chàng, muốn chết thì hãy chết chung với nhau”.

Hạng Thiệu Long nói: “Từ rày trở đi, ta không cho nàng nhắc đến chữ chết, hãy tin ta đi”.

Ngừng một lát rồi nói tiếp: “Nhã nhi là cao thủ đánh cắp tin tức, lần này đến đây để đánh cắp Lỗ Công bí lục chắc là phải có kế hoạch chứ?”

Nhã phu nhân nói: “Đương nhiên là có kế hoạch! Chỉ là không ngờ đây là một cái bẫy! Nhã nhi căn cứ vào thiên cuối cùng mà Quách Tùng có được, chế ra một quyển đầy đủ, chỉ cần đánh cắp được quyển bí lục thật ra, do Nhã nhi và bọn Tiểu Siêu tám người cùng động thủ, sau đó đặt quyển giả vào, khi Tín Lăng quân kiểm tra thì sẽ không phát hiện được chúng tôi đã ra tay, nhưng phải cần ít nhất mười ngày mới được”.

Hạng Thiệu Long chợt nảy ra một kế nói: “Đã là như thế, đêm nay nàng hãy làm sơ qua nửa đầu, sau đó cắt ra, ráp với quyển thật, vậy thì sẽ đảm bảo lừa được Tín Lăng quân”.

Nhã phu nhân mừng rỡ, ôm chặt lấy gã, khen rằng: “Nhã nhi thật ngốc, cách đơn giản thế này này mà không nghĩ ra.”

Rồi lại buồn rầu nói: “Nhưng làm thế nào mới rời được nước Ngụy, nếu Tín Lăng quân giữ chàng và Triệu Thiên thì chúng ta dù thành công trốn thoát cũng chẳng có ý nghĩa gì”.

Hạng Thiệu Long nói: “Ông trời không tuyệt đường của con người, chúng ta sẽ đẹp cả đôi đường”.

Nhã phu nhân vui mừng nói: “Trời không tuyệt đường người, đẹp cả đôi đường,

lời Hạng lang nói nghe thật mới mẻ”.

Hạng Thiếu Long nói: “Bây giờ ta phải đi xem thử có thể gặp được Ô Trác hay không, người này trí dũng song toàn, lại quen thuộc tình hình nước Ngụy chắc sẽ nghĩ ra kế ổn thỏa mà thôi. Đêm nay ta sẽ đến buổi dạ tiệc của Kỷ Yên Nhiên, đến giờ thì ta sẽ âm thầm chuồn ra, hãy nói với ta lối vào bí đạo”.

Hai người bàn bạc tỉ mỉ một hồi rồi Hạng Thiếu Long mang theo các thiết bị, ra khỏi cửa.

Vừa mới bước ra khỏi phủ Tín Lăng quân, đang đi trên đường có người chặn lại hỏi: “ Binh vệ có nhận ra tại hạ không?”

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn lại, chỉ thấy người này rất quen mặt, một lúc sau mới nhớ lại người này là gia tướng lừng danh dưới tay Thiếu Nguyên quân, tề danh cùng với Từ Hải, người đã bị gã giết chết, tên là Phổ Bố, gã vui mừng nói: “Thì ra là Phổ Bố huynh”.

Phổ Bố kéo gã vào quán ăn, ngồi xuống rồi hạ giọng nói: “Đa số bọn chúng tôi đều chán nản Thiếu Nguyên quân, càng không muốn ở lại chốn nguy hiểm dựa vào người Ngụy để tìm sự sống, hy vọng có thể đi theo binh vệ để làm những chuyện oanh oanh liệt liệt”.

Hạng Thiếu Long nhú mày nói: “Nhưng hiện nay tại hạ thân mình khó giữ, cả Triệu và Ngụy đều không phải là nơi dung thân của tại hạ, các vị theo tại hạ chỉ e tính mạng khó giữ mà thôi”.

Phổ Bố nói: “Chúng tôi có bốn mươi tám người, đều là những kẻ gan dạ không sợ chết, đã sớm nghĩ qua mọi mặt, mới quyết tâm tìm đến binh vệ. Thấy binh vệ có bụng lo cho chúng tôi như thế, chúng tôi tình nguyện bán mạng cho binh vệ. Một nhân tài như binh vệ sớm muộn cũng thành đại nghiệp, xin hãy thu nhận chúng tôi!”

Hạng Thiếu Long nghĩ ra một chuyện nói: “Các vị không phải ở trong phủ Tín Lăng quân à?”

Phổ Bố nói: “Chúng tôi một bộ phận thì ở trong phủ Thiếu Nguyên quân, còn một số thì ở trong một hành quán gần đó, hiện giờ chỉ đợi lệnh binh vệ mà thôi”.

Hạng Thiếu Long đã có được một bài học nên không tùy tiện tin tưởng vào người này, sau khi nói ra cách liên lạc với nhau, bảo rằng: “Các vị có phải người Triệu không?”

Phổ Bố lắc đầu: “Người nước nào cũng có, binh vệ cứ yên tâm! Chúng tôi thật lòng kính phục binh pháp và con người của ngài, tuyệt không có lòng khác”.

Hạng Thiếu Long nói: “Tốt lắm! Phổ huynh hãy về hành quán trước đợi mệnh lệnh của Hạng mỗ”.

Phổ Bố cả mừng bước đi. Y vừa bước đi thì Ô Trác vào.

Hạng Thiếu Long mừng lắm vội vàng cùng Ô Trác mật bàn kế sách.

Sau khi chia tay Ô Trác, mặt trời đã dần về tây, thấy thời gian vẫn còn sớm, Hạng Thiếu Long cứ theo bản đồ mà tới ngoài thành Phong Kiều, quả nhiên cầu này cũng như tên, gió lạnh thổi u u, người qua cầu rất ít ai nấy đều vội vã.

Hai đầu cầu đều có cây cối nhà cửa rất ít, rất vắng vẻ, là nơi lý tưởng để xuống tay giết người.

Theo lý, Long Dương quân hoặc Ngao Ngụy Mâu cũng không cần làm chuyện này, Thiếu Nguyên quân cũng không ngu xuẩn đến nỗi phá hoại chuyện lớn của cử phụ y, vậy thì rốt cuộc có ai đã lừa gã đến đây?

Nghĩ tới đây, thói tò mò trời dậy, sau khi dòm ngó xem kẻ thù đã đến chưa, Hạng Thiếu Long nấp đến gầm cầu trước, lại dùng móc câu nằm ép xuống gầm cầu, làm thế thì dù cho có người khám xét dưới gầm cầu cũng không thể phát giác được gã.

Hạng Thiếu Long nhẫn nại chờ đợi cho đến giờ hẹn, có tiếng bước chân rất nhẹ trên cầu, hình như kẻ địch không mang giày.

Hạng Thiếu Long thầm kêu nguy hiểm, nếu tưởng rằng có hẹn với giai nhân thì lần này chắc sẽ hớ to.

Người trên cầu nói: “Cự Tử! Hạng Thiếu Long sợ quá không đến, trên đường tới đây cũng chẳng thấy bóng y”.

Hạng Thiếu Long dưới cầu giật mình, chẳng lẽ lãnh tụ của Triệu Mặc là Nghiêm Bình đến? Một giọng ồm ồm vang lên: “Tên tiểu tử này sao có thể biết được cạm bẫy của chúng ta? Thật là kỳ lạ!”

Hạng Thiếu Long nhận ra đó không phải là giọng của Nghiêm Bình nhưng lại càng khó hiểu hơn, bọn người phía trên không phải Tề Mặc thì là Sở Mặc, không ngờ tin tức bọn chúng nhanh nhạy như vậy, đoán được Cự Tử lệnh đang ở chỗ của mình, quả thật sóng này chưa hết đã đến sóng kia.

Người kia nói: “Cự Tử! Bây giờ phải làm sao đây?”

Tên Cự Tử ấy cười đáp: “Y tưởng nấp trong phủ Tín Lăng quân là chúng ta không thể moi y ra sao? Kẻ khác sợ Tín Lăng quân, ta Phù Độc đây há sợ lão ta sao?”

Tên thủ hạ ấy trầm giọng nói: “Nghe nói ngày mốt Hạng Thiếu Long sẽ dự tiệc cùng Ngụy vương, Long Dương quân và Ngao Ngụy Mâu tất sẽ không buông tha y, cho nên nếu muốn động thủ thì chỉ còn đêm nay hoặc đêm mai mà thôi”.

Phù Độc trầm giọng một lúc nói: “Chúng ta phải chuẩn bị trước, tối mai hãy ra tay! Nếu có thể thì lấy luôn cái mạng của Tín Lăng quân để ngày sau Đại Sở của chúng ta đối phó với người Ngụy thì sẽ dễ dàng hơn”.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ mình thật may mắn, nghe được âm mưu này, đồng thời cũng biết đây là bọn Sở Mặc, trong lòng không khỏi thầm cảm ơn ông trời.

Nội ứng của đối phương tất biết rõ tình thế và lực lượng phòng thủ trong phủ Tín Lăng quân, lại còn dám vào phủ giết người cướp đồ, quả thật thực lực ghê gớm lắm.

Nhưng giờ đây đã biết trước được âm mưu của đối phương thì mọi chuyện đã khác.

o O o

Chương 37

ĐẤU KHẨU CÙNG QUẦN HÙNG

Khi Hạng Thiếu Long đến tiểu trúc của Kỷ Yên Nhiên ở Nhã Hồ, trước cửa đã có mười mấy chiếc xe ngựa sang trọng.

Sau khi báo tên cho bọn giữ cửa, một nô tỳ đã gặp buổi sáng nay bước ra đón, dẫn gã đi ngang qua tòa tiểu lâu mà trưa nay đã gặp gỡ Kỷ Yên Nhiên, trên tay cầm chiếc đèn dẫn đường, băng qua một lối nhỏ trong vườn, phía trước là một gian nhà treo đèn kết hoa, có tiếng người vọng ra.

Hạng Thiếu Long nén không được hỏi nữ tỳ ấy: “Đêm nay có những vị khách nào?”

Nữ tỳ ấy đáp: “Đêm nay là quý khách do tiểu thư đặc biệt mời đến, ngoài Hạng tiên sinh và những người mà người đã thấy lúc trưa là Hàn Phi công tử, Trâu Diễn và Ngao Ngụy Mâu tiên sinh còn có Long Dương quân, Từ Tiết đại phu và Bạch Khuê tướng quân.

Hạng Thiếu Long giật mình, thì ra ả Kỷ Yên Nhiên này quen biết rộng rãi, Bạch Khuê chính là người mà Bình Nguyên phu nhân sẽ lấy, quả không phải đơn giản, Long Dương quân là “hồng nhan” bên cạnh Ngụy vương cũng đến phó hội, có thể thấy địa vị ả ở nước Ngụy cao như thế nào? Gã Từ Tiết ấy tuy không biết là hạng người nào nhưng chắc chắn không phải là hạng vô danh. Rồi Hạng Thiếu Long lấy làm lạ, Long Dương quân chẳng có hứng thú gì với nữ nhân, đến đây không phải vì sắc đẹp của Kỷ Yên Nhiên vậy thì đến đây vì điều gì? Chẳng lẽ tới đây là để đối phó với mình?

Nói tới chuyện sách vở, Hạng Thiếu Long có phi ngựa cũng chẳng đuổi kịp người kia, lại nghĩ đến chuyện mình sẽ phát biểu trước đám đông, tim gã đập thành thịch.

Khi bước vào trong sảnh, chỉ thấy đã bày ra một chiếc chiếu, những kẻ mà tên nữ tỳ ấy nói đã đến đầy đủ, đều ngồi vào chỗ. Hai nữ tỳ xinh đẹp bước lên nghênh tiếp, cởi áo ngoài, cởi giày cho gã, may mà đây là mùa đông, có lớp áo bông che đây, trừ phi lấy tay mò thì sẽ không phát giác những thiết bị trong áo lót của gã.

Ở trong nhà có lò sưởi, ấm áp như mùa xuân.

Long Dương quân vẫn với dáng điệu nam không ra nam, nữ không ra nữ ấy, chủ động giới thiệu gã cho những người khác.

Lão Bạch Khuê ấy lớn tuổi nhất, xem ra không quá năm mươi nhưng rất khỏe mạnh, hai mắt sáng ngời, để lại cho người ta ấn tượng sâu sắc, thái độ đối với Hạng Thiếu Long rất ngạo mạn, chỉ lạnh nhạt chào hỏi rồi ghé tai qua gã đại phu Từ Tiết bên cạnh nói chuyện riêng.

Chỗ ngồi của Hạng Thiếu Long ở giữa Hàn Phi và Trâu Diễn, chỗ ngồi bên cạnh Hàn Phi vẫn còn trống, rõ ràng đó là chỗ của Kỷ Yên Nhiên, tiếp theo là Long Dương quân, Bạch Khuê, Từ Tiết và Ngao Ngụy Mâu.

Hạng Thiếu Long không ngồi đối diện với Ngao Ngụy Mâu nên cũng hơi yên bụng.

Trâu Diễn hơi lạnh nhạt với Hạng Thiếu Long, chỉ chào hỏi sơ rồi quay sang nói chuyện với Ngao Ngụy Mâu, không thèm để ý đến Hạng Thiếu Long nữa.

Nhưng Hàn Phi vì lời nói lúc ban trưa của Hạng Thiếu Long nên có thiện cảm với gã.

Kỷ Yên Nhiên lúc này mới xuất hiện, người mặc bộ đồ trắng như tuyết, nét mặt tuyệt đẹp, sự xuất hiện của nàng lập tức thu hút ánh mắt của mọi người, ngay cả Long Dương quân cũng không ngoại lệ, mắt mở to, miệng há hốc, Ngao Ngụy Mâu suýt tý nữa đã chảy nước dãi. Hàn Phi thì đỏ mặt, nói tóm lại mỗi người mỗi khác, nhưng chắc chắn rằng ai cũng bị nàng thu hút.

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười nhìn quanh một lượt, ngay cả Hạng Thiếu Long cũng có cảm giác xao xuyến, người nàng thoang thoang mùi hương càng khiến người ta say đắm hơn.

Nàng ngồi xuống cười nói: “Trước tiên hãy phạt Hạng tiên sinh một chén, sao buổi trưa tiệc chưa dứt mà đã bỏ đi”.

Mọi người đều phụ họa với nàng. Lúc ấy có tên nô tỳ rót rượu và bưng thức ăn lên.

Hạng Thiếu Long vui vẻ đối ẩm cùng nàng, đồng thời nàng mời mọi người nhập tiệc. Nhưng nàng có vẻ coi trọng Hàn Phi, Trâu Diễn và đại phu Từ Tiết hơn, ân cần và vui vẻ hơn với bọn họ, ngược lại không để ý đến Hạng Thiếu Long và Ngao Ngụy Mâu.

Thật ra Hạng Thiếu Long đối với chuyện phong nguyệt, thi từ ca phú của bọn họ thì một khiêu cũng không thông, muốn chen vào cũng khó.

Ăn uống không lâu, được mọi người đề nghị, Kỷ Yên Nhiên thổi một khúc nhạc bằng cây trường tiêu.

Hạng Thiếu Long không biết nàng đang thổi khúc nhạc gì, chỉ biết rằng tài nghệ thổi tiêu của nàng đã đạt tới mức tối cao, tình ý liên miên, như khóc như than, những kẻ khác đều như chìm đắm trong tiếng tiêu của nàng, say mê lắng nghe.

Kỷ Yên Nhiên thổi xong khúc nhạc thì quay sang Ngao Ngụy Mâu mỉm cười nói: “Ngao tiên sinh thứ lỗi cho Yên Nhiên vô lễ, to gan thỉnh giáo Ngao tiên sinh một vấn đề”.

Ngao Ngụy Mâu không biết có phải chịu ảnh hưởng của buổi tiệc hay cố ý làm thân với Kỷ Yên Nhiên tranh thủ thiện cảm, lời nói cũng nhã nhặn hơn nhiều, y dịu dàng nói: “Chỉ cần tiểu thư hỏi, vấn đề gì Ngao mỗ cũng vui vẻ trả lời cả”.

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười nói: “Chỗ khác nhau giữa người và cầm thú là có biết hổ thẹn hay không, tiên sinh có cho rằng như thế không?”

Mọi người đều biết cuộc khẩu chiến đêm nay đã bắt đầu nên ngừng lại lắng nghe hai người đối đáp. Trước khi Hạng Thiếu Long đến đây vẫn tưởng rằng Kỷ Yên Nhiên sẽ nhìn mình bằng con mắt khác, lúc này thấy nàng vẫn lạnh nhạt với mình nên định tìm cớ chuồn ra để lo công chuyện, nên cũng không để ý lắm đến cuộc đối thoại của họ.

Ngao Ngụy Mâu rõ ràng đã chuẩn bị nên cười đáp: “Tiểu thư đã hiểu nhầm ý của tại hạ, tại hạ không hề nói người và cầm thú hoàn toàn không khác nhau, chẳng qua ở một số bản chất như cầu tồn, sinh sản hoàn toàn giống nhau mà thôi. Nên cầm thú cũng có nhiều điều cho chúng ta học tập lắm, ví dụ cầm thú không biết nói dối, chân thành hơn chúng ta nhiều, cho nên con người chỉ trung thành với bản tính của mình thì mới có thể sống hết đời”.

Rồi quay sang Hạng Thiếu Long lạnh lùng nói: “Hạng huynh có cao luận gì với lời của tiểu đệ vừa nói?”

Hạng Thiếu Long đang nghĩ tới chuyện Phù Độc, nên giật mình nói: “Cái gì?Ồ, tại hạ không có ý kiến gì hết”.

Mọi người bao gồm cả Kỷ Yên Nhiên đều lấy đó làm ngạc nhiên, mặt lộ vẻ khinh khi.

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm kêu khổ, bản thân vốn chẳng phải nhà hùng biện, dù có nghe rõ lời y, cũng không thể đối đáp gì được.

May mà gã không định theo đuổi Kỷ Yên Nhiên.

Đại phu Từ Tiết nhìn Hạng Thiếu Long rồi nói: “Lời Ngao tiên sinh có vấn đề lắm, chỗ khác nhau giữa người và cầm thú là chỗ khác nhau bản chất, bản chất của con người là thiện nên mới có lòng nhân, cầm thú chỉ vì miếng ăn nên không quan tâm đến mọi thứ, nên giết hại các loài khác, ngay cả đồng loại của mình mà cũng không tha. Nếu người học theo cầm thú chẳng phải thiên hạ đại loạn hay sao?”

Tên ác ôn Ngao Ngụy Mâu bị gã nho sinh ấy làm bẽ mặt nên lạnh lùng nói: “Con người chẳng phải tàn sát các động vật khác hay sao? Từ đại phu đang ăn món gì thế?”

Từ Tiết cười nói: “Đây chính là chỗ khác nhau giữa loài cầm thú ăn lông ở lỗ và loài người chúng ta. Thứ chúng ta ăn chỉ là những loài gia cầm được nuôi, cầm thú có biết làm điều ấy không?”

Ngao Ngụy Mâu rõ ràng không phải là đối thủ của người này, nhất thời cứng họng không nói được gì.

Từ Tiết thắng lợi nên uy thế tăng trước mặt Kỷ Yên Nhiên, quay sang Hàn Phi nói: “Trước tác của Hàn công tử, Từ Tiết cũng đọc qua, lý luận rất tuyệt vời, nhưng đáng tiếc cũng phạm phải lỗi lầm như lệnh sư Tuân Huống, cho rằng con

người có bản tính là ác, cho nên không thể dùng đạo đức để cải hóa, mà chỉ dùng hình pháp để trị nước, thực hiện ngu dân, với tài hoa của công tử mà lại đi vào con đường như thế thật khiến cho người ta cảm thấy nuối tiếc”.

Hàn Phi ngăn người ra, không ngờ Từ Tiết không khách sáo với mình như vậy, phê bình không chút nương tay, trong bụng giận lắm, tuy muốn nói nhiều điều, mà càng giận thì càng lấp bắp, nói không nên lời.

Long Dương quân, Bạch Khuê, Trâu Diễn đều cười nhạt, vui sướng nhìn y chịu nhục.

Kỷ Yên Nhiên nhú mày, lấy làm áy náy cho Hàn Phi.

Hạng Thiếu Long lúc này mới hiểu ra vì sao Kỷ Yên Nhiên tổ chức buổi dạ tiệc này, đó chính là có thể tìm ra một phương cách trị nước tốt, cho nên mới nhìn Hàn Phi bằng con mắt khác, đồng thời mời luôn những nhân vật quan trọng ở nước Ngụy để cho họ tiếp thu những học thuyết và tư tưởng mới.

Từ Tiết thấy Hàn Phi ú ớ lại càng đắc ý hơn nói: “Cho đến việc công tử phủ định cái đạo tiên vương, đó càng lại là điều quên gốc gác, cũng giống như xây lầu, trước nên phải có nền, không có nền thì lầu không chịu nổi mưa gió, cái nền ấy chính là điển phạm mà người xưa đã lập nên”.

Lời ấy có nghĩa là không chấp nhận thay đổi phương pháp trị nước.

Hàn Phi cho rằng nếu đi theo phương pháp cũ thì cũng giống như ôm cây đợi thỏ, mà phải căn cứ vào tình hình thực tế của một thời kỳ để chọn lựa phương pháp tương ứng. Cách nghĩ này đương nhiên tiến bộ hơn Nho gia, chỉ là Hàn Phi không nói ra được mà thôi.

Hạng Thiếu Long thấy Hàn Phi đang tức giận, lòng nhin không được vụt ra một câu: “Nói dư thừa!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng thì mới biết hỏng bét, quả nhiên mọi người đều tập trung ánh mắt về phía gã, Từ Tiết nhìn gã cười lạnh lùng: “Té ra Hạng binh vệ ngoài biết cầm quân đánh trận còn có điều tâm đắc về đạo trị nước, hạ quan nguyện lắng tai nghe cao luận”.

Hạng Thiếu Long cảm thấy Kỷ Yên Nhiên đang ngó chằm chằm về phía mình, nghĩ bụng sao lại làm mất mặt trước mặt mỹ nhân thế nên đáp liêu: “Thời đại luôn đi về phía trước, ví như ngày trước chiến tranh thì lấy xe làm chủ lực, giờ đây là chiến tranh tổng hợp với kỵ, bộ, xa kết hợp, có thể thấy nếu bám víu lấy những điều trước kia là không xong”.

Kỷ Yên Nhiên thất vọng thở dài nói: “Hạng tiên sinh hình như hiểu nhầm ý của Từ đại phu, ông ta muốn nói về nguyên tắc chứ không phải thủ đoạn, cũng như chiến tranh chính là chiến tranh, còn đánh như thế nào mới là chuyện khác”.

Long Dương Quân nhoen cười nói: “Hạng huynh kiếm thuật tuy cao minh, nhưng xem ra đọc sách không nhiều, hiện giờ chúng tôi đang tranh luận với Hàn

công tử giữa đức trị và pháp trị”.

Từ Tiết nói rành rọt: “Vi chính dĩ đức, tở như bắc nông, cư kỳ sở nhi chúng tinh cộng chi”.

Dừng lại một chốc rồi đọc tiếp: “Đạo chi dĩ chính, tề chi dĩ hình, nhân miên nhi vô sĩ. Đạo chi dĩ đức, tề chi dĩ lễ, hữu sĩ dĩ cách”.

Mấy câu này là danh ngôn của Khổng Tử, ý nghĩa là đạo trị nước phải lấy đạo đức làm căn bản mới có thể giáo hóa được người dân, khiến cho quốc thái dân an, điều này khác so với luận điểm của những người theo phái pháp trị.

Hạng Thiếu Long cảm thấy mất hứng, định tìm cơ hội chuồn sớm. Nên chẳng hiểu gì về những điều này, nghĩ bụng đi sớm thì càng đỡ thẹn, vì thế đứng dậy cáo từ.

Mọi người đều ngạc nhiên, không ngờ chưa chính thức vào đề người này đã thối lui.

Kỷ Yên Nhiên không vui nhìn gã nói: “Nếu Hạng tiên sinh lại nói hai câu rồi bỏ đi như ban trưa, Yên Nhiên sẽ rất không vui”.

Long Dương quân vẫn chưa trêu ghẹo xong, làm sao có thể để gã ra đi, nên cũng lên tiếng giữ lại.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng ta đâu cần thiết người vui hay không vui, nói thẳng ra gã chỉ là người khách có hay không cũng được. Đang định bỏ đi thì bỗng nhiên phát giác Hàn Phi kéo tay áo gã nên Hạng Thiếu Long mềm lòng ngồi xuống.

Kỷ Yên Nhiên vui mừng nói: “Đó mới đúng là nam tử hán đại trượng phu, hình như Hạng tiên sinh có điều gì giấu không muốn nói ra, Yên Nhiên quả thật rất muốn nghe cao luận của tiên sinh”.

Hạng Thiếu Long gượng cười, quả thật Kỷ tiểu thư đã quá khen mình, mình so với bọn họ chỉ là ngọn cỏ, có điều gì đâu mà nói ra cho mọi người nghe.

Từ Tiết đêm nay đã chiếm thượng phong, mừng thầm vì nói không chừng sẽ được lòng mỹ nhân, nào chịu bỏ qua cơ hội này, nên cứ nài ép: “Hạng tiên sinh cho rằng pháp trị và đức trị cái nào có ưu thế hơn?”

Hạng Thiếu Long thấy ánh mắt gã có ý giễu cợt, trong bụng hơi giận nên nói: “Không phải là vấn đề ưu điểm hay khuyết điểm, hay là có thông hay không, đức trị là một lý tưởng, giả sử trên thế gian này chỉ có thánh nhân và những kẻ lương thiện thì đâu cần dùng bất cứ thủ đoạn gì thì cũng có thể khiến cho mọi người tuân thủ pháp luật. Nhưng sự thực rõ ràng không như vậy, điều này vĩnh viễn sẽ không trở thành sự thực, cho nên chúng ta phải có tiêu chuẩn về pháp luật để mọi người hiểu rõ, để quản thúc mọi người, khiến cho người ta tuân thủ, sau khi làm được điều này mới nói đến nhân nghĩa đạo đức, lễ nhạc giáo hóa, lời của tại hạ chỉ có thế thôi”.

Mọi người đều ngạc nhiên, đối với người của thế kỷ hai mươi mốt mà nói, đó là một đạo lý mà ai cũng biết, nhưng đối với người thời này, điều này còn mới mẻ và triệt để hơn lý luận pháp trị của Hàn Phi tử.

Kỷ Yên Nhiên hai mắt sáng lên, nhìn Hạng Thiếu Long như nuốt từng lời của gã.

Hàn Phi tử cũng lộ vẻ trầm ngâm suy nghĩ rồi bất giác gật đầu.

Trâu Diễn cũng yên lặng, hình như đang nghĩ đến điều gì đó.

Từ Tiết đương nhiên không dễ dàng thua, nhưng cũng không dám khinh địch nữa nghiêm mặt nói: “Giả sử một đất nước mà chỉ dựa vào hình phạt để duy trì, vậy thì chẳng phải kẻ cầm quyền có thể tùy ý dùng hình phạt để áp bức người yếu ớt hay sao?”

Bạch Khuê nói: “Có lẽ tốt thì dân không dám không kính, có nghĩa tốt thì dân không dám không phục, có tín tốt thì dân không dám không dùng tình, đó là đạo làm vua. Nếu dùng hình tốt thì dân sẽ biến thành ra sao? Mong Hạng tiên sinh chỉ giáo cho”.

Hạng Thiếu Long cười ha ha, nhìn Kỷ Yên Nhiên rồi quay sang nói với Bạch Khuê và Từ Tiết: “Đó chỉ là pháp trị chưa đủ triệt để mà thôi! Giao quyền thống trị cho quân chủ, giả sử trước pháp luật mọi người đều bình đẳng thì thiên tử... thiên tử phạm pháp cũng trị tội như thứ dân, ví dụ bất cứ ai vô cớ giết người cũng đều phải chịu hình phạt, vậy thì còn ai tùy tiện giết người nữa? Tại hạ không phải nói là không cần đến nhân nghĩa đạo đức, những điều này là nền tảng tinh thần phía đằng sau pháp luật, ví như pháp trị và đức trị có thể kết hợp làm một thì mới đúng là đạo trị nước chân chính. Quyền lực tuyệt đối chỉ khiến cho người ta sa đọa tuyệt đối mà thôi”.

Khi gã nói đến chỗ vua phạm pháp cũng phải trị như thứ dân, Kỷ Yên Nhiên kêu a lên một tiếng. Hàn Phi hai mắt lập tức sáng lên, còn ngay cả những người khác bao gồm cả Ngao Ngụy Mâu trong đó cũng đều lộ vẻ ngạc nhiên. Nhất là hai câu cuối cùng giống như tiếng chuông gióng lên trong tự sâu thẳm lòng họ. Đối với những người sống ở thời đại quân chủ này, đó quả thật là những lời nói kinh thiên động địa.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng kiến thức của mình cũng chỉ đến đó thôi, nói nữa thì sẽ sai nên đứng dậy nói: “Thiển ý của tại hạ chỉ đến đó thôi, tại hạ còn có chuyện phải đi trước, xin cáo từ”.

Kỷ Yên Nhiên nhú mày trách: “Tiên sinh vừa nói đến chỗ hay nhất thì lại phải đi à? Phải chăng là ngài đã chán ghét Yên Nhiên?”

Trâu Diễn cố kéo gã ngồi xuống cười: “Hạng binh vệ đã khiến tại hạ có hứng thú nói rồi đấy. Trâu muốn thỉnh giáo cái gọi là pháp trị triệt để ngay cả đấng quân chủ cũng nằm trong số đó có thể thực hiện được không?”

Long Dương quân nói: “Đạo trị nước của Hạng huynh có lý tưởng hơn đạo trị

nước bằng nhân nghĩa đạo đức của chúng tôi hay không?”

Ngao Ngụy Mâu cười lạnh lùng: “Chẳng thực tế chút nào!”

Hạng Thiếu Long gượng cười: “Phải, bây giờ thì thực hiện không được, nhưng sau này sẽ có xu hướng như vậy, cuối cùng thì sẽ có một ngày xuất hiện cục diện tam quyền phân lập bao gồm lập pháp, chấp pháp và hành chính. Quân chủ đều do dân tuyển ra, lúc đó mới có... e... nước Pháp... ồ! Không, bác ái bình đẳng và tự do thật sự”.

Gã suýt chút nữa nói ra chuyện đại cách mạng của nước Pháp, may mà ngừng lại kịp.

Mấy lời gã nói rất mới mẻ, mọi người nhất thời không tiêu hóa được, đối với những người sống trong chế độ quân chủ tập quyền, quả là những ý nghĩ khó mà chấp nhận được.

Hạng Thiếu Long thấy mọi người đang nhú mày, nghĩ bụng lúc này không đi thì đợi lúc nào, liền rời chỗ ngồi, thi lễ: “Tại hạ hồ ngôn loạn ngữ, mong các vị đừng để trong lòng”.

Nói xong quay đầu bỏ chạy, Kỷ Yên Nhiên gọi mà gã không thềm để ý.

o O o

Chương 38

TRỘM LONG TRÁO PHƯỢNG

Khi Hạng Thiếu Long quay về phủ Tín Lăng quân, bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng gọi của Kỷ Yên Nhiên.

Những người khách khác của nàng đều mong được nàng giữ lại, còn gã thì ngược lại hình như sợ nàng nắm lấy.

Nhưng thiếu nữ này quả thật có phong cách đặc biệt, khi vừa mới nghe nàng nổi tiếng xinh đẹp và đầy tài nghệ vẫn còn tưởng nàng là kiểu người đa sầu đa cảm như Lâm Đại Ngọc, hoặc là những loại tuyệt thế mỹ nhân kiêu ngạo coi người không ra gì. Nhưng vừa gặp mới biết nàng quả thực tràn trề nhiệt huyết với cuộc sống, không ngừng đi tìm chân lý, mong gặp được người có thể tìm ra cách hay để trị nước hoặc đang tìm một phu tể hoàn mỹ trong mắt mình.

Nhưng kẻ mà nàng tìm tuyệt không phải là Hạng Thiếu Long.

Lúc này không phải là lúc gặp gỡ nữ nhân. Gã phải giữ tinh thần và sức lực để cứu bọn Nhã phu nhân và Triệu Thiên, đó là trách nhiệm của gã.

Nếu phân tâm vì mỹ nữ khác, một khi mọi chuyện đổ bể thì gã sẽ hối hận đến suốt đời.

Gã tuy phong lưu thành thói, nhưng rất có trách nhiệm, huống hồ chi gã rất yêu thương những người đàn bà của mình.

Nhờ từ ánh đèn hắt ra từ trong phủ, gã đi một vòng, dùng công cụ bò lên ngọn hậu núi hiểm trở phía sau phủ Tín Lăng quân rồi sau đó nhẹ nhàng lén vào trong phủ, rồi leo lên ngọn cây bên cạnh tòa lầu.

Đó chính là phạm vi thuộc nội phủ của Tín Lăng quân, canh phòng rất nghiêm ngặt. Chốc chốc lại thấy bọn lính canh dắt theo ác quỷ đi theo từng nhóm, may mà trên người gã có bôi thuốc của Nhã phu nhân, nếu không sẽ không tránh được cái mũi của loài súc sinh này.

Gần đến giờ mùi, tức là khoảng mười một giờ đêm, đèn trong tòa tiểu lầu vẫn còn sáng, không biết bọn họ đã ngủ chưa.

Theo Nhã phu nhân nói thì đó là nơi ở của gia quyến Tín Lăng quân, nếu dưới lầu có người, gã rất khó đột nhập vào bí đạo.

Sau khi chờ khoảng nửa tiếng sau, gã không còn nhẫn nại nữa mà mạo hiểm thử, bởi vì thời gian không còn nhiều nữa.

Gã nâng thiết bị của mình lên rồi bấm nút, móc câu bay ra, móc vào xà nhà bám chặt ở đó. Rồi gã đu người từ cây cổ thụ này sang mái nhà, lặng lẽ trèo lên mái nhà, sau khi nhắm đúng vị trí, gã đu người xuống lộ đài ở lầu hai, nấp ngoài cửa sổ nhìn vào trong. Đó là một căn phòng rất sang trọng, ngoài giường có treo

màn che, ngoài ra còn có các thứ như lược, gương giành cho phụ nữ, dưới ánh đèn sáng, trong giương vọng ra tiếng nói chuyện rì rầm của một cặp nam nữ.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng chỗ này là chính là lối vào của bí đạo, người ở chắc là người của Tín Lăng quân, nói không chừng đó là ái thiếp của y, nếu Tín Lăng quân cần người hầu hạ thì sẽ gọi nữ nhân ở đây đi, đâu cần phải thân chinh ở đây. Chả lẽ thê thiếp của y đang vụng trộm với người đàn ông khác? Nhưng lúc này không cần phải nghĩ nhiều, đang định lật người xuống tầng một thì phía dưới có tiếng người nói vọng lên, bọn lính canh đến dưới lầu rồi ngừng lại, hạ giọng nói chuyện.

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, một lát sau, người phía dưới vẫn chưa có ý định bỏ đi, gã nghiên răng chọc vào khe cửa sổ nhẹ nhàng ra, cửa sổ bật bật ra rồi gã lăn người vào.

Một cơn gió thổi vào phòng.

Hạng Thiếu Long thầm kêu hồng bét, khi chưa đóng cửa phòng, tiếng người đàn ông trong trướng vang lên: “Kỳ Xuân, nàng chưa đóng chặt cửa sổ, xem đây, cửa sổ bật ra rồi”.

Thanh âm này rất quen thuộc, rõ ràng là Thiếu Nguyên quân.

Hạng Thiếu Long thất kinh, căn phòng này tuy rộng thật nhưng chẳng có chỗ nào ẩn mình, chiếc giường kia chỉ cao chưa đầy một xích, muốn chui vào thì không được, trong lúc nguy cấp, gã lăn vội tới bên chỗ để đèn cầy, đưa tay bóp tắt tim đèn.

Ả Kỳ Xuân ấy ngồi dậy kêu a một tiếng rồi nói: “Gió thổi tắt đèn rồi”.

Hạng Thiếu Long không dám chậm trễ, phóng vội về phía cửa chính, thử đẩy một cái, thuận tay mở ra, lòng cả mừng, khi Kỳ Xuân đang đi tới chiếc đèn cầy thì gã lách mình ra khỏi cửa rồi thuận tay đóng lại. Phía ngoài là một tiểu sảnh không có người, một cầu thang thông với phía dưới, ngoài ra còn có hai căn phòng.

Bỗng nhiên phía sau có tiếng mở cửa, Hạng Thiếu Long hồn phi phách tán, xông về phía trước, nấp sâu vào bức bình phong trong sảnh.

Thì ra đó là Kỳ Xuân, ả đi về phía bức bình phong đó.

Hạng Thiếu Long giật mình mới phát hiện dưới chân là những lọ, hũ đựng nước tiểu, gã vội vàng nhảy qua một bên của bình phong, để tránh bị ánh sáng chiếu vào bóng, lúc ấy Kỳ Xuân vừa mới bước ngang ra tấm bình phong, may mà không nhìn thấy gã.

Hạng Thiếu Long thầm kêu quá nguy, lò dò bò xuống cầu thang.

Vừa mới tới khúc quanh của cầu thang thì phía dưới có tiếng người vọng lên, ít nhất là có tiếng bốn người đàn ông. Hạng Thiếu Long ngồi yên ở góc ấy, thầm kêu khổ nếu đêm nay không đánh cắp được bí lục thì thê thảm.

Gã thoát ra khỏi chỗ quẹo ấy, từ chỗ cầu thang lầu nhìn ra phía ngoài đại

sảnh, chỉ thấy bốn tên võ sĩ đang ngồi nói chuyện phiếm, nếu bước xuống thì dù cẩn thận thế nào cũng đừng hòng giấu được bọn chúng.

Bỗng nhiên phía trên lầu có giọng Kỷ Xuân vọng xuống: “Có người dưới đó không?”

Có người trả lời rồi đi về phía cầu thang lầu.

Hạng Thiếu Long kêu thầm không xong rồi, lần này trên dưới đều không có đường chạy, bị kẹt ở giữa, gã đánh liều rút ra một ngọn phi châm, tập trung chú ý đến tên võ sĩ bước về phía cầu thang, đồng thời ép sát người vào góc tường, không để cho đối phương thấy mình từ xa.

Kẻ ấy vừa đi vừa hỏi: “Phu nhân có gì cản dẫn?”

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, ả Kỷ Xuân đó là một trong hai tỳ thiếp của Thiếu Nguyên quân đem đến từ nước Ngụy.

Tên võ sĩ ấy vừa đến cầu thang thì đụng mặt với Hạng Thiếu Long, kêu a một tiếng, đó chính là Lưu Sào, một tên gia tướng tề danh cùng Phốc Bố. Hạng Thiếu Long đang định phóng cây phi châm, nhìn thấy y thì rụt tay lại.

Kỷ Xuân lại hỏi: “Lưu Sào, có chuyện gì vậy?”

Lưu Sào sợ quá, nháy mắt qua Hạng Thiếu Long rồi trả lời: “Chẳng có chuyện gì? Vừa rồi chỉ thấy một con chuột chạy qua giật mình mà thôi”.

Nữ nhân sợ nhất là những con vật nhỏ, Kỷ Xuân cũng vậy nên ả run giọng nói: “Thiếu quân đói bụng, bọn Tiểu Doanh thì đã ngủ, phiền các vị đến thiện phòng sai người đem ít đồ ăn đến đây!”

Nói xong thì chạy thục mạng về phòng.

Lưu Sào bước lên hạ giọng nói: “Chúng tôi đang nói về Hạng binh vệ, binh vệ đến đây làm gì, chúng tôi làm thế nào mới giúp được đây?”

Hạng Thiếu Long kể hết cho y nghe về chuyện đánh cắp bí lục. Lưu Sào thấy Hạng Thiếu Long tin tưởng y như vậy nên cả mừng nói: “Binh vệ hãy đợi một lát!”

Rồi quay sang gọi ba tên kia, rồi mới cùng Hạng Thiếu Long bước ra.

Hạng Thiếu Long sai một người đến thiện phòng lấy thức ăn sau đó rà xét kỹ trong phòng, cuối cùng phát hiện được một cửa ngấm dẫn xuống địa đạo ở dưới một chiếc giường.

Lưu Sào nói: “Binh vệ yên tâm, chúng tôi sẽ canh cho ngài”.

Hạng Thiếu Long chợt nghĩ ra một ý rồi nói: “Người nên đi với ta thì hơn, lúc cần thiết thì người sẽ mang vật ấy bỏ lại chỗ cũ”.

Lưu Sào vui vẻ đồng ý hợp lực cùng xoay chiếc vòng bằng đồng, nạy phiến đá lên, bước xuống hơn mười bậc cấp thì đã đến bí đạo, chỉ thấy một đầu thì hướng về phía nội đường của Tín Lăng quân, đầu kia thông ra hậu sơn, rõ ràng là bí thoát hiểm trong phủ Tín Lăng quân

Khi lên đến bậc tam cấp dẫn lên phía trên, Hạng Thiếu Long dừng lại, dòm ngó kỹ càng rồi gõ thử lên vách địa đạo thì phát hiện một bức tường có ẩn chứa huyền cơ.

Hai người thử đẩy bức vách nhưng bức vách vẫn không lung lay. Hạng Thiếu Long chợt nảy ra một kế, lần lượt kiểm tra từng viên đá, cuối cùng mới phát hiện một viên hơi nhô ra phía trước, thử dùng tay kéo ra thì viên đá cũng bật ra, lộ ra lỗ khóa phía bên trong.

Hai người cả mừng, Hạng Thiếu Long lấy công cụ mở khóa ra, theo cách Nhã phu nhân đã truyền dạy, lát sau đã mở được ổ khóa.

Khi cửa được mở ra, dưới ánh sáng của chiếc đèn lồng, cả hai đều ngẩn người ra, thì ra đó là một bảo tàng.

Trong phòng chất hơn một chục rương châu báu, trong đó hai rương đã được mở ra, ngọc khí kim ngân lấp lánh dưới ánh đèn. Hạng Thiếu Long trầm giọng nói: “Đừng nói với ba người kia chuyện này, sau khi chúng ta có cách về Đại Lương, thì thuận tay đánh cắp đi vài món, hãy nhớ không nên quá tham lam, nếu không người sẽ vì tài vật mà chết, chim muông vì miếng ăn mà vong, đến lúc đó ngay cái mạng cũng khó giữ”.

Lưu Sào cũng là một bậc anh hùng, được gã nhắc nhở nên quả quyết nói: “Bình vệ dạy rất phải! Lưu Sào đã biết”.

Đồng thời cảm thấy kính phục Hạng Thiếu Long vì gã không động lòng với báu vật.

Hạng Thiếu Long mau chóng rà xét, một lúc sau mới phát hiện trong góc tường có một ngăn bí mật, rút ra thì thấy một hộp bằng thiếc hình chữ nhật, mở ra mới thấy đó là quyển Lỗ Công bí lục đã được rải đầy chất thuốc chống rỉ nát.

Lật xem quyển một Hạng Thiếu Long mới cảm thấy yên tâm, bởi vì hình vẽ đã cũ đến nỗi ngả sang màu vàng, vả lại dài đến hơn mười trượng, vừa dày vừa nặng, nếu gã là Tín Lăng quân mỗi lần kiểm tra không thể nào đọc từ đầu đến cuối, cho nên kế hoạch của gã là khả thi.

Xem qua một lượt, chỉ thấy trong đó là các hình vẽ các dụng cụ tấn công và phòng thủ, lại ghi chú rõ thành phần nguyên liệu và trình tự thực hiện, thật là khiến người ta khen không ngớt lời.

Vì thời gian không nhiều, hai người vội vàng rời chỗ ấy.

Hạng Thiếu Long tỉnh dậy, Nhã phu nhân và bọn nô tỳ đang ngồi nhìn gã, lúc ấy trời vẫn chưa sáng.

Nhã phu nhân đã sớm ráp một nửa quyển bí lục thật và bí lục giả lại với nhau, lại lấy bột màu rải lên khiến quyển bí lục ấy ngả sang màu vàng, không chút sơ hở, quả thật không hổ danh là chuyên gia làm giả.

Hạng Thiếu Long phải nhân lúc đang đêm mà hành sự, bỏ quyển bí lục chỉ

còn phần đầu là thật vào mật thất, đó vốn là chuyện rất khó khăn, nhưng vì có bọn Lưu Sào giúp đỡ nên đã dễ như trở bàn tay...

Khi trở về lại chỗ của Nhã phu nhân trời đã sáng, bọn Nhã phu nhân đều mệt mỏi ngồi nghỉ trên giường. Hạng Thiếu Long ôm Nhã phu nhân cùng ngủ mãi đến khi Tín Lăng quân sai người đến tìm thì mới vội vàng tắm rửa thay y phục đến bái kiến.

Tín Lăng quân hình như suốt đêm không ngủ, sau khi ngồi xuống thì nói: “Vì chuyện của người, đêm qua ta suốt đêm không ngủ, cuối cùng đã nghĩ ra một cách vẹn toàn”.

Lúc này có một nữ tỳ bưng trà lên, Tín Lăng quân căn dặn: “Ta có chuyện cùng bàn với Hạng binh vệ, bất cứ kẻ nào cũng không được bước vào đây”.

Nô tỳ ấy lãnh mệnh rồi bước ra.

“Đêm qua người có lấy được lòng Kỷ Yên Nhiên không? Nghe nói Long Dương Quân và Ngao Ngụy Mâu cũng đều được mời” Tín Lăng quân thuận miệng hỏi.

Hạng Thiếu Long thở dài: “Đừng nhắc nữa! Nơi ấy đâu có chỗ cho tại hạ chen miệng vào”.

Tín Lăng quân nhú mày nói: “Sao lại như thế, suy nghĩ của người rất mới lạ, Đàm Bang rất thích người đó”.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ: “Thích ta thì có ích gì, ta cũng chỉ là vật hy sinh cho người thôi”.

Tín Lăng quân thấy gã im không nói, thuận miệng hỏi: “Thiếu Long đã ăn sáng chưa?”

Hạng Thiếu Long xoa bụng lắc đầu.

Tín Lăng quân gọi: “Người đâu!”

Rồi võ trán nói: “Ta thật hồ đồ, vừa rồi đã đuổi bọn người hầu đi hết, người ngồi đây một lúc, ta sai người mang điểm tâm đến”, nói rồi vội bước ra ngoài.

Hạng Thiếu Long cả mừng, đứng dậy, mục tiêu đầu tiên chính là lên vào phòng trong đó là nơi làm việc nên đầy những thứ sách vở giấy tờ, bên cạnh lại có một cửa hông, phía ngoài là một thiện tĩnh, đằng sau thiện tĩnh là nơi tắm rửa.

Thời gian không nhiều, gã đẩy cửa hông ra, quả nhiên đó là phòng ngủ của Tín Lăng quân, gã vội vàng nhìn quanh, nhưng không phát hiện được lối vào địa đạo.

Gã vội vàng lao về phía trước lật vác giường lên xem, thì ra địa đạo nằm dưới gầm giường, điều kỳ lạ là có một ống đồng từ dưới đất nhô lên khỏi giường, biến thành một cái đầu rồng làm bằng đồng.

Hạng Thiếu Long lập tức đổ mồ hôi lạnh, vội vàng bước ra nội sảnh, vừa lúc

ấy Tín Lăng quân cũng quay về, cười nói: “Thức ăn sáng sẽ đưa lên ngay, nào! Bây giờ ta nói cho người biết kế hoạch của ta”.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng đó là một ống đồng, rõ ràng là máy nghe lén thông từ địa đạo đến mật thất, bất cứ một âm thanh nào phía trong cũng được ống đồng truyền đến đầu rồng trên đầu giường Tín Lăng quân, thiết kế quả rất tinh xảo.

May mà đêm qua y không ngủ trên giường, hành động của mình mới không bị phát giác.

Tín Lăng quân nói: “Ta sẽ sai người giả văn thư, hôm nay đưa đến chỗ của đại vương, cho bọn Triệu Nhã và toàn bộ quý thuộc quay về nước Triệu, chỉ để lại người và Triệu Thiên. Triệu Nhã là khách ta mời nên Long Dương Quân cũng không có quyền phản đối”.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng người chẳng qua tự biên tự diễn, với quyền lực của người thì muốn thả bọn họ là chuyện dễ như trở bàn tay. Đồng thời cũng biết được thực tế y chẳng thả ai cả, chẳng qua y chỉ đóng kịch cho mình xem mà thôi, nên giả vờ cả mừng nói: “Thật tốt, nhưng có thể cho bọn họ đi sớm hơn không?”

Tín Lăng quân mặt lộ vẻ khó chịu nói: “Nếu chuyện nhỏ như thế mà làm không được, thì sẽ khiến cho Thiếu Long xem thường ta”.

Ngừng một chốc rồi nói tiếp: “Ta sẽ sắp xếp cho bọn Nhã phu nhân trưa nay ra thành, sau khi hội họp cùng quý thuộc sẽ khởi hành. Thiếu Long an tâm rồi chứ?”

Hạng Thiếu Long cười thầm nói: “VẬY chuyện Triệu Thiên sẽ giải quyết như thế nào?”

Tín Lăng quân nói: “Ta sẽ sai người giả thành cô ả để cho người đưa vào cung, lại tìm một nơi bí mật để giấu ả. Tín Lăng quân ta đây sẽ thề cùng trời đất, dù cho sự việc có thành công hay không, ta cũng đưa ả trở về nước Triệu mà không mất một sợi tóc nào”.

Hạng Thiếu Long thầm kêu lợi hại, điều này có nghĩa là y đang nắm Triệu Thiên làm con tin, nếu Hạng Thiếu Long không nghe lời y, thì dù có thất bại bị bắt cũng không dám lôi y ra, quả thật là mưu kế sâu độc”.

Lát sau điểm tâm được mang lên.

Tín Lăng quân nhìn gã ăn uống mỉm cười: “Thiếu Long có vừa ý với sự sắp xếp của ta không?”

Hạng Thiếu Long giả vờ cảm kích nói: “Rất vừa lòng, đến lúc đó tại hạ sẽ cố hết sức mình”.

Tín Lăng quân nở nụ cười như đã thành công, y thấy Hạng Thiếu Long không phản đối mình giữ lại Triệu Thiên, lại tưởng gã hoàn toàn tin vào mình nên không còn nghi ngờ gì Hạng Thiếu Long cả.

Khi hai kẻ đang theo đuổi ý nghĩ riêng của mình thì hạ nhân vào báo Kỷ Yên Nhiên đến tìm Hạng Thiếu Long. Cả hai ngẩn người ra, Kỷ Yên Nhiên lại đến tận đây để tìm nam nhân, quả thật là một chuyện lạ trong đời.

Tín Lãng quân hai mắt lộ vẻ đố kỵ, ho khan rồi nói: “Thiếu Long hãy đi gặp ả đi! Nói không chừng ả đã thích người rồi đấy!”

Hạng Thiếu Long lại nhú mày, gã hôm nay còn có nhiều việc đang chờ, toàn là những việc hệ trọng liên quan đến sự sống chết, dù cho Kỷ Yên Nhiên có hấp dẫn đến đâu, gã cũng không thể tốn thời gian cho cô ả này được. Suy nghĩ một lúc rồi theo tên hạ nhân ra ngoài khách sảnh.

Kỷ Yên Nhiên bên ngoài khoác một chiếc áo lông trắng, đứng một bên cửa sổ, nhìn ra ngoài vườn, chẳng có tùy tùng nào đi theo nàng, phía trong sảnh chẳng có một ai, nhưng ở cửa sau và cửa hông, bọn thị vệ và tỳ nữ đang lấp ló đứng nhìn nàng. Có thể thất sức hấp dẫn của nàng giống như một ngôi sao trong ngành giải trí ở thế kỷ hai mươi mốt, may mà lúc này chưa có chuyện xin chữ ký, nếu không đôi tay của nàng chắc phải rã rời.

Hạng Thiếu Long bước tới sau lưng nàng hạ giọng nói: “Kỷ tiểu thư!”

Kỷ Yên Nhiên xoay người lại, nhìn gã cười rồi nói: “Có thể tranh thủ chút thời gian không?”

Nhìn thấy nét cười của nàng tựa như hoa, Hạng Thiếu Long không nỡ nào từ chối nên gật đầu: “Nếu một chốc thì được”.

Kỷ Yên Nhiên nghe nói chỉ một chốc, nhìn gã đầy oán trách rồi nói nhỏ: “Vây hãy mời theo Yên Nhiên”, rồi bước ra cửa lớn.

Hạng Thiếu Long lấy làm lạ, chả biết mỹ nữ này dắt mình đi đâu đây.

Xe ngựa ra khỏi cổng lớn của phủ Tín Lãng quân thì chạy về hướng đông.

Trong xe chỉ có Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên, khi xe chạy gập ghềnh, bọn họ cứ va vào nhau. Hạng Thiếu Long lén nhìn sang nàng, thấy trên khuôn mặt không hề chút trang điểm mà vẫn ngời lên vẻ đẹp tuổi thanh xuân.

Kỷ Yên Nhiên đột nhiên nói: “Quyền lực tuyệt đối sẽ khiến cho người ta sa đọa, Yên Nhiên lần đầu tiên mới nghe đến một lời trúng đích và đầy trí tuệ như vậy, tiên sinh thật có dũng khí. Đêm qua sau khi ngài đi, tất cả mọi người bao gồm cả Yên Nhiên đều không còn hứng nói chuyện. Yên Nhiên suốt đêm qua không ngủ, cứ suy đi nghĩ lại từng lời nói của tiên sinh, nhớ lại cái thần thái quả quyết của tiên sinh khi nói những lời ấy”.

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, đây quả thật là vô ý mà trông được liễu. Nhưng gã đâu có thời gian nói chuyện tình ái với cô ả. Kỷ Yên Nhiên bỗng lạnh lùng nói: “Hạng tiên sinh tại sao lại cùng Tín Lãng quân đến gặp Yên Nhiên?”

Hạng Thiếu Long rất muốn nói chuyện này là do Tín Lãng quân sắp xếp, không liên quan gì đến gã. Nhưng gã làm sao nỡ lòng làm tổn thương trái tim

người đẹp nên than rằng: “Kỷ tiểu thư sẽ đuổi một người khách hâm mộ mình vì điều ấy sao?”

Kỷ Yên Nhiên thở dài rồi dịu dàng nói: “Hạng tiên sinh là người đầu tiên khiến cho Kỷ Yên Nhiên phải hỏi câu này, hãy nói thẳng cho Yên Nhiên biết, phải chăng ta đã khiến cho ngài chán ghét, cho nên mỗi lần đến đều vội vã bỏ đi, giờ đây lại muốn bước xuống khỏi chiếc xe ngựa này à?” Nàng đưa mắt liếc gã rồi nói: “Ta chưa bao giờ gặp qua một người khó đoán như ngài, khi nói chuyện, lời nói đều giấu trong lòng, người khác chẳng thể nào cạy miệng ra được. Yên Nhiên hy vọng biết bao có thể có thể cùng ngài thắp đèn nói chuyện thâu đêm, thổ lộ những điều muốn nói”.

Hạng Thiệu Long lúc này vẫn yên tâm, biết nàng lúc này vẫn chưa yêu mình, chẳng qua là sự tò mò mà thôi. Đương nhiên lúc này nếu gã tấn công, cúp nhặt những lý luận tuyệt vời của thế kỷ hai mươi mốt nói cho nàng nghe thì không chừng sẽ chiếm được trái tim của nàng, nhưng lúc này gã không có thời gian nữa gã phải mau chóng liên lạc cùng bọn Ô Trác và Phố Bố, sắp xếp chuyện chạy ra khỏi Đại Lương.

Xe ngựa dừng lại. Hạng Thiệu Long ngạc nhiên thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra đó là một mảnh đất trống giữa rừng, bốn bên không hề có bóng người.

Kỷ Yên Nhiên đưa tay đẩy nhẹ vai gã, mắt lộ vẻ kỳ dị: “Nếu cảm thấy chán ghét Yên Nhiên thì xin mời cứ xuống xe!”

Hạng Thiệu Long càng thấy khó hiểu hơn, chán ghét nàng và việc xuống xe có quan hệ gì với nhau? Rồi ngạc nhiên nhảy xuống xe ngựa.

Kỷ Yên Nhiên quay ra nói với tên xa phu: “Người ẩn ở đằng xa, nửa canh giờ sau hãy quay lại đây”.

Đại hán ấy đánh xe ngựa đi, Kỷ Yên Nhiên cởi áo khoác ngoài, lộ bộ võ phục phía trong, Hạng Thiệu Long sáng mắt lên, ngăn người ra nhìn những đường cong tuyệt sắc và dáng vẻ uy phong lẫm lẫm của nàng.

Kỷ Yên Nhiên rút kiếm ở eo ra, nhoẻn cười nói: “Hạng Thiệu Long, ta phụng mệnh đại vương đến đây lấy mạng người, chịu chết đi!”

Hạng Thiệu Long ngạc nhiên nói: “Kỷ tiểu thư cứ nói đùa”.

Kỷ Yên Nhiên mặt vẫn lạnh như băng, tia mắt sắc bén nhìn thẳng vào gã, hừ một tiếng nói: “Ai đùa với người? Xem kiếm đây!”

Hạng Thiệu Long thấy trước mặt mình là một làn kiếm quang, không dám chạm trể rút kiếm ra khỏi vỏ, keng một tiếng đã đỡ được đường kiếm lợi hại của mỹ nữ, chỉ cảm thấy lực đạo của đối phương trầm hùng chẳng kém gì một đấng nam nhi, điều khiến gã bất ngờ là kiếm của đối phương hình như có một lực hút khiến cho gã không thể nào triển khai kiếm thế được”.

Kỷ Yên Nhiên tựa như biến thành một con báo cái, lúc tiến lúc thoái như ma

quỷ, ở eo xoay tròn, phát lực đến vô cùng, kiếm thế cứ tấn công ào ạt đến đối phương mà không chút sơ hở.

Hạng Thiếu Long tức giận, thi triển Mặc Tử kiếm pháp, thủ rất kỹ càng, sau khi đỡ được hơn mười kiếm thì mới tìm được cơ hội phản công, một kiếm đã chém xuống mũi kiếm của đối phương.

Lực tay của Kỷ Yên Nhiên dĩ nhiên không bằng Hạng Thiếu Long, chỉ là kiếm pháp của nàng tinh diệu nên khiến cho Hạng Thiếu Long khó thi triển, lần này bị đối phương chém trúng nên mới vội vàng thối lui.

Kỷ Yên Nhiên cười nói: “Cuối cùng cũng lộ ra công phu thực sự rồi phải không?”

Hạng Thiếu Long bị nàng tấn công trước suýt tý nữa không đỡ nổi, tuy nói bản thân không chiếm được tiên cơ, nguyên nhân chủ yếu là vì kiếm pháp của đối phương cao minh, hơn cả Liên Tấn, lần này sao dám nhường nàng, nên đâm thẳng vào ngực đối phương, góc độ, lực đạo và thời gian đều chính xác.

Kỷ Yên Nhiên hai mắt sáng lên, nghiêng mình né qua nhanh như điện chớp, trường kiếm từ phía dưới đánh lên gạt thanh Phi Hồng kiếm ra, Hạng Thiếu Long suýt tý nữa đánh rơi mất kiếm, hoảng hốt nhảy sang ngang.

Kiểm quang của Kỷ Yên Nhiên mạnh lên, dễ dàng cướp lại chủ động, kiếm thế triển khai, trong tiếng vun vút, tấn công như sấm chớp, không cho đối phương có thời gian ngơi nghỉ.

Hạng Thiếu Long lúc này mới có thể hiểu được tại sao nàng được xếp hàng thứ hai về kiếm thuật ở nước Ngụy, quả thật nàng có chỗ hơn gã, nhưng đó chỉ là thuần túy luận về kiếm pháp, sở trường của gã là bất cứ bộ phận nào trên cơ thể cũng đều là vũ khí lợi hại, lần này muốn sống thì phải lợi dụng những chiêu kỳ lạ để thủ thắng đối thủ mà thôi. Hạng Thiếu Long vừa đỡ đòn tấn công của đối phương, vừa ngấm quan sát tình hình chung quanh, xem có cách gì chuyển bại thành thắng hay không.

Kỷ Yên Nhiên càng đánh càng mạnh, mỗi chiêu đều rất mạnh mẽ, vừa đáng sợ lại vừa rất đẹp mắt. Lúc bấy giờ Hạng Thiếu Long không lui về phía sau được nữa, lưng gã đụng phải một gốc cây lớn.

Kỷ Yên Nhiên cười ha ha, tạt ngang một kiếm tới phía trước. Một tiếng keng vang lên, thanh Phi Hồng kiếm của Hạng Thiếu Long bay vụt khỏi tay.

Kỷ Yên Nhiên ngăn người, bởi vì nàng hiểu rõ đó là Hạng Thiếu Long cố ý buông tay để cho nàng chém cây kiếm bay ra, mà khi dùng lực mạnh, thân người bất giác lao về phía đối phương.

Bốp một tiếng, cánh tay của Kỷ Yên Nhiên đã bị một cước của Hạng Thiếu Long đá quét qua, đau đến nỗi lao về phía trước, té sấp vào một lùm cỏ dầy.

Kỷ Yên Nhiên giật mình lật người qua, định dùng lực eo búng người dậy thì

cả thân người của Hạng Thiếu Long đã bay tới, đè lên người nàng, hai bàn tay đè xuống cổ tay của nàng, nhất thời khiến nàng không thể bật người dậy được.

Hạng Thiếu Long cười hì hì, cúi đầu xuống chỉ cách mặt nàng khoảng ba thốn, nói: “Có phục chưa?”

Kỷ Yên Nhiên toàn thân mềm nhũn, buông kiếm ra, mặt đỏ ửng, càng thêm muôn phần xinh đẹp, nàng dịu dàng nói: “Yên Nhiên sao mà không phục được?”

Hạng Thiếu Long sầm mặt nói: “Vậy nàng sẽ trả lời như thế nào với đại vương đây?”

Hai thân người nằm đè lên nhau, một cảm giác nhộn nhạo nổi lên trong lòng, nhưng lại nói những chuyện như thế này, Hạng Thiếu Long chẳng biết đó là cảm giác gì.

Kỷ Yên Nhiên hoàn toàn buông xuôi, không phản kháng nữa, nàng hấp háy đôi mắt rồi nói: “Trả lời cái gì, Yên Nhiên không hiểu Hạng tiên sinh nói gì cả”.

Hạng Thiếu Long thấy nàng vui như vậy nên dần dần hiểu ra, tức giận đứng dậy nói: “Té ra là nàng lừa ta!”

Kỷ Yên Nhiên phụng phịu nói: “Còn không chịu kéo người ta dậy?”

Hạng Thiếu Long giận đến nỗi không thềm để ý đến nàng, nhưng cuối cùng cũng không lòng nào đối xử với nàng như vậy nên đưa tay kéo nàng dậy.

Kỷ Yên Nhiên thi lễ rồi nói: “Đừng trách Yên Nhiên mà! Nếu không như thế làm sao có thể thưởng thức được cái thế... hì! Cái thế cước pháp của chàng, chỗ này của người ta vẫn còn đau”.

Hạng Thiếu Long cười mếu lắc đầu, nhặt thanh Phi Hồng kiếm tra vào bao rồi quay đầu bỏ đi.

Trên đường về phủ, Kỷ Yên Nhiên vẫn giữ vẻ hờn hở, lén ngấm vẻ mặt giận dữ của Hạng Thiếu Long, nàng dịu dàng nói: “Dáng vẻ giận dữ của Hạng Thiếu Long thật đẹp mắt!”

“Không ngờ một người tài nghệ song toàn như Kỷ tài nữ đây cũng biết lừa người, giả vờ giống như thật”. Kỷ Yên Nhiên lườm gã rồi nói: “Chàng không lấy làm lạ vì sao người ta muốn thử kiếm pháp của chàng sao?”

Hạng Thiếu Long ngồi dựa vào lưng ghế, làm ra vẻ không thềm để ý, cười khẩy nói: “Có phải nàng muốn xem thử Hạng mỗ có đủ tư cách làm trượng phu tương lai của nàng có phải không?”

Kỷ Yên Nhiên bĩu môi nói: “Chỉ nói đúng một nửa thôi, bởi vì vẫn chưa tới nước đó, mà chàng cũng chỉ miễn cưỡng đủ tư cách mà thôi”,

Rồi bật cười khúc khích: “Cho đến hôm nay, chàng vẫn chỉ là người đầu tiên, nếu chàng muốn theo đuổi, Yên Nhiên có thể tạo thuận lợi và cơ hội cho chàng đó”.

Hạng Thiếu Long thâm nghĩ thiếu nữ này quả thật rất khôn ranh, nhieu mày nói: “Tình yêu là một cảm giác kỳ diệu giữa nam nữ, phát triển tự nhiên, đâu có tính chất thi thố như nàng nói”.

Kỷ Yên Nhiên hai mắt lộ vẻ ngạc nhiên, mỉm cười nói: “Nói rất hay, hơn hẳn tất cả mọi kẻ khác, cho nên Yên Nhiên biết chàng chỉ vì nguyên nhân nào đó mà giả vờ không thích người ta mà thôi, nhưng ánh mắt của chàng nhìn người ta để lộ bí mật trong lòng chàng rồi. Nhất là khi chàng đề người ta, Yên Nhiên càng hiểu rõ hơn tâm ý của chàng đối với ta”.

Hạng Thiếu Long thâm cảm thấy hổ thẹn, cứng họng không nói được tiếng nào mà chỉ nhìn nàng.

Kỷ Yên Nhiên cười khúc khích nói: “Rốt cuộc là về phủ Tín Lăng quân hay về tiểu thư của Yên Nhiên đây?”

Hạng Thiếu Long giật mình, tự mắng mình đã để nàng làm cho thần hồn điên đảo, quát lớn: “Mau quay về bên trái!”

Kỷ Yên Nhiên lại phát ra mệnh lệnh, đến trước cổng phủ Tín Lăng quân thì rẽ vào một con đường khác.

Hạng Thiếu Long nói: “Dừng lại ở ngõ phía trước, ta phải xuống xe”.

Kỷ Yên Nhiên lặp lại mệnh lệnh, nói với giọng trách cứ: “Hạng tiên sinh, Kỷ Yên Nhiên quả thật làm cho ngài chán ghét đến thế sao?”

Hạng Thiếu Long cảm thấy hơi nhẫn tâm, ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Tiểu thư là nữ tử đẹp nhất mà trong đời Hạng mỗ từng gặp. Nhưng thời gian địa điểm đều không thích hợp, tiểu thư sẽ hiểu nỗi khổ của ta thôi! Hãy quên ta đi, được không?”

Nói rồi nhảy xuống xe.

Vừa đi đến đầu đường, Kỷ Yên Nhiên vén rèm nói: “Hạng tiên sinh!”

Hạng Thiếu Long thâm thở dài rồi bước đến bên cửa sổ.

Yên Nhiên nhìn gã say đắm rồi nói với giọng đầy bình tĩnh: “Yên Nhiên đã hiểu, nếu có bất cứ khó khăn gì, hãy nhớ rằng Kỷ Yên Nhiên sẽ không quản mọi sự để giúp đỡ tiên sinh”.

o O o

Chương 39

QUYẾT CHIẾN TRÊN ĐƯỜNG PHỐ

Hạng Thiếu Long gặp Ô Trác trong một căn nhà đổ nát. Ô Trác nói: “Chúng tôi đã ý theo lời dẫn của tôn cô gia, đã đào một địa đạo từ doanh trại đến khu núi phía sau. Lại sai người băng qua địa đạo ấy, làm hơn mười bè gỗ, bí mật giấu trong một khu rừng cạnh con sông nhỏ nối liền với Đại Câu, thuận con nước mà đi, hai ngày thì có thể đến biên giới phía nam của nước Tề”.

Hạng Thiếu Long cả mừng nói: “Bọn Nhã phu nhân trước hoàng hôn hôm nay sẽ về doanh trại, người bảo với Thành Tế cứ giả vờ đòi ngày mai lên đường, vậy Tín Lăng Quân sẽ không đề phòng chúng ta nữa”.

Ô Trác nói: “Vậy tôn cô gia làm sao lên ra ngoài thành được? Tín Lăng Quân sẽ theo dõi người rất chặt”.

Hạng Thiếu Long nói: “Ta tuyệt không được rời đi, nếu không mọi người sẽ chẳng thoát được. Phải rút lui bằng địa đạo ấy, ít nhất cũng phải một canh giờ mới đủ. Khi mặt trời xuống núi, các người phải lập tức hành động, phải làm cách nào để che tai mắt kẻ khác, cho nên ngựa chiến hay áo giáp và các trang bị nặng nề đều phải để lại. Sau khi đến biên giới nước Tề sẽ tìm cách đến chỗ của bọn mục dân để mua lại ngựa, ngày nghỉ đêm đi. Chắc chắn sẽ an toàn quay về nước Triệu, tóm lại bí quyết chỉ ở hai chữ bí mật mà thôi. Người cứ tự coi mình là mã tặc là xong”.

Ô Trác biến sắc nói: “Vậy tôn cô gia làm thế nào đây? Nếu Ô Trác này về một mình mà không có tôn cô gia, chủ nhân sẽ lấy mạng Ô Trác mất! Chí ít cũng để cho thuộc hạ ở lại giúp cho tôn cô gia”.

Hạng Thiếu Long nghiêm mặt nói: “Đây là mệnh lệnh, người phải làm theo lời ta, nếu không có người, Thành Tế chẳng làm được chuyện gì đâu”.

Rồi y hạ giọng an ủi y: “Ta rất biết coi trọng tính mạng của mình, vả lại kế hoạch cũng chu toàn, không những có thể tự cứu mình mà còn có thể dắt Triệu Thiên chạy nữa”.

Ô Trác vẫn lắc đầu.

Hạng Thiếu Long thở dài, thản nhiên nói ra kế hoạch của mình cho y nghe.

Ô Trác nghe xong rồi trầm ngâm một lúc mới nói: “Nếu trong vòng ba tháng mà tôn cô gia chưa về nước Triệu, Ô Trác này sẽ tự tận để báo đáp tình nghĩa cao hơn núi của tôn cô gia”.

Hạng Thiếu Long cảm động vô cùng, bàn bạc một lúc nữa rồi mới chia tay, sau đó tìm bọn Phố Bố mật đàm, rồi mới về lại phủ Tín Lăng Quân.

Tín Lăng Quân kéo gã ăn cơm trưa, ăn cơm trưa xong thì đến Thái Vân các

gặp Nhã phu nhân.

Nhã phu nhân đã sớm được Tín Lăng Quân thông báo nên đã thu xếp hành lý, thấy gã quay về thì lao vào lòng gã khóc òa lên: “Không có chàng, Nhã nhi đi sao đành!”

Hạng Thiệu Long nhức đầu lắm, vừa dỗ vừa dọa, cuối cùng buộc phải nói ra kế hoạch của mình. Triệu Nhã mới biết được đó là cách bảo vệ duy nhất nên mới gạt nước mắt chấp nhận.

Thời gian khởi hành đã đến.

Triệu Thiên phải chia tay cùng hai tên thị nữ.

Hạng Thiệu Long phải thúc giục ba hồi bốn lượt hai tên thị nữ ấy mới gạt nước mắt lên đường.

Tín Lăng Quân thân hành tiễn họ ra thành, khi đến doanh trại, Thành Tế y theo lời dặn của Hạng Thiệu Long, giả vờ đòi ngày mai mới khởi hành.

Hạng Thiệu Long giả vờ đưa mắt nhìn Tín Lăng Quân rồi chấp nhận lời đề nghị của Thành Tế.

Tín Lăng Quân cười nói: “Yên tâm đi! Ta đã điều đến đây một doanh khinh kỵ binh, sáng sớm ngày mai sẽ hộ tống các người quay về thôi”.

Hạng Thiệu Long đã sớm thấy gần đó có một quân doanh của Ngụy đang giám thị, quân doanh ấy có khoảng không dưới hai ngàn tên, trong lòng cười thầm cùng Tín Lăng Quân quay về thành.

Hai người cưỡi ngựa đi song song nhau, Tín Lăng Quân nói: “Bắt đầu từ bây giờ, Thiệu Long tốt nhất là ở trong phủ để dưỡng tinh thần, cũng để tránh rắc rối mà hư chuyện lớn, ta đã sai người giấu Triệu Thiên vào nơi bí mật để cho Thiệu Long khỏi lo lắng mà ứng phó với buổi tiệc ngày mai”.

Hạng Thiệu Long nghe mà giật mình. Nếu Triệu Thiên bị y nhốt lại, thì chẳng khác nào mình đã bị y khống chế, nhưng vẻ ngoài vẫn giả vờ cảm kích.

Trời ơi! Làm thế nào đây?

Tín Lăng Quân giả vờ như không có chuyện gì hỏi: “Yên Nhiên sáng nay tìm người có chuyện gì?”

Hạng Thiệu Long lúc này nghĩ bụng nếu Tín Lăng Quân sáng mai phát giác bọn Nhã phu nhân đã chuồn hết thì sẽ hoài nghi lòng chân thành của mình, chẳng biết y lúc đó sẽ đối phó với mình và Triệu Thiên thế nào đây, nên gượng cười đáp: “Tại hạ chẳng biết tìm làm gì, ả chỉ kéo tại hạ đi nói chuyện sau đó quay về mà thôi”.

Tín Lăng Quân nghĩ bụng, chỉ cần nàng không thích người là được, rồi trầm ngâm.

Hạng Thiệu Long lo lắng lắm, thất thủ quay về phủ Tín Lăng Quân, vào đến

phòng thì đuổi bốn tên nữ tỳ ra, đứng ngồi không yên, khi trong lòng như lửa thiêu đốt thì bốp một tiếng, một viên đá có bọc vải từ ngoài rơi vào.

Hạng Thiếu Long nhất tấm vải lên, thì ra là tin của Lưu Sào, đại ý bảo rằng Tín Lăng Quân sai thêm người giám sát Hạng Thiếu Long nên không dám đến gặp mặt, còn Triệu Thiên thì bị đem đến giam lỏng ở nơi ở của Bình Nguyên phu nhân. Bọn họ đang chú ý kỹ đến nàng, trong tấm vải còn vẽ một bức địa đồ đơn giản khu ở của Bình Nguyên phu nhân.

Hạng Thiếu Long lúc này mới thở phào, chỉ cần biết Triệu Thiên không có trong phủ thì bớt lo hơn.

Đồng thời cũng đoán được Tín Lăng Quân vẫn không yên tâm, ngày mai sẽ do Bình Nguyên phu nhân đưa Triệu Thiên vào cung, xem mình như là một kẻ ngốc.

Trời tối dần.

Hạng Thiếu Long bớt lo hơn, để cho bốn tên nữ tỳ vào hầu hạ gội tắm rửa, sau đó ra sảnh đường dùng cơm cùng Tín Lăng Quân, ừ à cho qua chuyện một phen.

Hạng Thiếu Long nói: “Đêm nay tại hạ muốn luyện kiếm một mình, tốt nhất không nên sai người đến hầu hạ. Ôi! Không có Nhã phu nhân, mấy ả nữ tỳ lại đẹp như thế, tại hạ e nhất thời không nhịn được thì hỏng bét!”

Tín Lăng Quân không hề nghi ngờ gã, mỉm cười chấp nhận. Thầm nghĩ chỉ cần ta phải thêm người giám sát người, Triệu Thiên ở trong tay ta, sợ gì người bỏ chạy?

Hạng Thiếu Long về lại phòng, lập tức khoét một cái lỗ trên trần nhà rồi bắn móc câu lên, liên tiếp chuyển qua mấy cây đại thụ gần nhau, thì mới quay về lại phòng, đang định lấy thanh mộc kiếm thì có tiếng gõ cửa.

Hạng Thiếu Long vội vàng che đậy các thiết bị của mình, bước ra khỏi phòng, mở cửa phòng thì thấy Bình Nguyên phu nhân đang đứng ở cửa đưa mắt nhìn vào, đôi mắt đầy phức tạp nhìn gã.

Hạng Thiếu Long biết chuyện không hay nên đành mời mụ vào trong.

Bình Nguyên phu nhân bước vào phòng ngủ của gã.

Hạng Thiếu Long lúc bấy giờ hồn phi phách tán, trên giường đổ đầy những thứ bí mật, làm sao có thể để mụ xông vào, trong lúc nguy cấp thì bước vội lên hai bước ôm eo mụ lại, Bình Nguyên phu nhân rên nhẹ, ngã vào lòng gã, nước mắt tuôn rơi xuống gò má.

Hạng Thiếu Long trong đời đã có nhiều nữ nhân rơi nước mắt vì gã, vừa thấy Bình Nguyên phu nhân như thế cũng đau đầu, xoay người mụ lại, đưa tay lau vội nước mắt trên mặt, giả vờ lúng túng nói: “Có chuyện gì?”

Bình Nguyên phu nhân cắn chặt răng rồi không nén được khóc òa lên, chỉ lắc đầu, mặt đầy vẻ thê lương.

Không ai có thể hiểu rõ sự mâu thuẫn trong lòng mẹ hơn Hạng Thiếu Long, vừa nhẫn tâm hãm hại gã, đưa gã đến chỗ chết, nhưng lại nén không được đến tìm gã, đó chính là nỗi khổ trong lòng Bình Nguyên phu nhân.

Bình Nguyên phu nhân đổ ập vào người Hạng Thiếu Long, ôm chặt gã lại, mặt rúc vào bộ ngực rắn chắc của gã, cứ thút thút không ngừng.

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, cứ bị mẹ bám riết như thế này thì làm sao đi cứu Triệu Thiên. Nếu dám kiếm thủ Sở Mặc tìm đến thì mạng gã cũng khó giữ.

Bình Nguyên phu nhân lặng thinh một hồi rồi ghé vào tai gã nói nhỏ: “Thiếu Long hãy bế mẹ vào phòng!”

Hạng Thiếu Long suýt chút nữa kêu cứu, làm sao có thể vào phòng được, nên vội vàng nói: “Phu nhân! Chẳng phải muốn một chốc cũng được hay sao?”

Bình Nguyên phu nhân giậm chân làm ra vẻ giận dữ: “Người ta muốn bây giờ mà! Còn chưa bế mẹ vào?”

Hạng Thiếu Long ôm eo mẹ lên.

Bỗng nhiên ngoài cửa có tiếng gọi.

Hai người đồng thời giật mình.

Tiếng của bọn hạ nhân vang lên ngoài cửa: “Phu nhân, chủ nhân có chuyện gấp cần gặp phu nhân”.

Hạng Thiếu Long thả Bình Nguyên phu nhân xuống, giả vờ thở dài luyến tiếc, nhưng trong lòng biết rõ vì Tín Lăng Quân nhận được tin Bình Nguyên phu nhân đến tìm gã nên sợ chị mình coi trọng tình cảm mà hỏng chuyện lớn nên mới sai người đến gọi mẹ đi.

Bình Nguyên phu nhân tức giận, sầm mặt trả lời: “Ta sẽ đến ngay!”

Rồi ôm Hạng Thiếu Long hôn gã, một cái hôn dịu dàng đầy đau khổ và nóng bỏng như phút sinh ly tử biệt vậy, cúi đầu đẩy cửa bước ra mà không hề quay lại.

Hạng Thiếu Long lúc này không biết nên yêu hay hận mẹ, nhưng mẹ hôn ban này, quả thật khiến gã suốt đời khó quên, khắc ghi vào tâm khảm.

Khi Hạng Thiếu Long đến nơi ở của Bình Nguyên phu nhân, Triệu Thiên đang đau khổ nhớ về Hạng Thiếu Long, gã đã thành tia hy vọng duy nhất của nàng công chúa xinh đẹp này.

Triệu Thiên một mặt có niềm tin hình như mù quáng vào Hạng Thiếu Long, mặt khác lại sợ gã không biết mình bị giam lỏng ở đây. Khi nỗi khổ ấy đang dày vò tâm can nàng, hai người đàn bà bên cạnh mà mấy ngày nay dính sát với nàng bỗng giật mình rồi ngã lăn xuống, Hạng Thiếu Long của nàng ngạo nghễ xuất hiện trong phòng.

Triệu Thiên vui mừng điên cuồng, lao vào lòng Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long ôm nàng đến góc tối, đưa tay cởi áo khoác ngoài của nàng.

Triệu Thiên tuy trong lòng từ lâu đã thương nhớ Hạng Thiếu Long nhưng vẫn giật mình, thầm trách con người này sao trong cảnh như thế này lại có hứng thú làm những chuyện như thế này.

Đang định chống cự thì Hạng Thiếu Long hôn lên môi nàng, tiếp tục cởi chiếc váy nàng đang mặc.

Triệu Thiên đang ngây ngất thì mới phát hiện Hạng Thiếu Long cởi chiếc tay nải trên lưng xuống, mặc lại cho nàng một bộ đồ ấm, sau đó lại đeo thêm áo giáp màu đen ở phía ngoài. Hạng Thiếu Long quỳ xuống mang cho nàng đôi giày viễn hành.

Triệu Thiên cảm động đến rơi nước mắt, trong lòng cảm thấy cảm kích, lúc này dù có chết cho Hạng Thiếu Long thì nàng vẫn cam tâm tình nguyện.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, ôm lấy nàng như ôm một vật quý giá nhất trong đời, hạ giọng nói: “Tiểu bảo bối có nghe lời của ta không?”

Triệu Thiên gật đầu.

Hạng Thiếu Long rút ra dây vải, cột nàng công chúa xinh đẹp ấy trên lưng mình, lại đưa đôi chân của nàng vòng qua hông mình, dùng dây cột chặt lại, hai người đã hợp thành một.

Những sợi dây này là do gã gọi Nhã phu nhân làm ra. Hạng Thiếu Long đã từng được dạy cho nên rất hiểu rõ sự quan trọng của các trang thiết bị, vì thế đã chuẩn bị rất đầy đủ trước khi sự việc xảy ra.

Triệu Thiên nằm phục trên tấm lưng cường tráng của gã, bao nỗi sầu khổ biến mất.

Hạng Thiếu Long đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, đẩy nhẹ cửa sổ, nghiêng tai nghe ngóng.

Một đội tuần vệ vừa đi ngang qua.

Đợi chúng đi xa, Hạng Thiếu Long trên lưng công Triệu Thiên nhảy ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng rơi xuống đám cỏ phía ngoài cửa.

Ngày trước còn trong quân đội, gã thường luyện tập công vật nặng khoảng mấy chục cân treo đèo vượt suối để rèn luyện thể lực, nhưng lần này là một mỹ nữ nhẹ hều, cho nên ảnh hưởng không nhiều đến hành động của gã.

Trong viên lâm, gã chột thoát ngồi yên, thoát chạy như cơn gió, mau chóng nhẹ nhàng di chuyển về phía trước, mục tiêu là tòa hai tầng của Thiếu Nguyên quân.

Bỗng phía đông nam có tiếng trống, rồi sau đó là tiếng người la hét, lại còn trộn lẫn thêm với tiếng sấm điên cuồng của bảy ác quỷ.

Hạng Thiếu Long giật mình, nhìn về nơi phát ra tiếng, chỉ thấy một ngọn lửa bốc cao trong đêm tối.

Gã kêu thầm Phù Độc người đến thật đúng lúc, nhân lúc mọi người đang chú ý đến ngọn lửa thì gã đã mau chóng lén vào nơi ở của Thiếu Nguyên quân.

Trong tiếng la hét vang trời, tiếng đao kiếm chạm nhau vang lên từ nơi ở của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long lúc này đã đến bụi hoa phía sau căn phòng của Thiếu Nguyên quân, chỉ thấy Thiếu Nguyên quân dẫn bọn Lưu Sào cầm binh khí xông ra, chạy về hướng có đánh nhau.

Hạng Thiếu Long mừng thầm trong bụng, leo vào bằng cái cửa sổ mà Lưu Sào đã mở từ trước, chui vào địa đạo, sau khi đóng lối vào lại mới đi xuống địa đạo, chạy ra hướng hậu sơn.

Đế giày của gã đã được bọc vải mềm, tuy chạy nhanh nhưng không hề phát ra tiếng, vì thế không sợ Tín Lăng Quân nghe thấy, hướng hồ chỉ giờ đây Tín Lăng Quân không thể nào nằm trên giường được.

Chạy một chập, địa đạo rẽ ngoặt chín mươi độ về phía nam, lại chạy thêm được một tuần trà nữa đến lối ra của địa đạo.

Hạng Thiếu Long rút dụng cụ mở khóa ra, mở cánh cửa sắt của lối ra, sau đó lại đợi một lúc, cuối cùng chạy lên bậc đá, đến lớp cửa ngoài cùng hướng về phía mặt đất.

Bên ngoài là một khu rừng rậm, nằm ở bước tường phía nam của phủ Tín Lăng Quân, sau khi khóa địa đạo lại, Hạng Thiếu Long nghiêng cứu phương hướng, sau đó chạy về bức thành gần nhất của thành Đại Lương, chỉ cần thoát ra khỏi thành này thì cơ hội sống sót sẽ càng nhiều hơn.

Đường phố vắng người, nhà nào cũng treo một ngọn phong đăng, tuy phong đăng mờ ảo, lại bị gió bắc thổi chập chờn nhưng vẫn khó che đậy được.

Hạng Thiếu Long cố gắng tránh đường lớn, chỉ chọn những ngõ tối mà đi.

Bỗng nhiên có tiếng vó ngựa vọng đến, Hạng Thiếu Long lúc đó vừa chạy ngang qua một con đường lớn, khi lẩn vào ngõ tối trước mặt thì đã bị kẻ địch phát hiện, chúng la hét rồi thúc ngựa chạy đến.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, không hiểu vì sao Tín Lăng Quân lại nhanh tay như vậy?

Lúc đó không còn cách nào nữa, chỉ có chạy thực mạng mà thôi.

Triệu Thiên nằm phục trên lưng gã đang run rẩy, rõ ràng rất lo lắng.

Sau khi chạy ra con hẻm, lại vào một con đường lớn khác, bên trái có tiếng vó ngựa vang lên, hơn mười thớt ngựa đang chạy như gió.

Hạng Thiếu Long biết không còn cách nào tránh nữa, nên chột nghĩ ra một kế, né sang một bên, lưng hướng về vách một căn nhà đối mặt với kẻ địch.

“Hạng Thiếu Long, lần này coi người có thể chạy đi đâu nữa” Bọn kia xuống

ngựa, một tên cười lớn nói.

Thì ra đó là Ngao Ngự Mâu, kẻ coi cầm thú là thầy, đương nhiên tay chân của y là Đinh Sung và Chinh Lặc cùng có mặt.

Hạng Thiếu Long thâm tính, đối phương có cả thủy mười chín tên, tất cả đều là bọn hung hãn ngang tàng, may mà đối phương vội vàng chạy đến nên không mang theo cung nỏ, hoặc những loại vũ khí tấn công từ xa, nếu không chỉ cần động đây là cả hai sẽ bị giết chết ngay.

Mười chín tên tản ra, đứng thành hình bán nguyệt vây Hạng Thiếu Long ở giữa.

Ngao Ngự Mâu cười lạnh lùng: “Đã sớm biết trước người sẽ bỏ trốn khi lâm trận, cho nên đêm nay chúng ta đã không ngừng canh chừng người, hà hà! Trên lưng người lại là một nàng công chúa xinh đẹp! Đêm nay ta đảm bảo sẽ cho nàng chết trong sung sướng”.

Bọn thủ hạ của y nghe lời này đều cười hềnh hếch.

Ngao Ngự Mâu lại để thêm một câu nữa: “Lão tử hưởng thụ xong, mọi người đều có phần cả!”

Bọn hung nhân này hú hét vang trời, rõ ràng đã xem Triệu Thiên là vật trong túi của chúng.

Hạng Thiếu Long hít thở sâu để giữ bình tĩnh, đồng thời tháo Triệu Thiên xuống căn dặn: “Thiên nhi! Đây là thời khắc sinh tử, nàng phải dũng cảm lên, dù thế nào cũng phải nấp phía sau lưng ta”.

Triệu Thiên vốn sợ đến nỗi hồn phi phách tán, nhưng nghe âm thanh bình tĩnh tự tin của Hạng Thiếu Long thì dũng cảm lên, đứng yên dưới đất, nhưng vì hai chân còn bị tê, nên phải nắm chặt vai gã, dựa vào lưng gã.

Ngao Ngự Mâu không bỏ lỡ cơ hội, vung kiếm lên, quát lớn: “Lên!”

Hạng Thiếu Long rút thanh mộc kiếm ra, mở môn hộ, im lặng nhìn thẳng về hướng kẻ địch đang xông tới.

Ngao Ngự Mâu dẫn bọn kia xông đến, vây chặt Hạng Thiếu Long.

Người hai bên đường mở cửa sổ ngó ra, bị bọn người của Ngao Ngự Mâu quát lớn nên giật mình thụt vào không dám nhìn nữa.

Lúc đó ba thanh trường kiếm đồng thời tấn công về phía Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long vừa nhìn thế kiếm của đối phương thì biết ngay đã gặp đối thủ mạnh, Ngao Ngự Mâu đương nhiên còn lợi hại hơn.

Nhưng lúc đó không còn thời gian để suy nghĩ nữa, gã vung tay có giấu sẵn ngọn phi châm, trúng ngay mặt tên địch ở giữa và bên trái, tay phải cầm thanh mộc kiếm đưa lên gạt thanh trường kiếm đang tấn công tới. Nhân lúc thanh trường kiếm của đối phương đang bị đẩy lên, gã nghiêng người tung một cước trúng ngay phần

hạ âm của đối phương, sau đó đưa kiếm ra gạt một tên nữa đang tấn công về phía phải của mình.

Tên trúng châm ngã bật ngựa ra sau chết ngay tại chỗ.

Tên trúng cước khuyu xuống, không bò dậy nổi nữa.

Ngao Ngụy Mâu không ngờ gã dũng mãnh như vậy nên giận lắm, quát lớn: “Lên!”

Rồi giơ kiếm lao lên trước nhất, không cho gã có cơ hội móc ra phi châm nữa.

Hạng Thiếu Long tay trái rút ra thanh Phi Hồng kiếm đeo ở eo, đối với một người đã huấn luyện trong quân đội như gã, tay phải hay tay trái đều cũng mạnh và linh hoạt như nhau, không giống như người bình thường chỉ dùng một tay.

Hạng Thiếu Long quát lớn: “Thiên nhi theo ta!”

Rồi né ngang qua thật nhanh, tránh Ngao Ngụy Mâu.

Triệu Thiên loạn choạng bước ra sau lưng gã.

Làn kiếm quang từ ba phía xông lại.

Hạng Thiếu Long biết đây là giây phút sống chết, không thể né tránh được, nên hào khí xung thiên, thể dù có chết cũng phải bảo vệ cho được Triệu Thiên. Tay phải cầm mộc kiếm, tay trái cầm thanh Phi Hồng, tấn công thẳng về phía trước, khi thế rất uy mãnh, vượt hơn kẻ địch.

Tiếng kiếm chạm nhau nghe loảng xoảng, Hạng Thiếu Long và phía địch đồng thời đều có đổ máu, ngực của gã cũng bị trúng kiếm, may mà có áo giáp nên kiếm của kẻ địch tuy bén cũng chỉ tạo được một vết thương sâu khoảng nửa thốn.

Một lưỡi kiếm chém xuống hông gã, may mà chém trúng nơi đặt phi châm nên gã không hề bị tổn thương.

Trong cuộc ác đấu kiểu này, không phải ta chết thì người chết, mà nhất là Hạng Thiếu Long phải bảo vệ cho Triệu Thiên ở sau lưng, nên không thể né tránh được, nên cứ phải đánh liều, chỉ thấy cuối cùng ai là kẻ ngã xuống thì lúc đó mới phân ra thắng bại được.

Trong năm tên tấn công đến, một tên bị thanh Phi Hồng kiếm chém đứt cổ họng, chết ngay tại chỗ, một tên khác bị thanh mộc kiếm chém trúng cánh tay, thanh trường kiếm rơi xuống đất, loạn choạng thối lui, còn ba tên kia bị gã đẩy lùi.

Bỗng nhiên có tiếng đao kiếm và quát từ phía bên phải vang lên. Hạng Thiếu Long vung kiếm về phía bên phải, chỉ thấy Ngao Ngụy Mâu tấn công sang phía bên phải, đang chém kiếm tới.

Triệu Thiên kêu lên thất thanh, một tên địch đang ép theo vách tường tấn công ở phía bên trái, mục tiêu là Triệu Thiên.

Chinh Lặc và Đinh Sung là hai cao thủ chỉ thua Ngao Ngụy Mâu, kẻ trước

người sau đang tấn công ở chính diện, hòng chém chết Hạng Thiếu Long.

Những kẻ này đều đã có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vừa ra tay là đã không cho Hạng Thiếu Long cơ hội tránh né.

Ngao Ngụy Mâu chém thẳng một kiếm xuống đầu Hạng Thiếu Long, xem ra rất đơn giản, nhưng kỳ thực trong đó có biến hóa, có thể chuyển thành chém phạt xiên, khiến cho Hạng Thiếu Long khó đối phó, không dám lơ lỏng.

Các thế công khác chỉ có thể căn cứ vào thính giác để phán đoán.

Thanh Phi Hồng bên tay trái của Hạng Thiếu Long giơ lên đỡ thế kiếm tấn công vào chính diện của Chính Lặc, khiến cho đối phương chấn động mà thối lui ba bước, tay trái lại vút ra, thanh Phi Hồng kiếm nhanh như điện chớp cắm vào ngực tên hung đồ đang lao tới.

Đồng thời thanh mộc kiếm giơ lên chém xéo sang phía trên, đỡ thế kiếm của Ngao Ngụy Mâu, sau đó giở ra thế thủ kỳ ảo của Mặc Tử kiếm pháp, thanh mộc kiếm trong tay tựa công, không phải thủ khiến cho Ngao Ngụy Mâu hoảng sợ tạm lui ra.

Lúc này còn lại Đinh Sung đang đâm thẳng kiếm vào cổ Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long thấy đỡ không kịp, nên nhanh trí nhảy bật người lên cao.

“Keng!” một tiếng, kiếm ấy của Đinh Sung chém vào chiếc đai ngay eo chứa đầy phi châm của gã.

Khi Đinh Sung đang thất kinh, Hạng Thiếu Long chém ngang thanh mộc kiếm, quét qua một bên đầu của y.

Tiếng xương sọ vỡ vang lên, Đinh Sung té ngang qua một bên, va phải hai tên xông đến từ bên trái, khiến cả ba ngã chổng gọng.

Lúc bấy giờ một tên đã nhắm sẵn thời cơ, thừa lúc Hạng Thiếu Long đáp xuống đất, lao thẳng kiếm vào ngực gã.

Hạng Thiếu Long miễn cưỡng né vị trí của tim ra, thanh kiếm của kẻ địch xuyên qua giáp đâm vào sườn trái của gã.

Một cơn đau nhói lan ra toàn thân, trong tiếng thét thất thanh của Triệu Thiên, Hạng Thiếu Long tung ra một ngọn phi cước, trúng ngay đùi đối phương, kẻ ấy kiếm thế chưa hết đã ngã ngửa ra phía sau, va phải một tên khác đang muốn xông về phía trước.

Khi Hạng Thiếu Long rút thanh kiếm ra, máu tươi cũng tuôn ra.

Từ lúc giao thủ cho đến bây giờ, Hạng Thiếu Long tuy trúng hai kiếm một nặng một nhẹ, nhưng kẻ địch đã bị tử thương bốn tên, trong đó bao gồm hạng nhất lưu như Đinh Sung, bị thương nặng ba tên.

Tất cả mười hai tên còn lại đều điên cuồng tấn công về phía trước, Ngao Ngụy Mâu càng điên cuồng hơn, lại xông tiếp về phía bên phải, một kiếm chém

xuống.

Hạng Thiếu Long biết được sau khi bị thương càng không phải là đối thủ của Ngao Ngụy Mâu nữa nên kêu lớn: “Thiên nhi chạy theo ta!”

Rồi men về phía bên trái, thanh mộc kiếm trong tay múa tít đỡ thế công như vũ bão của kẻ địch.

Ngao Ngụy Mâu ngược lại bị người của phía mình chặn lại, giận đến nổi gãi đầu thẳng tên thủ hạ của mình lao vào trong.

Triệu Thiên thấy ba mặt đều là đao quang kiếm ảnh, máu của người yêu mình không ngừng tuôn ra, chạy được mười bước thì hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

Hạng Thiếu Long lúc này không biết mình đã trúng bao nhiêu vết thương, nhìn thấy Triệu Thiên ngã xuống, bụng than thầm rồi tính liều mạng nổi lên, không còn nghĩ đến thân mình nữa, vận thần lực, sử dụng một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân quét những tên đang lao tới ngã liểng xiểng.

Lại tránh được một đòn tấn công nữa của Ngao Ngụy Mâu.

Kiếm này của Ngao Ngụy Mâu vẫn chưa xuất hết toàn lực, lực cánh tay của y mạnh hơn Hạng Thiếu Long, lại thêm sau một trận kịch chiến Hạng Thiếu Long đã hết sức, thanh mộc kiếm rơi xuống đất.

Hạng Thiếu Long lúc này toàn thân đã bị mười mấy vết thương, máu cứ chảy ra, trong lúc nguy cấp, tung ra một ngọn phi cước, trúng ngay bụng dưới của Ngao Ngụy Mâu khiến cho tên hung đồ ấy loạng choạng thối lui, nhưng rõ ràng không làm bị thương y nổi.

Hạng Thiếu Long trong lúc nguy cấp rút ra phi châm, hai tay vung lên, ngọn bên phải cắm thẳng vào ngực đối phương, còn ngọn bên trái vì cánh tay trái đã bị thương nên không còn chuẩn xác nữa, chỉ trúng vai tên địch, cho nên tên ấy chỉ bị thương nên vẫn cứ chém tới.

Hạng Thiếu Long thầm than lần này thì tiêu thật rồi, lật tay rút ra thanh trủy thủ, trước tiên định giết chết Triệu Thiên để nàng khỏi bị chúng giày vò, rồi tiếng nổ vang lên, một mũi tên bay như điện chớp cắm thẳng vào ót của kẻ đó khiến y té sấp xuống, chết ngay tại trận.

Cả hai bên đều nhìn về phía mũi tên bay đến, chỉ thấy một quái nhân mang mặt nạ hung ác, người phủ trường bào màu đen, thúc ngựa mà đến, tay ném cung nỏ, rút ra ngọn trường mâu, xông thẳng về phía vòng chiến.

Kẻ địch ngạc nhiên quay lại ứng chiến.

Cách đánh mâu của người ấy lợi hại vô cùng, lại thêm mới vào trận nên sức lực còn sung mãn, khiến cho kẻ địch lộn nhào, trong chớp mắt đã đến bên Hạng Thiếu Long, thế mâu mở rộng khiến cho bọn Ngao Ngụy Mâu phải giãn ra, trầm giọng quát: “Còn chưa lên ngựa?”

Hạng Thiếu Long kịp nhận ra ngay là giọng của Kỷ Yên Nhiên, cả mừng nên đưa Triệu Thiên lên lưng ngựa, sau đó nhặt thanh mộc kiếm cố hết sức bình sinh trèo lên ngựa ngồi sau lưng Triệu Thiên.

Kỷ Yên Nhiên dùng hai chân khống chế ngựa, cây trường mâu trong tay múa tít đánh bạt Ngao Ngụy Mâu ra, vượt khỏi vòng vây, mang theo hai người chạy mất.

o O o

Chương 40

TRỊ THƯƠNG NƠI LẦU CAO

Hạng Thiếu Long nằm mơ toàn ác mộng.

Gã mơ thấy cổ máy thời gian đưa mình về thế kỷ hai mươi mốt, lại bị đưa ra tòa vì tội làm đảo lộn lịch sử. Lại thấy Thư Nhi và Tố Nữ thất khiếu chảy máu đến tìm gã, trách gã không báo thù cho họ. Sau đó nhiều khuôn mặt khác nhau lại hiện ra trước mắt gã.

Nào là cha mẹ, bạn bè, Mỹ Tầm Nương, Ô Đình Phương, Triệu vương, Triệu Mục, trong tai vang lên tiếng khóc than rầm rĩ, tiếng gào rú của ma quỷ. Gã mơ hồ biết mình đang nằm giữa cái chết và sự sống.

Không! Ta phải sống.

Sống vì người và vì mình.

Ta không thể buông xuôi.

Thân người gã lúc lạnh lúc nóng, linh hồn như thoát khỏi thể xác, hình như tất cả mọi cảm giác đều mất. Không biết đã vùng vẫy bao lâu ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, Hạng Thiếu Long cuối cùng tỉnh dậy.

Trong mơ hồ, gã thấy mình hình như quay về trong ký túc xá đầy an toàn của quân đội.

Một tiếng reo vui vang lên, Triệu Thiên lao tới bên giường, khuôn mặt đầy nước mắt vừa khóc vừa cười.

Hạng Thiếu Long chưa nhìn rõ Triệu Thiên mắt đã mờ đi, ngất trở lại.

Khi tỉnh dậy, tình trạng tinh thần và sức khỏe của gã cũng tốt hơn nhiều.

Triệu Thiên mừng đến nỗi khóc òa lên.

Hạng Thiếu Long đưa cánh tay yếu ớt lau nước mắt cho nàng, thều thào hỏi: “Đây là đâu, ta đã hôn mê bao lâu rồi?”

Một thanh âm quen thuộc từ ngoài cửa vọng vào: “Đây là tầng thứ năm cao nhất trong Quan Thiên lầu của lão phu, Thiếu Long ngươi đã hôn mê chín ngày, nếu là người khác bị thương nặng mà lại mất máu nhiều như thế này thì mạng đã sớm ô hô rồi. Nhưng ngươi không phải là người phạm, cho nên không thể chết được, có thể thấy ông trời đã định sẵn điều này rồi!”

Hạng Thiếu Long ngẩn người, khi thấy người ấy bước đến đầu giường, thì mới nhận ra đó là Trâu Diễn.

Gã trước nay vẫn không có thiện cảm với người này, lại không ngờ y mạo hiểm cứu mình, kinh ngạc hỏi: “Tiên sinh vì sao cứu ta?”

Triệu Thiên đang ngồi bên mép giường nói: “Trâu tiên sinh quả thật có ơn

cứu mạng đối với chàng nếu không phải người tinh thông y thuật, tận tâm cứu chàng...”

Trâu Diễm cười hà hà, ngắt lời Triệu Thiên, cúi đầu nhìn Hạng Thiếu Long nói: “Người thật sự cứu người là Kỷ Yên Nhiên. Lão phu chỉ là gặp may mà thôi! Quan Thiên lâu này là nơi lão phu nghiên cứu thiên văn, là nơi cao nhất của Đại Lương, đảm bảo không có người đến tra xét nơi này đâu. Huống chi lão phu không thân thiết gì với người, kẻ khác sẽ không nghi ngờ lão phu đâu”.

Tinh thần Hạng Thiếu Long đã chuyển biến tốt, dần dần hồi phục lại khí lực, vẫn còn ngạc nhiên: “Tiên sinh vẫn chưa trả lời câu hỏi trước của tại hạ”.

Trâu Diễm mỉm cười nói: “Chuyện này phải bắt đầu từ ba năm trước, lão phu ở nước Tề đã phát hiện ra một ngôi sao mới, di chuyển đến thiên trường của nơi giao nhau giữa Triệu và Ngụy, liền biết được thánh nhân mới của thời này cuối cùng đã xuất hiện, vì thế đến Đại Lương để tìm tân chủ”.

Hạng Thiếu Long càng ngạc nhiên hơn, nói: “Thiên trường là gì? Ở đó cũng có nước Triệu và Ngụy à?”

Trâu Diễm kiêu hãnh đáp: “Vì rằng trời và người giao cảm với nhau, mỗi một sự kiện phát sinh trên mặt đất đều là do trời cao sắp đặt. Học thuyết Ngũ Đức Thủy Chung của lão phu đều căn cứ vào năm ngôi sao Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ trên trời, lấy thiên mệnh để luận nhân sự. Thiên trường chính là sự phân chia khu vực quốc gia ở trên trời dựa theo mặt đất, ví dụ như có một khách tinh phạm vào một chủ tinh ở một khu vực nào đó trên trời, như thế quân chủ của khu vực ấy sẽ có nạn, không cách nào tránh khỏi”.

Hạng Thiếu Long lúc này đâu có lòng dạ nào để nghe những điều huyền bí đầy màu sắc mê tín ấy, nói: “Thế thì có quan hệ gì với tại hạ?”

Trâu Diễm mở to mắt nhìn gã, cao giọng nói: “Sao lại không có quan hệ gì với người? Trong lúc người tới Đại Lương thì ngôi sao mới ấy đã bay vào thiên trường của Đại Lương, vì thế Trâu mỗ biết thánh nhân mới ấy. Lúc mới gặp nhau, tuy đã cảm thấy người có cái thế long hổ, nhất thời chưa nhận ra được, đến đêm ấy người nói ra lý luận trị quốc rất mới mẻ, mới đoán được người chính là tân thánh nhân, đến lúc thấy người gặp nạn, mới tuyệt đối khẳng định lão phu không hề nhìn sai người”.

Nói rồi quỳ xuống cung kính khấu đầu ba cái.

Hạng Thiếu Long suýt bật cười, vội vàng mời y đứng dậy, nói: “Phần trước thì tại hạ đã hiểu, nhưng tại sao khi tại hạ gặp nạn thì tiên sinh càng tin tưởng hơn?”

Trâu Diễm nói: “Vào buổi chiều của ngày mà ngài gặp nạn, Kỷ tiểu thư rầu rĩ quay về Nhã Hồ tiểu trúc, bị ta truy vấn, mới bảo rằng ngài không chịu đeo đuổi nàng, vì thế lão phu bảo nàng rằng, ngôi sao mới trên trời bị một ngôi sao khác lấn áp, e rằng đêm ấy ngài sẽ gặp kiếp nạn. Vì thế Kỷ tiểu thư mới kịp thời đến cứu ngài đem đến chỗ lão phu đây. Xin hỏi Thiếu Long ngài không phải tân thánh

nhân làm sao khéo hợp như thế?”

Hạng Thiếu Long nghe xong cứng họng.

Rồi gã cảm thấy mệt mỏi, miễn cưỡng uống một chén thuốc rồi chìm vào giấc ngủ.

Khi Hạng Thiếu Long tỉnh dậy đã khỏe hơn lần trước nhiều, đã có thể ngồi dậy ăn uống được, hơn mười vết thương đã kết sẹo, chỉ có vết thương dưới eo là vẫn rất đau.

Trâu Diễm đã ra ngoài, trên chiếc đài thiên văn ấy chỉ còn mỗi mình Triệu Thiên.

Nàng công chúa xinh đẹp ấy vui mừng dứt từng thìa cháo có chứa đầy dược vật quý giá cho gã.

Hạng Thiếu Long nói với vẻ đầy thương yêu: “Thiên nhi! Nàng đã ốm đi nhiều lắm”.

Triệu Thiên dịu dàng nói: “So với sự hy sinh của chàng dành cho thiếp có đáng gì đâu, đêm ấy thấy chàng sợ thiếp bị thương mà dùng thân thể để che mũi kiếm của bọn tặc tử, trái tim thiếp như tan nát”.

Rồi nói với vẻ lo lắng: “Yên Nhiên tử đã ba ngày không đến, khiến người ta lo quá”.

Hạng Thiếu Long hỏi lại: “Yên Nhiên thường đến thăm ta à?”

Triệu Thiên gật đầu nói: “Yên Nhiên tử mỗi lần đến đây đều giúp thiếp rửa vết thương và thay thuốc cho chàng”.

Có tiếng bước chân vang lên ở cầu thang.

Cả hai người đều lo lắng.

Thanh âm ngọt ngào của Kỷ Yên Nhiên vang lên: “Đừng sợ! Là Yên Nhiên đây!”

Triệu Thiên cả mừng bước ra cửa đón.

Trong chốc lát hai thiếu nữ khoác tay nhau xuất hiện trước mặt Hạng Thiếu Long. Kỷ Yên Nhiên cũng ốm nhiều, nhưng đôi mắt nàng nhìn gã say đắm vẫn không nở rời.

Hạng Thiếu Long nói: “Ôn cứu mạng của tiểu thư, Hạng Thiếu Long sẽ mãi mãi không quên”.

Kỷ Yên Nhiên tự nhiên ngồi xuống bên mép giường, kiểm tra vết thương của gã rồi mới thở phào nhẹ nhõm: “Đừng nói những lời khách sáo nữa, chàng phục hồi thật nhanh. Đêm ấy nhìn toàn thân chàng đổ máu mà người ta hoảng cả hồn, làm người ta phải khóc vì chàng đấy”.

Nàng đỏ mặt nói tiếp: “Đó là lần đầu tiên Yên Nhiên khóc vì nam nhân đấy!”

Triệu Thiên cười nói: “Yên Nhiên tử đối với chàng thật tốt!”

Hạng Thiếu Long bạo dạn cầm tay Kỷ Yên Nhiên, dịu dàng nói: “Xem ra không những ta đủ tiêu chuẩn mà còn chiếm được trái tim của tiểu thư nữa phải không?”

Kỷ Yên Nhiên giận dỗi lườm gã rồi làm ra vẻ tự nhiên nói: “Xin thứ lỗi, đây vẫn còn là giai đoạn hợp với tiêu chuẩn”.

Miệng nói như thế nhưng tay vẫn không có ý rút lại.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói: “Chỉ cần đủ tiêu chuẩn là có cơ hội, Kỷ tiểu thư chẳng phải cố gắng tạo điều kiện cho ta hay sao?”

Triệu Thiên nghe cuộc đối đáp đầy thú vị của hai người, không nén được cười khúc khích.

Kỷ Yên Nhiên lườm Triệu Thiên rồi quay sang Hạng Thiếu Long nói: “Người ta khó khăn lắm mới đến được đây ngồi bên cạnh chàng, chẳng phải đã tạo điều kiện cho chàng rồi hay sao?”

Hạng Thiếu Long được một lời của nàng nhắc nhở, quay về với hiện thực, hỏi: “Tình hình bên ngoài như thế nào?”

Kỷ Yên Nhiên bình tĩnh nói: “Tín Lăng Quân, Long Dương Quân và Ngao Ngụy Mâu đều toàn lực tìm chàng. Bọn chúng canh phòng cẩn mật hơn ngày trước nhiều lần, ngay cả phía ngoài thành cũng đều đầy binh lính, e rằng phải biến thành chim thì mới có thể bay ra được”.

Hạng Thiếu Long giật mình hỏi: “Còn những người khác?”

Triệu Thiên ngồi xuống bên cạnh Kỷ Yên Nhiên nói: “Yên tâm đi! Thiên nhi đã hỏi Yên Nhiên tử rồi, bọn họ đã an toàn rút lui, không ai bị bắt lại cả”.

Hạng Thiếu Long thở phào, nhưng nhớ lại Tín Lăng Quân thì cũng không thể cười nổi nữa, y đã mất đi Lỗ Công bí lục thì không thể bỏ qua cho mình.

Kỷ Yên Nhiên sầm mặt nói: “Mấy ngày nay người Ngụy lục soát từng nhà để tìm tung tích của chàng, cuối cùng sẽ đến đây. Tạm thời bọn chúng chỉ để ý ta, mà chưa nghi ngờ Trâu tiên sinh, nhưng một ngày chàng chưa rời khỏi Đại Lương thì vẫn rất nguy hiểm”.

Triệu Thiên dịu dàng nói: “Tỷ tỷ có bản sự như vậy, tất sẽ có cách”.

Kỷ Yên Nhiên nói: “Ta lúc nào cũng nghĩ cách, nhưng canh phòng quá cẩn mật”.

Rồi nhớ lại một chuyện nên hỏi Hạng Thiếu Long: “Bên trên hông chàng có đeo những vật gì rất kỳ lạ, ngay cả một người có kiến thức rộng rãi như Trâu tiên sinh mà vẫn chưa thấy qua, những thứ đó để làm gì vậy?”

Hạng Thiếu Long biết nàng đang nói đến móc câu có dây và đai đeo lưng, trả lời: “Đó là thiết bị do ta tự thiết kế lấy, do công tượng nước Triệu chế ra, chỉ cần đến tường thành, ta sẽ có cách đưa Thiên nhi vượt tường mà đi”.

Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên lắm, nhìn gã một lúc rồi thở dài: “Càng gần chàng, càng phát giác con người chàng thâm bất khả trắc. Nhưng trong tình huống hiện nay, chàng muốn đến tường thành mà không bị người trên chòi phát giác là điều không thể, cho dù có ra được ngoài thành, cũng không thoát khỏi bọn lính canh ở phía ngoài, cho nên vẫn phải nghĩ biện pháp khác”.

Triệu Thiên ghé tai nàng nói nhỏ: “Tỷ tỷ có phải càng lúc càng thích Thiếu Long không?”

Kỷ Yên Nhiên đỏ mặt, trong phòng đột nhiên có tiếng chuông.

Khi Hạng Thiếu Long còn chưa biết xảy ra chuyện gì, hai thiếu nữ biến sắc: “Có kẻ địch đến”.

Kỷ Yên Nhiên đỡ Hạng Thiếu Long dậy, Triệu Thiên lúng túng thu dọn tấm chăn có dính máu và những thứ có liên quan đến Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi: “Trốn ở đâu đây?”

Kỷ Yên Nhiên đỡ gã đến một chiếc tủ lớn, mở tủ ra, chỉ thấy bỏ đầy quần áo, không có chỗ cho người vào. Rồi nàng đưa tay đẩy một cái, quần áo được đẩy lên phía trên, lộ ra một ngăn kín phía trong.

Khi Triệu Thiên đã thu dọn xong, chạy vội lại hợp lực đẩy Hạng Thiếu Long vào trong ngăn kín ấy, rồi cả ba cùng chui vào. Kỷ Yên Nhiên kéo ngăn quần áo ở ngoài xuống, cửa tủ tự động đóng lại, khéo léo vô cùng.

Đó là một nơi đủ chứa một người, nên khi ba người ngồi chung vào thì đủ biết chật đến cỡ nào.

Kỷ Yên Nhiên nói nhỏ: “Đây là nơi Trâu tiên sinh thiết kế để ẩn tránh kẻ thù, không ngờ chúng ta đã chiếm được chỗ này”.

Không gian tuy nhỏ, nhưng không hề có cảm giác ngột thở, rõ ràng là có lỗ thông khí được thiết kế rất khéo léo.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, người trong thời này dù có thân phận cao quý bao nhiêu nhưng cũng có nỗi lo không giữ được mạng mình, cho nên Trâu Diễn có ngăn kín ẩn mình, còn Tín Lăng Quân có bí đạo thoát hiểm.

Phía ngoài phòng có tiếng chân vang lên, rõ ràng là có người đang tra xét, cuối cùng có tiếng bước chân ngày càng rõ hơn.

Tiếng Tín Lăng Quân vang lên ngoài sảnh: “Bốn nhân lần đầu tiên tham quan Vọng Thiên lâu của Trâu tiên sinh.Ồ đây là món đồ chơi gì thế?”

Trâu Diễn bình tĩnh trả lời: “Đây là máy đo phương vị của thiên tinh, Trâu mỗ chuẩn bị chế ra một bức tinh đồ chính xác”.

Tín Lăng Quân rõ ràng chẳng có ý tham quan, đẩy cửa bước vào nói: “Ồ! Ta tưởng trong phòng này có chứa thứ gì, té ra là phòng ngủ của Trâu tiên sinh”.

Trâu Diễn trả lời: “Trâu mỗ chỉ làm việc ban đêm, không có nơi ngủ thì làm

sao được?”

Tín Lăng Quân nói: “Chúng ta hãy lên xem Quan Tinh đài của tiên sinh thử xem sao!”

Có tiếng bước chân lên vọng đài phía trên.

Ba người đều thở phào.

Lại có người vào phòng, xem xét tỉ mỉ, lại mở cửa tủ ra, quả thật không sót chỗ nào.

Cả ba người như nín thở, thăm mắng Tín Lăng Quân đê tiện, dụ Trâu Diễm đi, lại sai thủ hạ thừa cơ tra xét.

Sau một hồi quấy rối, Tín Lăng Quân và Trâu Diễm đi xuống lầu.

Ba người hơi nhẹ nhõm một chút.

Triệu Thiên và Kỷ Yên Nhiên đều là hoàng hoa khuê nữ, tuy có tình ý với Hạng Thiếu Long nhưng vẫn cảm thấy e thẹn.

Triệu Thiên gần gũi Hạng Thiếu Long đã nhiều lần nên vẫn còn bình tĩnh. Kỷ Yên Nhiên chưa bao giờ nằm trong lòng của một nam nhân nên tim đập loạn xạ. Trong hoàn cảnh này làm sao giấu được tai Hạng Thiếu Long, chỉ điểm này thôi cũng khiến cho nàng vô cùng e thẹn.

Cũng không biết hữu ý hay vô ý, cả ba người đều không muốn thoát khỏi cái nơi an toàn này.

Hạng Thiếu Long ghé sát tai Kỷ Yên Nhiên nói nhỏ: “Này!”

Kỷ Yên Nhiên ngẩng đầu lên, trong bóng tối, nàng cảm thấy được hơi thở của gã thổi vào khuôn mặt nàng, lòng mơ hồ, quên cả lên tiếng.

Hạng Thiếu Long muốn hỏi nàng có thể thoát ra chưa? Bỗng nhiên cảm thấy đôi môi của đối phương đang trước mặt, nghĩ thầm lúc này không chiếm phần tiện nghi thì đợi lúc nào nữa nên ngấu ngiến hôn đôi môi nàng.

Kỷ Yên Nhiên rúng động, hai tay ôm chặt gã, để cho tên nam nhân này thực hiện hành vi phi quân tử.

Có tiếng bước chân vang lên.

Tuy biết rõ phía ngoài không thấy được cảnh này, nhưng Kỷ Yên Nhiên giật mình rời môi Hạng Thiếu Long.

Tiếp theo đó tiếng Trâu Diễm gọi nhỏ nhưng hơi khàn khàn bên ngoài: “Có thể ra được rồi”.

Hạng Thiếu Long cảm thấy rất không ổn, với một người có địa vị và thân phận như Tín Lăng Quân, Trâu Diễm có lý do đưa y xuống lầu, nếu là như thế, sẽ không quay trở lại mau như vậy.

Giả sử y đã đi rồi, với một kẻ ung dung bình tĩnh như Trâu Diễm, không có lý do nào để hạ giọng nhỏ đến thế.

Triệu Thiên thì nằm im thin thít, không để ý đến bất cứ chuyện gì phía ngoài. Kỷ Yên Nhiên thì giật mình, định lên tiếng trả lời Trâu Diễn, Hạng Thiếu Long lại hôn xuống môi nàng.

Kỷ Yên Nhiên than thầm trong bụng, nghĩ kẻ này tại sao háo sắc thế, ngay cả lời Trâu Diễn mà cũng không thềm đáp.

Người ấy lại kêu thêm hai lần nữa.

Kỷ Yên Nhiên lúc này mới biết được có chút không ổn, đồng thời cũng hiểu được Hạng Thiếu Long không phải háo sắc.

Người phía ngoài lầm bầm: “Quân thượng thật đa nghi, rõ ràng không có người, lại bảo mình lên lầu giả thành Trâu Diễn kêu ba lần, hừ!”

Nói xong người ấy xuống lầu.

Cả ba người đều lau mồ hôi trán, Tín Lăng Quân quả thật cẩn thận, có thể thấy người tài trong tay y rất nhiều, người ấy học giọng nói của Trâu Diễn thật giống, chỉ hơi thấp và khàn một chút mà thôi.

Kỷ Yên Nhiên tự phụ tài trí, tuy bảo vừa rồi bị Hạng Thiếu Long hôn đến thần hồn điên đảo nhưng vẫn cảm thấy hổ thẹn, lại càng khâm phục cơ trí của Hạng Thiếu Long đến sát đất, từ đó trong lòng dâng lên tình yêu, chủ động cuồng nhiệt hôn lên môi Hạng Thiếu Long.

Trong nhất thời xuân ý tràn ngập ngăn kín.

Đang ở giai đoạn cao trào thì có tiếng bước chân vang lên, tiếp theo cánh cửa tủ mở ra, ngăn kéo kín ấy lộ ra.

Hai thiếu nữ e thẹn giấu mặt vào người Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long lúng túng nhìn Trâu Diễn gượng cười: “Xem ra tại hạ chẳng là tân thánh nhân gì cả, bởi vì tại hạ hoàn toàn không có định lực của thánh nhân”.

Trâu Diễn mỉm cười: “Ta thấy ngài phục hồi còn nhanh hơn thánh nhân mà ta đã tưởng tượng”.

o O o

Chương 41

TRỐN KHỎI ĐẠI LƯƠNG

Năm ngày sau, Hạng Thiếu Long có thể xuống giường đi lại được, ngoài vết thương ở hông vẫn còn đôi lúc nhói đau, thể lực và tinh thần đã hoàn toàn phục hồi trở lại.

Tình cảm giữa gã và Triệu Thiên phát triển đến mức không thể rời nhau, tuy suốt ngày nấp ở trong phòng nhưng không cảm thấy buồn bã chút nào.

Kỷ Yên Nhiên từ hôm ấy không hề đến nữa. Nghe Trâu Diễn nói Tín Lăng Quân vẫn còn đa nghi nên giám sát nàng rất kỹ.

Hạng Thiếu Long nghĩ rằng tình hình canh gác của Đại Lương sẽ ngày càng lỏng lẻo, vì rằng con người là như thế, không thể mãi mãi kiên trì được. Vả lại sau khi không tìm ra tung tích của bọn họ, ai cũng nghĩ rằng bọn họ đã cao chạy xa bay.

Đêm ấy hai người lang tình ý thiếp, đang lúc không thể rời nhau được thì Yên Nhiên đến, thấy Triệu Thiên đang đỏ mặt thì nàng cũng thế.

Kỷ Yên Nhiên giận dỗi liếc mắt nhìn gã, rồi mới cất giọng oanh vàng: “Mười ngày trước, muội đã phái người ra ngoài thành, lại sai người giả làm hai người, lưng đeo mộc kiếm giả, cố ý cho người phát hiện tung tích. Quả nhiên rất có hiệu quả, hôm qua Tín Lăng Quân thân hành dắt người đuổi đến biên giới nước Sở, Đại Lương cũng canh phòng bớt cẩn mật hơn, đây là lúc hai người trốn thoát khỏi nơi đây”.

Hạng Thiếu Long và Trâu Diễn cùng lúc vỗ án khen hay không ngờ Kỷ Yên Nhiên lại có diệu kế như thế.

Kỷ Yên Nhiên buồn bã nhìn Hạng Thiếu Long, trên mặt hiện ra vẻ không nỡ xa rời.

Hạng Thiếu Long hỏi: “Muội đi theo với chúng ta nhé?”

Kỷ Yên Nhiên buồn bã lắc đầu: “Yên Nhiên cũng rất muốn như vậy, nhưng giả sử cùng đi như vậy, ai cũng biết muội và huynh có liên hệ với nhau, như thế Yên Nhiên cũng sẽ liên lụy rất nhiều người. Nói không chừng có cả Trâu tiên sinh nữa. Hôm ấy Tín Lăng Quân đến lục soát thiên lâu cũng bởi vì Yên Nhiên mượn cơ đến ngắm sao, cho nên mới khiến y nghi ngờ”.

Hạng Thiếu Long cũng biết đó là sự thực, thở dài hỏi: “Vậy lúc nào chúng ta mới có thể gặp lại nhau?”

Kỷ Yên Nhiên nhoẻn miệng cười: “Yên tâm đi! Nguyện vọng lớn nhất cuộc đời của Yên Nhiên chính là phò trợ tân thánh nhân thống nhất thiên hạ, khiến cho vạn dân không chịu nổi cái khổ của chiến loạn nữa, sau này làm sao bỏ huynh

được”.

Hạng Thiếu Long lắc đầu cười khổ: “Huynh chẳng tin mình là thánh nhân gì cả, dù cho có thể quay lại nước Triệu, nguy hiểm cũng bủa vây tứ bề. Nếu nàng muốn tìm thánh nhân thật sự thì hãy nhẫn nại tìm nữa thì hơn, tránh nhìn sai người, sau này hối hận không kịp”.

Trong lời nói đầy ý chua xót, bởi vì gã biết được nguyên nhân thật sự Kỷ Yên Nhiên yêu mình toàn là bởi tưởng rằng gã là thánh nhân.

Kỷ Yên Nhiên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, cúi đầu không nói.

Trâu Diễm nghiêm mặt nói: “Lời ngài nói ngược lại chứng thực ngài chính là thánh nhân, bởi vì ngôi sao của ngài đang bị ngôi sao khác chèn ép, theo thiên tượng, ngài ít nhất phải hai mươi năm nữa mới thống nhất được thiên hạ, cho nên trước đó nguy hiểm trùng trùng”.

Hạng Thiếu Long nghe xong giật mình, mắt tròn xoe, miệng há hốc nhìn Trâu Diễm. Lần đầu tiên không dám xem thường nhà huyền học cổ đại này, bởi vì Tần Thủy Hoàng quả thật hai mươi năm sau mới thống nhất được các nước, trở thành vị hoàng đế đầu tiên trong lịch sử.

Kỷ Yên Nhiên nói: “Trâu tiên sinh, Triệu Thiên công chúa, Yên Nhiên mong hai người ra ngoài sánh đôi một chốc, Yên Nhiên có lời muốn nói với Thiếu Long”.

Trâu Diễm và Triệu Thiên hiểu ý bước ra ngoài phòng chốt cửa lại, Kỷ Yên Nhiên vẫn cúi đầu trầm giọng nói: “Hạng Thiếu Long, muội muốn huynh biết rõ rằng, Kỷ Yên Nhiên yêu con người của huynh chứ không liên quan gì đến việc huynh có phải là thánh nhân hay không”.

Hạng Thiếu Long biết lời nói ban nãy đã làm tổn thương tới nàng nên hối hận lắm đưa tay ôm nàng vào lòng.

Kỷ Yên Nhiên lại buồn bã nói: “Sáng sớm ngày mai, Hàn Phi công tử sẽ vận chuyển một vạn thạch lương về nước Hàn, Yên Nhiên đã nói trước với y, một xe lương sẽ có một ngăn kín, có thể đưa chàng thoát khỏi Đại Lương. Hạng lang! Yên Nhiên sống là người của Hạng gia chàng, dù thế nào cũng sẽ đến tìm chàng, xin chàng đừng quên Yên Nhiên đó!”

Hạng Thiếu Long và Triệu Thiên nằm trong ngăn kín dưới gầm xe lương, an toàn thoát khỏi Đại Lương, đoàn xe đi về hướng Tề Thủy, đến đó thì đổi xuống thuyền, men theo sông đến biên giới nước Hàn.

Phía ngoài tuyết đã rơi, đoàn xe đi rất chậm, lại thêm trong ngăn kính co chắn dày nên hai người không cực nhọc lắm, ngược lại còn thấy nơi đây là một chốn hạnh phúc vô cùng.

Triệu Thiên thì thầm với Hạng Thiếu Long: “Ta chưa từng thấy nữ nhân nào vừa đẹp mà lại có bản sự hơn Yên Nhiên tỷ, chỉ cần tốn chút công sức là có thể

đưa chúng ta thoát khỏi Đại Lương”.

Hạng Thiếu Long thấy nàng nói vậy, trong lòng lại nghĩ chuyện khác, mỉm cười nói: “Nàng có thể đừng làm công chúa nữa không?”

Triệu Thiên quay mặt lại, say đắm nhìn gã rồi nói: “Triệu Thiên chỉ lo một chuyện, đó là không thể làm nữ nhân của Hạng Thiếu Long”.

Hạng Thiếu Long nói nhỏ: “Vậy thì tốt lắm, ta sẽ tìm cách giấu muội ở một nơi, sau đó tung tin rằng muội đã bị Ngao Ngụy Mâu giết chết, lúc đó muội không cần phải về cung để làm một nàng công chúa tội nghiệp nữa”.

Triệu Thiên vui mừng nói: “Chàng chấp nhận làm thế vì Thiên nhi à? Không sợ phụ vương giáng tội hay sao?”

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói: “Ta là tân thánh nhân, đâu dễ bị kẻ khác giáng tội”. Rồi cười hì hì nói: “Thực ra cũng vì bản thân ta thôi”.

Triệu Thiên đỏ mặt, rúc vào người gã, vừa thẹn vừa mừng thỏ thẻ: “Hạng lang!”

Hạng Thiếu Long cảm động lắm, ôm chặt nàng lại.

Triệu Thiên dịu dàng nói: “Thiên nhi đã từng nói với Hạng lang là hãy giết chết Triệu Mục để báo thù. Nhưng giờ đây Thiên nhi đã đổi ý, chỉ mong có thể cùng Hạng lang cao chạy xa bay, không cần để ý đến chuyện khác nữa”.

Hạng Thiếu Long than thầm trong bụng, vậy mối thù của Thư Nhi tính như thế nào? Triệu Mục và gã đã ở cái thế không đội trời chung nữa.

Xe dừng lại, thì ra đã đến bến Tề Thủy.

Ba chiếc thuyền của nước Hàn mang theo một vạn thạch lương giơng buồm về Hàn.

Được Hàn Phi giúp đỡ, Hạng Thiếu Long và Triệu Thiên nấp trong một khoang thuyền nhỏ.

Lúc ấy trên thuyền toàn là binh lính nước Hàn nhưng Hàn Phi vẫn cẩn thận để tránh lộ phong thanh. Triệu Thiên bỗng nhiên nhớ đến Kỷ Yên Nhiên, nói: “Chàng có biết không, Yên Nhiên tỷ không phải là người Ngụy, mà là hậu duệ của quý tộc nước Việt, cho nên mới xinh đẹp, võ thuật mới cao cường như thế”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi: “Sao nàng biết?”

Triệu Thiên nói: “Đương nhiên là biết, khi chàng hôn mê, Yên Nhiên tỷ đã nói chuyện với ta rất nhiều”.

Ngừng một lát rồi nói tiếp: “Chàng có đoán được vì sao nước Hàn lại sai một người không biết ăn nói như Hàn Phi công tử đi mượn lương hay không? Thì ra Hàn vương lo y ngày sau đi du thuyết học thuyết của mình nên cố ý sai y đi làm việc này để làm nhục y”.

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói: “Nước Hàn đã quá yếu, lại còn có một hôn

quân như thế, lấy việc mượn lương làm trò đùa”.

Triệu Thiên nói: “Nhưng Hàn vương lần này tính sai, vì nhờ có Kỷ Yên Nhiên lên tiếng giùm Hàn Phi công tử nên đã động được Ngụy vương giúp y có thể mượn được lương”.

Hạng Thiếu Long giật mình: “Nhưng có điều không ổn, xem ra nước Ngụy quả thật muốn tấn công nước Triệu, nếu không, không cần thiết phải làm thân với Hàn”.

Triệu Thiên giận dỗi nói: “Đừng nhắc đến những chuyện mất hứng này được không?”

Ba ngày sau, đội thuyền tiến vào biên giới nước Hàn.

Hạng, Triệu hai người từ biệt Hàn Phi. Hàn Phi sai người dắt đến một thớt ngựa ô, nói: “Hạng huynh! Đây là thớt ngựa Kỷ tiểu thư quý nhất, đặc biệt sai tại hạ mang theo để trao lại cho huynh”.

Triệu Thiên kêu a một tiếng, nhận ra đây là con tuấn mã mà đêm ấy Kỷ Yên Nhiên đến cứu họ, nàng thích thú vuốt ve chú ngựa.

Hạng Thiếu Long thấy mỹ nhân ơn sâu nghĩa nặng, trong lòng dâng lên nỗi nhớ nhung, thở dài một tiếng.

Hàn Phi đương nhiên hiểu rõ tâm tình của gã, cầm tay gã nói: “Lần này đến nước Ngụy, thu hoạch lớn nhất là quen được một hồng nhan tri kỷ như Yên Nhiên và nhân vật anh hùng nhìn cao trông rộng như Hạng huynh đây. Ngựa này tên gọi Tật Phong. Xin bảo trọng!”

Hạng Thiếu Long cùng Triệu Thiên lên ngựa, phóng đi, từ xa vẫn còn nhìn lại, thấy Hàn Phi đang vẫy tay tạm biệt họ.

Hai người ngày đi đêm nghỉ, men theo phía bắc biên giới nước Hàn, tiến về Triệu quốc.

Kỷ Yên Nhiên còn chuẩn bị cho họ lương khô và những vật dụng cần thiết, đơn giản, khiến họ không còn lo lắng nữa.

Cảm giác quay về Triệu lần này không giống với chuyến qua Ngụy, tâm tình cũng nhẹ nhõm nhiều hơn. Triệu Thiên được hưởng cái thú yêu đương nam nữ, nàng vui như một con chim nhỏ được sổ lồng, không ngừng hát những bài hát nước Triệu bên tai Hạng Thiếu Long.

Càng lên phía bắc, thời tiết càng lạnh, khi tuyết rơi chỉ còn cách nấp vào các động đá.

Mười ngày sau, họ đã đến được khu rừng thưa rộng lớn ở biên giới nước Hàn. Vượt qua khu rừng thưa này là tiến vào lại biên giới nước Ngụy, phải đi ba ngày nữa mới đến biên giới nước Triệu.

Đây là khu vực săn bắn nổi tiếng của nước Hàn, thuộc khu vực Khâu Lăng, là khu rừng hỗn giao của những loại cây lá kim và cây lá rộng, những loại cây như

kiều mộc, á kiều mộc, quán mộc rất nhiều.

Đâu đâu cũng có thể thấy gấu đen, ngựa, hươu, sơn dương, thỏ hoang, lại còn các loài sói hoang, có lúc tập trung thành bầy đuổi theo sau ngựa. Khi Hạng Thiếu Long quay ngựa lại phóng phi châm giết mấy con đầu, thì bầy sói hoang mới quay lại tranh nhau xác đồng loại, nên không đuổi theo nữa.

Hai người một ngựa, băng xuyên qua khu rừng, cành cây tán lá đều phủ đầy tuyết.

Hôm nay đã đến được bờ tây của một dòng sông dài, ở giữa nước sông vẫn chưa kết băng, chảy cuộn cuộn về phía đông bắc.

Khí hậu càng lạnh hơn, hai người toàn thân quấn chặt áo bông, lại mang thêm mạng che mặt mới miễn cưỡng chống lại được gió tuyết.

Tuyết ngập đến tận đầu gối, ngay cả Tật Phong cũng đi rất khó khăn, chỉ còn cách là xuống ngựa đi bộ, mong có thể tìm được nhà người dân để tránh gió tuyết.

Bốn bề đều yên lặng, chỉ có bước chân đạp trên tuyết nghe rào rào.

Đôi khi vọng lại tiếng gầm của hổ dữ hoặc tiếng rú của bầy sói hoang khiến cho người ta phải dựng tóc gáy.

Trước buổi trưa, gió chột thổi mạnh, hoa tuyết bay mù trời khiến họ không thể nào mở mắt ra được, bước chân không vững nữa.

Nghỉ một lát sau, Tật Phong cũng không chịu bước tới trước nữa.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ làm thế nào cũng tránh cơn gió tuyết này, nhưng tứ bề vắng lặng. Chợt nhớ lại trước kia trong quân đội đã học qua cách đắp nhà bằng băng của người Eskimo, xem ra rất dễ dàng, tính trẻ con trời dậy, gã ra bờ sông dùng dao móc các tảng băng lên, đắp thành một tòa nhà bằng băng có thể chứa cả người lẫn ngựa, phía dưới có trái chăn, lại chặt củi nổi lửa phía bên trong, hơi ấm lan tỏa trong căn nhà, bão tuyết cũng trở nên lành mạn hơn. Con Tật Phong cũng hồi phục được sức khỏe.

Triệu Thiên thấy tình lang của mình có bản sự như vậy, lại càng phục gã sát đất.

Hai người ôm nhau ngủ. Sáng hôm sau, bỗng bị đánh thức vì có âm thanh lạ.

Hai người để ý lắng nghe thì có tiếng chim hót líu lo trên bầu trời. Ngẩng đầu lên nhìn qua lỗ thoát khí trên trần nhà thì thấy bầu trời xanh trong, tuyết không còn nữa.

Hai người cả mừng, vội vàng thu dọn hành trang, rời bỏ nhà băng đầy ấm áp ấy.

Hạng Thiếu Long sợ Tật Phong bị tê chân, nên dùng vải bọc kín bốn vó của nó lại, lại dùng vải trải lên lưng phủ xuống bụng để tránh khí lạnh xông vào nội tạng. Lại chế ra một chiếc xe trượt tuyết đơn giản, bỏ hành trang lên trên để Tật Phong kéo. Hạng Thiếu Long dắt phía trước cùng Triệu Thiên sánh vai tiếp tục đi

về hướng bắc, lúc này họ cũng chẳng biết mình bước trên lãnh thổ của Hàn hay Ngụy.

Triệu Thiên đi chẳng bao lâu thì đã mệt nhoài, ngồi lên xe trượt tuyết do Tật Phong kéo đi.

Cây cối như một bức tường thành cao, trùng trùng điệp điệp, nơi nào cũng có, khi băng qua khiến cho người ta mất đi cảm giác phân biệt, may mà Hạng Thiếu Long có kinh nghiệm hành quân phong phú, khi mấy ngày hôm trước trời còn sáng, đã tìm được vị trí của sao Bắc Cực, nhận định được địa hình, nên mới không đi sai phương hướng.

Tuyết dưới chân kêu rào rào, chốc chốc lại thấy dấu chân của động vật in trên tuyết.

Thời tiết tốt không kéo dài được bao lâu, sau buổi trưa tuyết bắt đầu rơi tiếp càng lúc càng nặng.

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, đang lúc chưa biết phải đi tiếp hay dừng lại thì bầy căn nhà gỗ xuất hiện ở bên trái bìa rừng.

Hai người cả mừng, lê bước về phía những căn nhà ấy.

Mấy căn nhà gỗ được dựng trên nền đá, các thanh gỗ gác lại với nhau, mái nhà hình chữ nhân đầy tuyết.

Họ vừa thấy trong lòng đã vui sướng, đến trước căn nhà cao giọng kêu lên, nhưng không hề có tiếng trả lời.

Triệu Thiên thốt nhiên kêu lên, chỉ về phía cổng của căn nhà lớn nhất, chỉ thấy vết máu đầy rẫy, trông thật đáng sợ.

Hạng Thiếu Long bước lại xem, vết máu vẫn còn mới, rõ ràng chuyện xảy ra cách đây không lâu, vì thế căn dặn Triệu Thiên ở ngoài, còn mình đẩy cửa bước vào.

Không lâu sau, Hạng Thiếu Long bước ra, sau khi tra xét mấy căn nhà khác, đến bên Triệu Thiên nói: “Thiên nhi đừng sợ, ở đây vừa xảy ra chuyện đáng sợ, xem ra tất cả nam nữ lão ấu ở đây đã bị lừa vào căn nhà này và giết chết, ngay cả một con chó cũng không tha, tất cả nữ nhân đều bị cưỡng bức.

Triệu Thiên biến sắc: “Ai làm chuyện này?”

Hạng Thiếu Long nói: “Không phải mã tặc cũng là binh lính, nếu không cũng không thể dễ dàng khống chế những thợ săn dũng mãnh này”.

Triệu Thiên run rẩy nói: “Chúng ta làm thế nào đây?”

Hạng Thiếu Long chưa trả lời thì có tiếng vó ngựa vang lên.

Hai người giật mình quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người một ngựa, từ xa tới gần, ngồi trên ngựa là một đại hán khôi ngô, trên lưng ngựa còn có một con hươu vừa săn được.

Người ấy tuổi khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu, trông rất khỏe mạnh, hai mắt sáng ngời, mặt thô, rất có khí khái, từ xa trông thấy họ đã cao giọng chào: “Các bằng hữu từ đâu đến?”

Rồi gọi lớn: “Đằng Dực về rồi đây!”

Hạng Thiếu Long và Triệu Thiên nhìn nhau, đều biết rõ đây là nhà của đại hán ấy.

Đại hán tên Đằng Dực ấy phóng ngựa đến trước cổng nhà, mắt lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn vào căn nhà không có người thân của mình, rõ ràng đã cảm thấy được sự việc rất lạ kỳ.

Hạng Thiếu Long bước lên chặn y lại, thành khẩn nói: “Bằng hữu, hãy nghe tại hạ nói vài câu trước đã”.

Đằng Dực nhàu xuống ngựa, lạnh lùng nhìn gã nói: “Các người là ai?”

Hạng Thiếu Long nói: “Chúng tôi chỉ là người qua đường, phía trong...”

Đằng Dực đẩy vai gã quát lớn: “Tránh ra!”

Hạng Thiếu Long vốn là người rất nặng và thế đứng rất vững, nhưng bị y đẩy thì loạng choạng lui về sau, tuy không đề phòng, nhưng có thể thấy Đằng Dực là người có sức mạnh kinh nhân.

Đằng Dực lao vào nhà như cơn lốc, tiếp theo là tiếng kêu thảm thiết và tiếng khóc xé lòng, đó chính là nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ là sự việc quá đổi thương tâm.

Triệu Thiên hơi cay ở mũi, gục đầu vào vai Hạng Thiếu Long mà chảy nước mắt.

Bỗng có tiếng quát lớn, Đằng Dực lao ra, tay cầm kiếm, đôi mắt rực lửa, chỉ về phía Hạng Thiếu Long nói: “Có phải người đã làm không?”

Hạng, Triệu cả hai người đều ngạc nhiên.

Đằng Dực vì quá đau đớn phần nộ mà không giữ được bình tĩnh, một kiếm chém thẳng về phía trước.

Hạng Thiếu Long đã phòng bị sẵn, rút thanh mộc kiếm, đỡ trường kiếm của y, tay kia đẩy Triệu Thiên ra.

Hạng Thiếu Long bị gã chém đến nổi tê tay, thậm chí khen người này còn mạnh hơn cả Ngao Ngụy Mâu. Đằng Dực không kể sống chết tấn công điên cuồng về phía trước, kiếm pháp thi triển đến tình diệu tuyệt luân.

Hạng Thiếu Long không ngờ lại gặp được một kiếm thủ đáng sợ như thế này ở nơi đây tuyết phủ, ngay cả phân thân giải thích cũng không dám. Gã vận dụng Mặc Tử kiếm pháp, chỉ thủ mà không công, vừa đánh vừa lùi, đỡ hơn trăm đường kiếm của đối phương. Đằng Dực thốt nhiên kêu rống lên, khụy xuống đất, ôm đầu đau đớn khóc.

Triệu Thiên hoảng sợ chạy qua nắp sau lưng Hạng Thiếu Long, nói: “Đại ca! Người trong ấy không phải là chúng tôi giết đâu”.

Đằng Dực vừa khóc vừa gạt đầu nói: “Ta biết chứ! Các hạ dùng mộc kiếm, trên người không có vết máu, chỉ là ta nhất thời nóng nảy mà thôi”.

Rồi té sấp xuống tuyết mà vẫn cứ khóc.

Đằng Dực quỳ trước mộ, yên lặng như tượng gỗ.

Ở dưới nấm mồ ấy là cha mẹ, huynh đệ, thê tử và nhi nữ của y.

Cuộc sống hạnh phúc đã xa rời y.

Y thậm chí không biết kẻ thù của mình là ai, chỉ cố gắng hết sức để đi tìm.

Thù hận dày xé con tim y.

Triệu Thiên đứng một bên khóc rưng rức.

Hạng Thiếu Long đến bên Đằng Dực, trầm giọng nói: “Đằng huynh có muốn báo thù chăng?”

Đằng Dực ngẩng đầu dậy, trong mắt lộ vẻ kiên định, nói: “Nếu Hạng huynh có thể giúp Đằng Dực này báo thù rửa hận, cái mạng này xin giao cho Hạng huynh”.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ người này kiếm pháp cao minh, võ dũng cái thế, nếu được y giúp đỡ thì như hổ thêm cánh. Gạt đầu nói: “Đằng huynh có nghĩ tại sao bọn tặc tử kia lại lừa tất cả mọi người vào trong một căn nhà chăng?”

Đằng Dực vụt nói: “Chúng muốn giữ sáu căn còn lại để dùng”.

Hạng Thiếu Long rất khâm phục sự nhanh trí của y, nói: “Cho nên chúng nhất định sẽ quay lại vào trước hoàng hôn”.

Đằng Dực hai mắt lộ vẻ hằn lên tia hận thù, gục đầu xuống hôn lên tuyết rồi bước đến trước Hạng Thiếu Long, hai tay ôm vai gã, giọng cảm kích nói: “Xin đa tạ! Các người mau lên đường đi! Nếu không gặp phải bọn chúng càng nguy hiểm hơn”.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói: “Nếu Đằng huynh muốn báo thù thì đừng nên kêu tại hạ bỏ đi”.

Đằng Dực nhìn Triệu Thiên rồi lắc đầu nói: “Tiểu thê tử của Hạng huynh vừa xinh đẹp, lòng dạ lại tốt. Ta không muốn nàng gặp phải bất hạnh, ba huynh đệ của Đằng mỗi tuy không bằng Đằng mỗ, nhưng cũng không phải là dễ đối phó, có thể thấy kẻ địch vừa nhiều vừa đông, võ công lại giỏi, chúng ta chưa chắc là đối thủ của chúng”.

Hạng Thiếu Long nói với giọng đầy tự tin: “Nếu giao phong chính diện, chúng ta không phải là đối thủ, nhưng giờ đây tại hạ đã có một kế. Nhân lúc vẫn còn thời gian, chúng ta hãy lập tức bố trí”.

o o o

Chương 42

BÁO THÙ TRÊN ĐẤT TUYẾT

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực ngồi dựa ở hai bên góc tường, lặng lẽ chờ kẻ địch quay lại.

Đằng Dực đã bình tĩnh trở lại, đó là sự bình tĩnh của một cao thủ, nhưng nỗi bi thương và đau khổ trong mắt vẫn còn.

Hạng Thiếu Long muốn làm y phân tâm nên hỏi: “Đằng huynh phải chăng từ nhỏ đã săn bắn để mưu sinh ở đây?”

Đằng Dực nghĩ ngợi hồi lâu rồi trầm giọng nói: “Không dám giấu gì, tại hạ vốn mong ra sức cho nước Hàn, nên mới gia nhập quân ngũ, lại lập nhiều công lao nên được thăng đến chức lãnh tướng. Nhưng sau này thấy sự việc không như vậy, bọn thượng ty bên trong chỉ biết o ép nhân tài, bên ngoài thì vấy đuôi nịnh bợ. Đằng mỗ chán nản nên dắt người nhà đến đây ẩn cư, nào ngờ...”

Có tiếng vó ngựa vọng lại.

Hai người tập trung tinh thần, ngồi dậy cùng nhìn ra cửa sổ. Từ xa xa, một đội nhân mã đang dần dần tiến đến.

Hạng Thiếu Long giật mình, lạc giọng nói: “Chỉ ít cũng phải sáu bảy mươi tên!”

Đằng Dực lạnh lùng nói: “Từ chín mươi đến một trăm tên”.

Hạng Thiếu Long nhìn kỹ lại, giật mình nhìn y rồi gật đầu nói: “Đằng huynh quan sát thật chuẩn xác”.

Đằng Dực nói: “Hạng huynh cứ đi trước đi! Với sức của hai chúng ta cùng với cạm bẫy cũng chẳng đối phó nổi nhiều tên như thế này đâu”.

Hạng Thiếu Long vốn đã sợ thềm nảy ra ý bỏ chạy, giờ đây lại thấy Đằng Dực quyết ý trả thù như thế nên hào khí xung thiên, trầm giọng nói: “Đằng huynh đừng vội như vậy, chỉ cần chúng ta chờ một chốc nữa trời tối thì sẽ có lợi rất nhiều cho hành động của chúng ta. Hừ! Hạng Thiếu Long ta đây nào phải hạng người lâm trận thối lui”.

Đằng Dực cảm kích nhìn gã rồi chú ý đến kẻ địch đang tiến sát đến gần.

Lúc ấy trời bắt đầu chuyển tối, Hạng Thiếu Long căng mắt ra, giật mình nói: “Là Ngao Ngụy Mâu!”

Trong lòng dâng lên nỗi hối hận. Đằng Dực đã nghe gã kể chuyện của mình nên lặng người nói: “Là Ngao Ngụy Mâu của nước Tề!”

Rồi thở dài: “Hạng huynh đừng tự trách mình nữa, chuyện này không liên quan đến Hạng huynh, huynh cũng chỉ là kẻ bị hại mà thôi!”

Hạng Thiếu Long thấy gã biết phân biệt phải trái như vậy, lòng nhẹ nhõm hơn, lại càng thêm khâm phục vị kiếm thủ cao cường mà chấp nhận cuộc sống ẩn cư bình thường này.

Lúc bấy giờ đại đội nhân mã đã về đến khoảng sân trước nhà, leo xuống ngựa.

Căn nhà mà Hạng Thiếu Long và Đằng Dực đang nấp chính là nơi xảy ra thảm kịch, theo lý, bọn Ngao Ngụy Mâu sẽ không bước vào căn này.

Ngao Ngụy Mâu mặt mày nặng nề. Chinh Lặc đang đứng bên cạnh y, mặt cũng chẳng kém gì.

Nhìn bọn thủ hạ tháo yên cương và hành lý trên ngựa xuống đem vào nhà, Ngao Ngụy Mâu chửi rủa rồi gầm lên: “Ta không thể nào nhầm được. Hạng Thiếu Long giả vờ chạy sang nước Sở, nếu y quay về Triệu thì chỉ có ba con đường, y chẳng thể nào dám chọn đường giữa Tề và Ngụy, chỉ còn lại hành lang ở biên giới nước Hàn mà thôi, nhưng tại sao vẫn chưa tìm thấy y?”

Chinh Lặc nói: “Chúng ta ngồi thuyền đến đây, lại đi quan đạo, nhanh hơn gã mười ngày. Giờ đây chúng ta bố trí cạm bẫy, chỉ cần y đi ngang qua đây thì sẽ không tránh khỏi mấy chục chòi canh của chúng ta đâu”.

Ngao Ngụy Mâu nói: “Nhớ là không được làm Triệu Thiên bị thương!”

Nói xong bước về phía căn nhà Hạng Thiếu Long và Đằng Dực đang nấp.

Hạng, Đằng hai người cả mừng, chia ra nấp hai bên cửa sổ, giờ cung lên, chuẩn bị phóng tên.

Chinh Lặc kêu: “Đầu tử! Căn nhà đó...”

Ngao Ngụy Mâu cười hềnh hếch: “Cảnh tuyệt vời như thế này ta cũng muốn xem lại lần. Ta thích nhất là xem nữ nhân đã bị ta cưỡng bức đến chết”.

Nói xong khệnh khạng bước tới.

Bỗng nhiên từ xa có kẻ kêu lớn: “Đầu tử! Không ổn rồi! Ở đây có ngôi mộ mới!”

Hạng, Đằng cả hai đều tiếc nuối, không ngờ Ngao Ngụy Mâu cẩn thận như thế, sai người lòng sục khắp nơi.

Biết rằng không thể bỏ qua thời cơ, vút một tiếng, hai mũi tên đồng thời bay từ cửa sổ thẳng về phía Ngao Ngụy Mâu.

Tên hung nhân ấy cách họ gần ba trăm bước, nghe tiếng gió vội vàng tránh người qua. Y vốn có thể tránh được hai mũi tên, nhưng Hạng Thiếu Long thấy gã thân thủ nhanh nhạy nên cố ý bắn nghiêng một chút, cho nên tuy y tránh được tên của Đằng Dực, nhưng không thể tránh được tên của Hạng Thiếu Long. Mũi tên cắm vào vai, tiếp sau là tiếng kêu thảm thiết, Ngao Ngụy Mâu ngã ra sau, đáng tiếc là vẫn chưa chí mạng.

Lúc ấy trong một trăm tên thì có một nửa vào sáu căn nhà, bốn mươi tên còn lại đồng thanh gầm lên xông về phía căn nhà họ đang nấp.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực mau chóng thoát ra cửa sau, đến sau căn nhà thì đốt hỏa tiễn bắn vào những căn nhà khác.

Những căn nhà được dựng bằng cây tùng đã được họ bôi một lớp dầu thông dễ cháy ở phía ngoài, vừa gặp lửa đã lập tức lan ra, bít kín các cửa, gió bắc thổi ù ù, bọn người trong nhà sau một ngày mỗi một đang nằm nghỉ ngơi nào biết phía ngoài xảy ra chuyện gì, khi vừa biết có sự biến, căn nhà đã chìm vào biển lửa.

Trong chốc lát tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Mười mấy tên tặc tử xông tới căn nhà, cách chừng khoảng mấy bước bỗng nhiên bị hồng chân rơi xuống cạm bẫy mà Hạng, Đằng đã sớm bố trí, lăn xuống chiếc hố cắm đầy chông, chẳng còn có cơ hội nào sống sót. Trong chốc lát gần một trăm tên địch đã tử thương quá nửa, ngay cả tên đầu lĩnh Ngao Ngụy Mâu cũng bị thương.

Đằng Dực hai mắt đầy lửa, quát lớn một tiếng, xông ra thấy người là chém.

Hạng Thiếu Long cũng xông ra, phóng hai ngọn phi châm, kết liễu được hai tên tặc tử đang lúng túng, rút thanh mộc kiếm ra xông về phía Ngao Ngụy Mâu, Ngao Ngụy Mâu được Chinh Lặc và một tên thủ hạ đỡ dậy, khi di chuyển thì vết thương đau đến thấu tim. Biết mình không thể nào động thủ được, tuy thấy kẻ đại thù Hạng Thiếu Long nhưng chỉ có thể nguyền rủa, mà phía bên mình chỉ còn hơn hai mươi tên, tức giận quát: “Chúng ta đi!”

Chinh Lặc và tên thủ hạ vội vàng đỡ y đến một thớt ngựa gần nhất phóng đi.

“Ngao Ngụy Mâu chạy rồi” Hạng Thiếu Long kêu lớn.

Bọn tặc tử nhìn thấy không ổn, hai người lại quá dũng mãnh, tuy phía của mình nhân số chiếm ưu thế nhưng vẫn không chiếm được phần tiện nghi. Trong chớp mắt lại bị đối phương giết thêm năm tên nữa nên hoảng sợ chạy thực mạng.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực thấy không thể bỏ mất cơ hội nên toàn lực xông về phía Ngao Ngụy Mâu.

Chinh Lặc thấy ngựa kẻ địch còn cách hơn khoảng mười bước, rút kiếm quay người lại để cản Hạng Thiếu Long.

“Đằng Dực! Đuổi theo” Hạng Thiếu Long quát lớn rồi một kiếm chém thẳng về phía Chinh Lặc.

Chinh Lặc không hổ là một hảo thủ, đưa kiếm lên đỡ, liễu chết xông tới, nhất thời kiếm phong vun vút, không phân biệt được. Chinh Lặc toàn sử dụng những chiêu liễu mạng cùng chết với đối phương. Hạng Thiếu Long nhất thời không còn cách nào, chỉ chờ nhuệ khí của y giảm xuống.

Lúc này Ngao Ngụy Mâu đã phóng lên lưng ngựa, Đằng Dực cũng vừa xông tới, một kiếm chém ra.

Một tên thủ hạ quay người lại ứng chiến thì bị Đằng Dực chém cả người lẫn kiếm văng ra sáu bước, có thể nói nổi phẫn hận trong lòng y điên cuồng đến mức nào.

Ngao Ngự Mâu cố nhịn cơn đau, chân kẹp bụng ngựa, xông về phía trước.

Đằng Dực quát lớn một tiếng, cả thân người bay về phía trước, hai tay chộp trúng chân sau của thốt ngựa.

Con chiến mã mất thăng bằng, hí lên, trượt xuống tuyết, đồng thời cũng ném Ngao Ngự Mâu té xuống ngựa.

Chinh Lặc quay đầu lại nhìn nhất thời hồn phi phách tán. Hạng Thiếu Long nào bỏ qua thời cơ này, vút vút vút chém ra ba kiếm, khi đến kiếm thứ ba thì trường kiếm của Chinh Lặc bị tạt ra, mở lộ một lỗ trống.

Khi Đằng Dực nhào lên vật lộn với Ngao Ngự Mâu, Hạng Thiếu Long đâm một kiếm nhanh như điện chớp, Chinh Lặc hự lên một tiếng, cả người bay về phía sau, chết ngay tại chỗ.

Lúc bấy giờ Ngao Ngự Mâu đang vùng vẫy dữ dội, một tay bóp cổ họng Đằng Dực, định vận lực bóp nát xương cổ đối thủ, nhưng lại bị Đằng Dực nắm mũi tên ngoáy thật mạnh, nhất thời cơn đau lan ra toàn thân, tay cũng buông ra.

Đằng Dực cười lên mình gã, tay trái rút mạnh, mũi tên bật ra mang theo cả thịt và máu bầy nhầy. Khi Ngao Ngự Mâu đau đớn như muốn ngất đi, tay phải Đằng Dực đâm liên tiếp mười mấy quyền lên ngực gã. Tiếng xương gãy giòn tan vang lên, Ngao Ngự Mâu thất khiếu đổ máu, chết ngay tại trận.

Sau đó Đằng Dực ngã xuống nằm phục trên tuyết, khóc rống lên. Thật bất ngờ, Hạng Thiếu Long lấy được thanh Phi Hồng kiếm của mình bị đánh mất từ trên người của Ngao Ngự Mâu, trong lòng cảm khái vô cùng.

Hạng Thiếu Long bế Triệu Thiên từ dưới hố sâu lên, Triệu Thiên lo sợ đến nổi mặt trắng bệch, người run lẩy bẩy.

Tuyết ngừng rơi, sao đầy trời, trăng lệ mê người.

Hạng Thiếu Long dắt tay Triệu Thiên đến trước mấy nấm mộ.

Đằng Dực cất lấy thủ cấp của Ngao Ngự Mâu để trước mộ thấp hương bái tế.

Hạng Thiếu Long hỏi: “Đằng huynh về sau có dự tính gì chăng?”

Đằng Dực bình tĩnh nói: “Giờ đây tại hạ chẳng còn gì cả, ngoài một người một kiếm, tất cả đều chẳng có gì đáng lo. Hạng huynh nếu không chê thì hãy cho Đằng mỡ theo cùng, nguy nan hiểm trở gì cũng chẳng hề sợ, cho đến một ngày bị kẻ khác giết để kết liễu sinh mạng thê lương này”.

Hạng Thiếu Long cả mừng nói: “Tại hạ vui mừng biết dường nào, nhưng Đằng huynh không nên đau buồn như thế, hãy lấy lại ý chí để sống một cuộc sống mới!”

Đằng Dực lắc đầu nói: “Hạng huynh không hiểu tình cảm của tại hạ đối với thê nhi và người thân như thế nào đâu. Đó là tất cả trong cuộc đời của tại hạ, giờ đây Đằng mỗ đã mất tất cả, ngoài ân đức của Hạng huynh, tại hạ chẳng thể nào có tình cảm với bất cứ người nào khác, thật quá thống khổ”.

Triệu Thiên mũi hơi cay rồi khóc thút thít.

Đằng Dực than: “Ôi! Nàng tiểu công chúa thích khóc”.

Hạng Thiếu Long nói: “Thủ cấp này của Ngao Ngụy Mâu rất có giá trị, Đằng huynh có cách nào để bảo tồn lại không?”

Đằng Dực nói: “Chuyện này rất dễ, hãy để cho tại hạ!”

Có một người lão luyện như Đằng Dực đi theo, đường đi cũng nhẹ nhàng hơn. Y không những là một thợ săn giỏi mà cũng là một tay cao thủ trong việc nướng thức ăn, lại biết sử dụng các phụ liệu làm cho thức ăn ngon hơn, khiến cho Hạng, Triệu đều khen không ngớt.

Đằng Dực có một lòng tin như tôn giáo đối với thiên nhiên, y tin rằng tự nhiên có linh hồn, mỗi khi đến một nơi thì y đều hôn lên mặt đất và cầu phúc.

Năm ngày sau, ba người đến một ngôi làng gần biên giới nước Triệu. Vài trăm gian nhà và vài mục trường nằm trên một vùng tuyết rộng lớn, phong cảnh đẹp đẽ, không khí yên lành. Quả là một chốn Đào Nguyên để tránh đời trong thời buổi chiến loạn này.

Đằng Dực không những thân thiết với người ở đây mà còn rất được tôn kính, thấy Đằng Dực, vài đứa trẻ chần dè lập tức chạy về thôn, lại người gõ đồng la ra đón.

Triệu Thiên thấy cảnh này rất thú vị nên nở nụ cười.

Rồi nam phụ lão ấu từ trong nhà chạy ra chào đón Đằng Dực, nam thì nhìn chằm chằm vào Triệu Thiên, nữ thì nhìn lén Hạng Thiếu Long. Hơn mười mấy con chó từ khắp nơi chui ra, đi theo sau họ, lại còn vẫy đuôi chào đón Đằng Dực.

“Đằng đại ca” Thanh âm từ phía trên truyền xuống.

Hạng, Triệu đều giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một thanh niên cao ốm lêu nghêu khoảng mười sáu mười bảy tuổi, mặt không phải anh tuấn lắm, nhưng cả người toát lên sự tiêu sái, miệng nở nụ cười chất phác, hai chân đứng đưa, ngồi trên một cành cây ngang đầy tuyết, cách mặt đất ba trượng.

Triệu Thiên hoảng hốt kêu: “Cẩn thận đừng lắc lư!”

Thanh niên ấy kêu a lên một tiếng, hình như lúc này mới biết nguy hiểm nên lúng túng tay chân, càng không giữ được bình tĩnh nên ngã xuống.

Triệu Thiên sợ đến nỗi nhắm mắt lại nhưng không nghe thấy tiếng rên. Mở mắt ra, chỉ thấy thanh niên ấy hai chân móc lên cây, hai tay khoanh trước ngực, cười hì hì nhìn nàng.

Triệu Thiên trừng mắt nhìn y, trách y đã dọa mình.

“Hảo thân thủ” Hạng Thiếu Long khen.

“Kinh Tuấn còn chưa xuống” Đằng Dực quát.

Kinh Tuấn ha ha cười lớn, lộn trên không liền hai cái, đáp xuống đất nhẹ nhàng khéo léo, rồi quay sang Triệu Thiên nói: “Vị tiểu thư xinh đẹp này, xin hỏi đã có gia phu chưa?”

Triệu Thiên liếc gã, nghĩ bụng mình đang dựa vào Hạng lang, gã lại còn hỏi như thế.

Hạng Thiếu Long không vui nói: “Cẩn thận miệng mồm của người đấy! Đây chính là tam công chúa của Triệu quốc. Sao người vô lễ thế?”

Kinh Tuấn giật mình nhìn Hạng Thiếu Long rồi reo lên: “Vị này chắc là người đã diệt bọn Khôi Hồ và người sói, tên là Hạng Thiếu Long phải không?”

Đằng Dực và Hạng Thiếu Long đều ngạc nhiên, nhìn nhau rồi hỏi: “Người sao biết được?”

Kinh Tuấn nói: “Bọn Ngụy binh ở biên cảnh nói thế, chúng dặn đệ lưu tâm giùm hành tung của Hạng gia và tam công chúa, nếu có phát hiện thì sẽ cho đệ một trăm ngàn bảo”.

Triệu Thiên ngạc nhiên nói: “Người không làm như thế chứ?”

Kinh Tuấn lộn nhào ra sau, sau đó quỳ trên mặt đất, hai tay ôm quyền giơ cao quá đầu nói: “Đương nhiên là không, tại hạ còn hạ quyết tâm, quyết ý đi theo Hạng gia, mong Hạng gia chấp nhận yêu cầu của tiểu tử”.

Hạng Thiếu Long cười hà hà: “Đứng dậy đi! Sau này hãy theo ta!”

Kinh Tuấn vui mừng đến nỗi nhảy cẫng lên, lộn nhào liền ba vòng, kêu lên: “Để tiểu tử đi dò đường trước, sáng nay sẽ có báo cáo”.

Nói rồi chạy mất.

Hạng Thiếu Long thấy gã khéo léo như thế, trong lòng vui lắm. Đêm ấy bọn họ ngụ lại trong nhà tộc trưởng kiêm trưởng thôn, được tiếp đãi rất nhiệt tình.

Trong buổi tiệc, người già trong thôn đều đến, rất náo nhiệt, Đằng Dực nói với hai người: “Đêm nay nếu có gì khác lạ xin đừng ra, bởi vì có người sẽ đến đánh cắp nữ nhi của thôn trưởng”.

Hạng, Triệu hai người đều ngạc nhiên, tại sao có tặc tử đến cướp nữ nhân mà cũng không thèm để ý.

Đằng Dực giải thích: “Đó là phong tục của vùng này, trước một đêm có hôn lễ đều có nghi thức đánh cắp tân nương. Mọi người đều giả vờ chẳng có gì xảy ra, tân lang đánh cắp cô nương về nhà sẽ lập tức động phòng, sáng hôm sau sẽ cử hành hôn lễ”.

Cả hai ngủ thiếp đi. Lúc ấy trời vẫn chưa sáng, Hạng, Triệu hai người bò khỏi

tấm chăn ấp áp, vôi vàng rửa mặt thay đồ, khi bước ra sảnh đường, ở đó đã có đầy người.

Họ và Đằng Dực được sắp ngồi phía sau gia chủ để xem lễ.

Thôn trưởng và bốn bà vợ ngồi ở hàng đầu, đôi phu phụ tân hôn ấy mặc y phục màu đỏ, đầu đội quán bội, mỗi người quỳ một bên, trên tay bưng một mâm quả tươi.

Khách khứa vỗ tay hát ca để chúc mừng.

Triệu Thiên mở to mắt nhìn, ghé tai Hạng Thiếu Long nói: “Hạng lang! Thiên nhi cũng muốn mặc áo tân nương để gả cho chàng”.

“Chờ thoát khỏi Hàm Đan, chúng ta sẽ cử hành hôn lễ như họ được chẳng” Hạng Thiếu Long nói.

Triệu Thiên gật đầu cái rụp.

Thời đó có người cột sợi dây bảy màu lên cổ tay của đôi tân nhân, chúc họ bạch đầu giai lão, vĩnh kết đồng tâm.

Nghi thức vừa đơn giản vừa long trọng.

Tiếp theo mọi người kéo vào từ đường ở giữa thôn, ở đó đã trải mấy chục chiếc chiếu, người trong toàn thôn đều đến. Bọn trẻ mặc đồ mới là vui sướng nhất, tiếng cười nói và ồn ào của chúng càng thêm phần vui tươi cho hôn lễ.

Khi rượu uống được vài ly thì Kinh Tuấn đã về, ghé vào Đằng, Hạng hạ giọng nói: “Bọn lính canh gác ở biên giới Ngụy, Triệu cấm mật hơn thường ngày rất nhiều, bọn chúng đều rất muốn bắt Hạng gia và công chúa để lĩnh thưởng. May mà tiểu tử biết được một thủy đạo bí mật, chờ lúc có tuyết rơi và buổi tối, nhất định sẽ thoát về đến Triệu quốc”.

Hạng Thiếu Long mừng lắm, nói: “Nhưng chừng nào tuyết rơi?”

Đằng Dực ngẩng đầu lên nhìn trời nói: “Yên tâm đi! Đêm nay sẽ có một trận tuyết lớn”.

Đằng Dực đoán quả nhiên không sai, từng trái cầu tuyết bắt đầu rơi xuống. Lúc ấy bốn người đã vượt qua biên giới Hàn Ngụy, sau đó chặt gỗ làm bè do Đằng, Kinh hai người chống sào, thuận theo con nước an toàn về đến Triệu quốc.

o O o

Chương 43

TIN ĐÀU SÉT ĐÁNH NGANG MÀY

Hoàng hôn hôm sau, bốn người đã về đến đồn biên phòng phía ngoài Tư Huyện. Lúc này Triệu Thiên cải dạng thành một thanh niên, làm em trai của Kinh Tuấn, vì không hề có tướng lĩnh nào từng gặp tam công chúa Triệu Thiên, cho nên một ngày chưa về đến Hàm Đan cũng không sợ kẻ khác vạch trần thân phận.

Bọn lính giữ thành quát bốn người dừng lại, thấy rõ ràng đó chính là Hạng Thiếu Long, tên lính giữ thành không đợi thượng cấp hạ lệnh đã lập tức mở thành cho người vào, thái độ rất cung kính, có thể thấy Hạng Thiếu Long được quân Triệu rất coi trọng.

Sự thật thì Hạng Thiếu Long không ngừng sai người mang thủ cấp và các chiến lợi phẩm của quân địch về nước Triệu, nhưng kẻ biết được đầu tiên chính là những tên quân này nên thái độ đối với Hạng Thiếu Long tự nhiên cũng khác.

Bọn bốn người Hạng Thiếu Long thúc ngựa phi thẳng về Tư Huyện. Triệu Thiên cưỡi ngựa không tỗi, nàng ngồi trên lưng ngựa, tỏ ra mình là một thanh niên.

Chưa đến Tư Huyện, bỗng nhiên phía trước mặt có hai đội quân Triệu đang chạy đến.

Hai đội nhân mã dần dần tiến đến gần, Hạng Thiếu Long nhận ra hai tên tướng đi đầu, một người là tướng giữ thành Ngõa Xa, người kia chính là đại thù nhân Triệu Mục.

Triệu Thiên và Hạng Thiếu Long đều biến sắc.

Lúc này không thể tránh được nữa, chỉ có cách là đánh liều bước tới.

Triệu Mục vỗ ngựa tiến lên, Ngõa Xa vội đuổi sát sau lưng y.

Hai đội nhân mã gặp nhau vội vàng xuống ngựa.

Triệu Mục thấy Triệu Thiên đang giả nam nhân, vừa nhìn đã nhận ra, mắt hau háu nhìn nàng rồi quỳ xuống nói: “Cự Lộc hầu bái kiến tam công chúa!”

Bọn Ngõa Xa và những người khác đều giật mình quỳ xuống đất.

Hạng Thiếu Long thầm kêu khổ, Triệu Mục xuất hiện bất ngờ như thế này đã phá hoại kế hoạch kín như áo trời của y.

Triệu Thiên ngược lại rất bình tĩnh nói: “Cự Lộc hầu mời đứng dậy!”

Lần này đến lượt Hạng Thiếu Long, Đằng Dực và Kinh Tuấn cùng hành lễ với Triệu Mục.

Hai người này đều đã biết mối quan hệ giữa Hạng Thiếu Long và Triệu Mục, ngoài mặt giả vờ cung kính nhưng trong lòng đang mắng mủi tám đời tổ tông của tên gian tặc.

Triệu Mục căn dặn Ngõa Xa: “Tam công chúa đi đường chịu nhiều cực khổ và hoảng sợ, mau đưa về thành nghỉ ngơi”.

Triệu Thiên ngoan ngoãn không nhìn Hạng Thiếu Long, đi cùng Ngõa Xa.

Triệu Mục cười ngửa song song cùng Hạng Thiếu Long, miệng khen rằng: “Nhã phu nhân và Thành Tế đã báo lại mọi chuyện xảy ra ở Đại Lương cho đại vương biết, đại vương rất vừa lòng về cách ứng phó và cơ trí của Thiếu Long. Chỉ có một điều phiền toái là tên hôn quân An Ly vương ấy sai sứ đến trách cứ đại vương, bảo rằng chẳng gặp được tam công chúa thì đã bị người cướp đi. Chuyện này rất phiền toái”.

Hạng Thiếu Long giả vờ hoàn toàn tin tưởng và trung thành với y, nói: “Vội mong hầu gia nói tốt cho thuộc hạ vài câu trước mặt đại vương”.

Triệu Mục đáp: “Chuyện đó đương nhiên”.

Rồi lại hỏi về Đằng Dực và Kinh Tuấn.

Hạng Thiếu Long nói: “Đây là hai người Hàn đã từng giúp ty chức, ty chức đã nhận họ làm gia bộc”.

Nhưng không nói chuyện Ngao Ngụy Mâu.

Triệu Mục trầm ngâm rồi nói: “Thiếu Long trên đường quay về có gặp địch nhân không?”

Hạng Thiếu Long cảm thấy lời này của Triệu Mục không đơn giản chút nào. Với thân phận của Triệu Mục, y không cần đến đây chờ gã. Lẽ nào Triệu Mục và Ngao Ngụy Mâu có quan hệ bí mật? Đồng thời nhớ lại Ngao Ngụy Mâu đã từng nói không được làm tổn thương Triệu Thiên, nói không chừng là phải giao Triệu Thiên lại cho y.

Thuận miệng trả lời: “Ty chức đã gặp được Ngao Ngụy Mâu, lại còn chém được thủ cấp của y!”

Triệu Mục nhất thời lạc giọng: “Cái gì?”

Hạng Thiếu Long lại càng khẳng định thêm suy đoán của mình. Triệu Mục nếu không biết rõ thực lực của Ngao Ngụy Mâu thì làm sao có thể giết mình như thế.

Sau khi nghe Hạng Thiếu Long lập lại lần nữa, Triệu Mục trầm ngâm rồi quay sang nhìn gã nói: “Theo thám tử của chúng ta tại Đại Lương nói, đêm người trốn khỏi phủ của Tín Lăng Quân đã từng bị Ngao Ngụy Mâu và thuộc hạ bao vây, sau đó lại có người cứu, lại còn đưa người ra khỏi Đại Lương, người đó là ai?”

Hạng Thiếu Long càng khẳng định Triệu Mục và Ngao Ngụy Mâu đã bí mật cấu kết với nhau. Bởi vì sự việc xảy ra rất nhanh, cư dân ở đó cũng sợ mang họa mà không dám nhìn, vả lại không ai biết rõ được người bao vây chính là Ngao Ngụy Mâu và thủ hạ y, lại còn cho rằng đó là binh tướng của nước Ngụy. Triệu Mục hiểu rõ chuyện này, chỉ có một lý do duy nhất là tin này đến từ Ngao Ngụy

Mâu.

Hạng Thiếu Long trong lòng giận lắm, nhưng giả vờ không biết điều gì, than rằng: “Ty chức cũng muốn biết hảo hán đã ra tay trượng nghĩa ấy là ai, nhưng khi đưa công chúa và ty chức ra khỏi chốn nguy hiểm, ngay cả tên họ y cũng chẳng để lại”.

Triệu Mục nhú mày nói: “Người chẳng phải đã bị trọng thương rồi sao?”

Hạng Thiếu Long cười thầm trong bụng, tên gian tặc nhà người cuối cùng đã lòi ra đuôi hồ ly, nếu không phải là Ngao Ngự Mâu nói cho người biết, làm sao người lại biết cả chuyện ta bị thương nặng. Giả vờ lấy làm lạ nhìn y nói: “Ai cho hầu gia biết ty chức đã bị thương nặng, chỉ là những vết thương nhẹ mà thôi!”

Triệu Mục lúc này cũng biết mình nói hớ nên ho khan vài tiếng để che giấu sự lúng túng.

Lúc này hai người đã vào thành Tư Huyện.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, cứ tới đi, xem ai là kẻ thắng lợi cuối cùng.

Sáng hôm sau, bọn Hạng Thiếu Long và Triệu Mục khởi hành đi theo quan đạo đến hai ngày sau thì về được Hàm Đan, lập tức vào cung gặp Triệu vương.

Đằng Dực và Kinh Tuấn được Hạng Thiếu Long đưa về trước Ô gia.

Triệu vương ngồi ở chính sảnh tiếp kiến gã, chỉ có Triệu Mục ngồi bên cạnh.

Sau khi hành lễ, Triệu Hiếu Thành vương từ trên long ỷ bước xuống, đến bên gã nói: “Thiếu Long! Người bảo ta làm sao xử trí người cho ổn đây! Người đã đánh cắp được Lỗ Công bí lục, lại còn giết được Khôi Hồ, trừ đi cái họa cho Đại Triệu chúng ta, lập được đại công. Nhưng người lại không nghe lời căn dặn của quả nhân, tự ý đưa tam công chúa về khiến ta thất tín với người Ngự. Nói đi, quả nhân nên thưởng hay phạt người đây?”

Hạng Thiếu Long giả vờ hoảng hốt, quỳ xuống nói: “Thần đã biết tội, nhưng chẳng còn cách nào nữa, người Ngự vốn...”

Triệu vương ngắt lời gã nói: “Không cần nhiều lời, những lời người muốn nói Nhã muội đã cho quả nhân biết rồi, nhưng cuối cùng vẫn không hoàn thành được sứ mạng của quả nhân giao cho người. Nếu An Ly vương vi phạm hôn ước, thì cứ để y thất tín là được, giờ đây y còn ngược lại trách cứ quả nhân, người bảo quả nhân ăn nói làm sao đây?”

Hạng Thiếu Long nổi cơn giận, suýt chút nữa muốn bóp chết Hiếu Thành vương, một người cha không quan tâm đến sự sống chết hay hạnh phúc của con cái, làm sao có thể làm vua một nước. Hạng Thiếu Long kìm cơn giận, cởi chiếc bọc có thủ cấp của Ngao Ngự Mâu xuống, để trước mặt nói: “Đại vương cứ đem thủ cấp của Ngao Ngự Mâu trả về cho Ngự vương, y biết hạ thần đã phát hiện được chuyện y và Ngao Ngự Mâu cấu kết, y sẽ không truy cứu chuyện này nữa!”

Triệu vương ngạc nhiên nhìn cái bọc, sau đó nhìn Triệu Mục, không biết trả

lời như thế nào với đề nghị của Hạng Thiếu Long.

Triệu Mục giả vờ làm người tốt nói: “Đề nghị của Hạng Thiếu Long người thật cả gan. Nhưng Ngụy vương cứ phải sạch mối quan hệ giữa y và Ngao Ngụy Mâu, thậm chí có thể nói người vu oan cho y cũng được. Ôi! Kinh nghiệm của Thiếu Long người vẫn còn kém lắm”.

Hạng Thiếu Long đã sớm dự tính tên gian tặc sẽ nói như vậy nên mỉm cười trả lời: “Cả y và chúng ta đều tìm cơ cả mà thôi! Đại vương chỉ cần nói với An Ly rằng, hạ thần vì cứu công chúa, mới né tránh sự truy sát của Ngao Ngụy Mâu mà đành quay về Hàm Đan. Ở nước Ngụy quả thật không an toàn. Người Ngụy nếu muốn cưới công chúa, thì hãy sai người đến đây rước công chúa là được, xem y phản ứng thế nào”.

Triệu Mục không ngờ Hạng Thiếu Long nghĩ ra được cách này, nhất thời không biết nói gì.

Triệu vương ngồi lặng một lát rồi gật đầu nói: “Kế này cũng được, cứ thế mà làm, xem cái gã An Ly ấy ứng phó như thế nào”.

Rồi nói với Hạng Thiếu Long: “Tạm thời xem như người công tội bằng nhau, được giữ chức cũ, hãy nghỉ ngơi vài ngày rồi có chuyện quả nhân sẽ triệu người vào cung”.

Hạng Thiếu Long đưa tay quệt mồ hôi, vội vàng cáo lui.

Hạng Thiếu Long vừa bước vào điện, Thành Tế đã đến nhưng không có niềm vui của ngày gặp lại, y buồn bã và hạ giọng nói: “Nhã phu nhân đang đợi Hạng binh vệ”.

Nói rồi thở dài.

Hạng Thiếu Long trong lòng dâng lên một cảm giác bất an, hít một hơi sâu, nói: “Có chuyện gì xảy ra?”

Thành Tế trong mắt lộ nét bi phẫn, nghiêng răng nói: “Ni phu nhân đã chết!”

Hạng Thiếu Long giật mình hỏi: “Cái gì?”

Thành Tế sắc mặt buồn bã nói: “Chuyện xảy ra sau khi binh vệ đi được ba ngày, sáng sớm khi thị nữ vào phòng, mới phát hiện phu nhân trên tay vẫn còn nắm ngọn trủy thủ, ở bụng còn một vết thương chí mạng, máu vương vãi đầy giường”.

Hạng Thiếu Long như từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, máu trong người như đông lại, ngực như bị một chiếc búa ngàn cân đóng vào, thở rất khó khăn, sức lực toàn thân như mất hết, gã loạng choạng suýt chút nữa ngã xuống đất, Thành Tế phải đỡ gã.

Sắc mặt gã trắng bệch, nước mắt cứ rơi xuống mà không sao ngăn được.

Nhớ lại tình cảm của Ni phu nhân giành cho mình rất sâu đậm, nhưng giờ đây người thì đã chết, cái thế giới này còn có công đạo hay không?

Thành Tế đỡ gã đứng một lúc sau, Hạng Thiếu Long nghiêng răng nói: “Nàng quyết chẳng phải tự sát, những ả thị nữ ấy không biết gì cả sao?”

Thành Tế thở dài: “Sau khi chúng tôi về chỉ biết có thế thôi, giờ đây những thị nữ ấy đã bị đưa đi nơi khác, muốn hỏi cũng không được nữa. Mọi người trong triều đều sợ Triệu Mục. Giờ đây đại vương đã hoàn toàn bị Triệu Mục thao túng, y nói gì cũng chẳng dám phản đối”.

Hạng Thiếu Long lạc giọng nói: “Triệu Mục?”

Trong lòng dần dần hiểu rõ ra.

Triệu Mục thấy Ni phu nhân phục tùng gã, lòng đổ kỵ nổi lên, nên lén lút cưỡng bức Triệu Ni, Triệu Ni phải lấy cái chết để rửa sạch nỗi nhục cho mình.

Triệu Mục quả thật là một tên gian tặc chẳng bằng cầm thú! Một cơn đau quặn thắt nổi lên trong lòng, Hạng Thiếu Long nén không được, đau đớn khóc òa lên.

Hạng Thiếu Long ôm chặt Triệu Nhã như sợ nàng sẽ biến mất như Triệu Ni.

Triệu Nhã cũng rơi nước mắt, buồn bã nói: “Hạng lang! Hãy bình tĩnh lại, Triệu Mục giờ đây sẽ không tha cho chàng và Ô gia, nếu chàng không kiên cường thì sớm muộn chúng ta cũng bị y hãm hại”.

Hạng Thiếu Long hỏi: “Tiểu Bàn đâu rồi?”

Triệu Nhã nói: “Giờ đây vương tử đang chăm sóc cho nó, thằng bé đó thật là khóc suốt mấy ngày rồi yên lặng, không khóc nữa, chỉ bảo chờ chàng quay về”.

Nói đến đây, tiếng Triệu Bàn vang lên từ ngoài cửa: “Sư phụ!”

Hạng Thiếu Long đẩy Triệu Nhã ra, ôm lấy Triệu Bàn.

Gã tiểu công tử ấy ốm đi rất nhiều, khóc rầm rứt nói: “Sư phụ! Tên gian tặc Triệu Mục đã hại chết mẹ, Bàn nhi hận hấn!”

Hạng Thiếu Long bình tĩnh lại, nói: “Hãy cho ta biết chuyện xảy ra hôm ấy như thế nào?”

Triệu Bàn nói: “Con cũng không biết, hôm ấy đại vương sai người đưa điểm tâm đến, con ăn xong rồi ngủ thiếp đi. Khi tỉnh dậy thì mẹ đã bị kẻ khác hại chết, di thể đã bị mang đi. Mẹ chết thật thảm!”

Rồi khóc òa lên.

Nhã phu nhân thấy cay cay ở sống mũi rồi gục lên lưng Hạng Thiếu Long khóc không thành tiếng, một bầu không khí thê lương.

Hạng Thiếu Long đưa tay kéo Nhã phu nhân, nói: “Từ hôm nay trở đi, Tiểu Bàn con phải theo Nhã nhi. Thù của mẹ con, chúng ta nhất định phải báo, nhưng không được lỗ mãng, nếu không Triệu Mục sẽ mượn cớ đối phó chúng ta, hiểu chưa?”

Tiểu Bàn gật đầu nói: “Tiểu Bàn biết, từ nay trở đi, con sẽ theo sư phụ luyện

kiếm, con sẽ tự tay giết chết Triệu Mục”.

Hạng Thiếu Long quay sang Triệu Nhã nói: “Nhã nhi hãy chăm sóc cho Tiểu Bàn. Tạm thời Triệu Mục sẽ không dám đối phó với nàng và Thiên nhi, nhưng phải cẩn thận. Nàng hãy tìm cách đưa Thiên nhi ra khỏi cung về phu nhân phủ của nàng, đồng thời bảo bọn Triệu Đại tăng cường canh phòng để tránh Triệu Mục thừa cơ tấn công”.

Triệu Nhã nói: “Vương huynh ngày thường tuy không để ý đến chuyện Thiên nhi, nhưng hiện nay Thiên nhi có hôn ước với người Ngụy, đưa Thiên nhi ra khỏi cung như thế có lẽ rất khó khăn, nhưng Nhã nhi sẽ nghĩ cách. Sau khi lấy được bí lục đem về, vương huynh rất coi trọng Nhã nhi, không chừng Nhã nhi có thể thuyết phục được y”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại một chuyện, bảo Tiểu Bàn ra ngoài sảnh, sau đó nói với Triệu Nhã chuyện mình và Triệu Thiên.

Triệu Nhã biến sắc nói: “Làm thế nào đây? Triệu Mục sẽ xúi giục vương huynh sai người kiểm tra Triệu Thiên, nếu phát hiện có vấn đề, y sẽ không bỏ qua cho chàng”.

Hạng Thiếu Long nói: “Triệu Mục giờ đây đang lo lắng, nhất thời vẫn chưa nghĩ ra được điểm này”.

Rồi nhú mày hỏi: “Các người làm cách nào biết được Thiên nhi có còn là xử nữ hay không?”

Triệu Nhã nói: “Chủ yếu là xem nữ mặc của Thiên nhi có hoàn chỉnh hay không”.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng té ra là vậy, nói: “Sẽ do ai kiểm tra?”

Nhã phu nhân nói: “Có lẽ do vương hậu tự kiểm ta, vì Triệu Thiên thân thể ngàn vàng, nên kẻ khác không được chạm vào”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại Triệu vương hậu, trong lòng có một tia hy vọng, nói: “Dù thế nào đi nữa, trước tiên cũng tìm cách đưa Thiên nhi ra khỏi cung, sau đó mới nghĩ cách làm thế nào để đấu với Triệu Mục”.

Lúc bấy giờ Đào Phương đã đưa Ô Đình Phương và Đình Phương Thị đến, sau khi cửu biệt lại trùng phùng, cả ba người đều mừng rỡ. Nếu không có cái chết của Ni phu nhân thì đây chính là thời khắc hạnh phúc nhất.

Trong mật thất của Ô gia, một cuộc hội nghị quan trọng diễn ra.

Ngoài Ô Thị Lô, Ô Ứng Nguyên và Đào Phương còn có Ô Trác, giờ đây y đã trở thành chiến hữu thân cận và đáng tin cậy nhất của Hạng Thiếu Long.

Ô Thị Lô đầu tiên khen Hạng Thiếu Long: “Thiếu Long đại triển thần oai ở Ngụy, chấn động trong triều ngoài nội. Giờ đây ai cũng coi Thiếu Long là nhân vật có tiền đồ nhất Triệu quốc. Nhưng chính vì điều đó cũng khiến cho bọn Triệu Mục đổ kỵ”.

Ô Ứng Nguyên nói: “Giờ đây chúng ta không còn sự lựa chọn nào cả, chỉ có một cách là đến với người Tần. Đó là cơ hội sống duy nhất, nếu không chỉ đành ngồi chờ chết mà thôi”.

Mọi người đều yên lặng. Năm nước ngoài Tần và Triệu, Tề và Ngụy hận Hạng Thiếu Long đến tận xương. Nước Yên thì yếu ớt thân mình khó giữ, vừa bị Liêm Pha xuất binh tấn công. Nước Hàn thì càng yếu hơn, còn Sở thì quá xa, lại chẳng có mối quan hệ với Ô gia, cho nên đầu khấu nước Tần là con đường duy nhất”.

Hạng Thiếu Long trong lòng cười khổ, gã ngồi cỗ máy thời gian đến thời Chiến Quốc, lúc đầu chỉ muốn đầu khấu Tần Thủy Hoàng, sau đó sự việc cứ sóng trước chưa hết, sóng sau đã tới khiến cho gã không có thời gian để thở, không ngờ đi lòng vòng cũng về đường cũ.

Ô Ứng Nguyên nói: “Tháng trước ta đã tiếp xúc với người do Đồ Tiên phái đến”.

Nhìn vẻ ngạc nhiên của Hạng Thiếu Long, y giải thích: “Đồ Tiên là gia tướng đứng đầu của Lã Bất Vi, trí dũng song toàn, kiếm thuật cao minh, có mối giao tình rất tốt với chúng ta”.

Rồi thở dài nói: “Đồ Tiên nói, Trang Tương vương của nước Tần tuy danh chính ngôn thuận ngồi lên vương vị, nhưng ai ai cũng nghi ngờ Hiếu Văn vương bị y và Lã Bất Vi hại chết, lại thêm Trang Tương vương làm con tin đã lâu ở nước Triệu, Lã Bất Vi tạm thời cũng khó ngồi vào cái ghế tướng quốc”.

Đào Phương biến sắc hỏi: “Lã Bất Vi mà bị đẩy ra, chúng ta cũng xong đời”.

Ô Thị Lô nói: “Hiện nay chúng ta đang ngầm giúp đỡ Lã Bất Vi, may mà người này rất lão mưu thâm toán, thủ đoạn lợi hại, tuyệt không dễ bị kẻ khác lật ngã, chỉ cần Trang Tương vương đứng bên cạnh y, sự việc sẽ càng dễ dàng hơn.

Ô Ứng Nguyên nói: “Đây chính là chỗ quan trọng nhất. Người đàn bà mà Trang Tương vương yêu nhất chính là Chu Cơ, đứa con yêu nhất chính là Doanh Chính. Chỉ cần đưa hai mẹ con nhà này về được Hàm Dương thì Trang Tương vương sẽ nhớ mãi ơn này. Mà chuyện này chỉ có chúng ta làm được, tuy không dễ dàng”.

Đào Phương sợ Thiếu Long không hiểu nên giải thích: “Chu Cơ vốn là ái thiếp của Lã Bất Vi, vì muốn lấy lòng Trang Tương vương, đảm bảo Trang Tương vương sẽ không có lòng khác với Lã Bất Vi”.

Hạng Thiếu Long nén không được, hỏi: “Doanh Chính là con của Lã Bất Vi hay Trang Tương vương, năm nay bao nhiêu tuổi?”

Ô Ứng Nguyên ngạc nhiên nói: “Chuyện này có lẽ Chu Cơ mới biết được Doanh Chính sinh ra trước khi xảy ra trận Trường Bình, giờ đây ít nhất cũng hơn mười ba tuổi, xem dáng cũng mười lăm, mười sáu tuổi”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, nếu theo sách sử, mấy năm sau Tần Thủy Hoàng lên ngôi chỉ mới mười lăm tuổi, sách sử sao lại chép sai quá xa đến thế.

Ô Ứng Nguyên nói: “Ta và Đồ Tiên bàn nhau, tìm cách trong khoảng thời gian ngắn nhất đem mẹ con Chu Cơ về Hàm Dương, cho nên chuyện cần làm trước mắt không phải giết Triệu Mục mà là tìm cách liên lạc với mẹ con Chu Cơ, xem cách nào lạng lẽ đưa họ ra khỏi Hàm Đan”.

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói: “Trong tay chúng ta có bao nhiêu người có thể dùng được?”

Ô Trác nói: “Trong tay chúng ta chủ yếu có hai nhóm võ sĩ, một nhóm là chiêu mộ các hảo thủ ở các nước, nhưng những kẻ này không đáng tin cậy. Còn một nhóm khác là những cô nhi do Ô Trác nhận nuôi dưỡng và tử đệ thân thuộc của Ô gia, nhân số khoảng hai nghìn người, đều tuyệt đối đáng tin cậy, chắc chắn sẽ chấp nhận đổ máu, thậm chí hy sinh cho Ô gia”.

Hạng Thiếu Long nói: “Nếu đưa mẹ con Chu Cơ đi, trở ngại lớn nhất là gì?”

Đào Phương nói: “Vẫn là tên gian tặc Triệu Mục ấy, vấn đề lớn nhất là y đã dụ dỗ Doanh Chính nghe theo mình”.

Hạng Thiếu Long nghiêng răng nói: “Lại là tên gian tặc ấy”.

Ô Thị Lô nói: “Đừng coi thường Triệu Mục, gã này không những khống chế Hiếu Thành vương mà còn kết bè đảng với Quách Tùng, trong đó Triệu tộc võ sĩ hành hội và Mặc Giả hành hội cũng cùng một giuộc với y, cả những đại tướng nắm binh quyền như Liêm Pha, Lý Mục cũng không dám đắc tội với y. Thiếu Long giờ đây đã trở thành cây gai trong mắt của y càng phải cẩn thận hơn, nếu không sẽ chết bất cứ lúc nào”.

“Võ sĩ hành hội là gì?”

Đào Phương nói: “Đó là trường quán chuyên huấn luyện võ sĩ, trường chủ của Triệu tộc võ sĩ hành hội là Triệu Bá, võ nghệ cao cường, khi gặp y phải cẩn thận, thế lực của y tại Hàm Đan rất lớn!”

Mọi người lại thương lượng một lúc nữa, Hạng Thiếu Long quay về Ẩn Long Cư.

Đào Phương đi bên cạnh gã nói: “Người của chúng ta đã tìm đến sơn cốc ở thôn Tang Lâm, nhà cửa vẫn còn, nhưng đến giờ vẫn không thấy Mỹ Tầm Nương quay lại. Nhưng tôn cô gia hãy cứ yên tâm! Lão bộc sẽ cố gắng tìm nàng!”

Hạng Thiếu Long lại bớt lo thêm một chuyện, đến thời đại này đã hơn một năm, tình cảm đối với người ở đây cũng ngày càng sâu đậm, nỗi bi thương và niềm sung sướng đã khắc ghi sâu trong lòng gã khiến gã ngày càng xa cách với thế kỷ hai mươi mốt.

Nhiều lúc cũng khó phân biệt được hai thời đại này, thời nào là mộng thời nào là thực.

Cuộc đời cũng chỉ là một giấc mộng.

Thời gian là ảo giác, cỗ máy thời gian có thể khiến cho người ta trải qua những ảo giác thật khác nhau.

Dù cho lão họ Mã điên rồ, người đã chế tạo ra chiếc máy thời gian này e cũng không hiểu được điều này.

Đào Phương lại nói: “Hai người bạn của tôn cô gia, lão bộc đã sắp xếp họ ở nơi gần bên cạnh Ân Long Cư. Ôi! Kinh Tuấn và Đằng Dực thật trái ngược nhau. Kinh Tuấn thấy mỹ nữ thì hai mắt sáng rỡ, Đằng Dực thì không hề có chút hứng thú nào, thật kỳ lạ!”

Ân Long Cư đã ở trước mắt, kể sơ qua về nỗi bi thương của Đằng Dực rồi mới đi về phía căn nhà của hai người Đằng, Kinh.

Kinh Tuấn đang ngồi trên đũa một nô tỳ xinh đẹp, thấy Thiệu Long về thì giật mình đứng dậy, trông rất lúng túng.

Hạng Thiệu Long cười nói: “Cứ tận hưởng đi! Không cần để ý đến ta”.

Rồi bước vào trong tìm Đằng Dực.

Đằng Dực đang ngồi lặng lẽ một mình trên chiếu, chẳng biết có phải đang nhớ về người thân của mình không.

Hạng Thiệu Long đến bên y, giải thích tình hình trước mắt cho y hiểu.

Đằng Dực nghe xong, nói: “Nếu có hai ngàn tử sĩ, phá thành mà ra cũng không khó, chỉ là đối phó với truy binh thì khó một chút. Nếu có thể, Đằng muốn tự huấn luyện hai ngàn người này”.

Hạng Thiệu Long nghĩ một chốc rồi nói: “Để ta thương lượng với Ô Trác thử xem sao”.

Đằng Dực nói: “Cứ nói ta là phó thủ của y, đối với việc hành quân đánh trận, ta đã từng bỏ công nghiên cứu rất nhiều về binh pháp xưa nay. Ngày trước còn trong quân đội đã từng đánh nhau với người Tần, người Ngụy, đã học được chút kinh nghiệm”.

Hạng Thiệu Long biết người này không khoa trương, nói như thế, hẳn đã rất chắc chắn, cả mừng nói: “Vậy đừng chậm nữa, chúng ta hãy lập tức đi tìm Ô Trác”.

Đằng Dực rất thích thú với tác phong nói là làm của gã nên vui vẻ đáp ứng ngay.

Khi Hạng Thiệu Long dắt y đến gặp Ô Trác, hai người vừa gặp đã như bạn cũ, nói chuyện rất hợp ý, cả hai đều lấy làm tiếc vì gặp nhau muộn thế này.

Hạng Thiệu Long trong lòng vui lắm, sợ Ô Đình Phương trách nên để lại hai người, một mình bỏ đi.

Cái chết của Ni phu nhân một lần nữa đốt cháy ngọn lửa thù hận của gã đối

với Triệu Mục, đồng thời cũng biết được sự quan trọng nếu ra tay trước.

Chuyện quan trọng trước mắt là liên lạc với Doanh Chính, sau đó thoát khỏi Hàm Đan.

Nghĩ tới đây, lòng quặn thắt nhớ đến Mỹ Tầm Nương.

Ông trời quá tàn nhẫn với gã, nhưng cũng mong đừng có chuyện bất hạnh xảy ra cho nàng.

Gã cũng bắt đầu tu tâm dưỡng tính, nếu không có đủ sức bảo vệ cho người mình yêu thì không nên gây thêm tình nghiệt nữa.

Đối với những người quen biết Hạng Thiếu Long mà nói thì đó chính là sự chuyển biến về tư tưởng khiến người ta khó tin.

o O o

Chương 44

SẮP ĐẶT MƯU KẾ

Hạng Thiếu Long về đến Ân Long Cư, Ô Đình Phương, Đình Phương Thị cùng bốn tên nô tỳ đang đứng đợi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ô Thị Lô gọi gã và Ô Đình Phương cùng dùng điểm tâm.

Ăn uống xong, Ô Thị Lô nói với Hạng Thiếu Long: “Sau khi Ô Trác quay về đã báo tử mĩ với ta chuyện Thiếu Long ở nước Ngụy, chúng ta rất vui mừng. Thiếu Long con không chỉ cơ trí mà còn gan dạ hơn người, lại thêm rất hiệp nghĩa, Phương nhi gả cho con thật là phúc phận của nó”.

Ô Đình Phương nghe vị gia gia khó tính của mình khen phu lang như vậy nên rất mừng rỡ.

Khi Hạng Thiếu Long đang nói mấy lời khiêm tốn thì Ô Thị Lô nói: “Hai ngày hôm nay chúng ta đã chọn thời gian để cho con và Đình Phương bí mật cử hành hôn lễ, Đình Phương Thị sẽ là tiểu thiếp của con. Thiếu Long có ý kiến gì không?”

Hạng Thiếu Long đứng dậy khấu đầu tạ ơn, Ô Đình Phương vừa thẹn vừa vui, cúi đầu không nói.

Ô Thị Lô nói tiếp: “Triệu Nhã hiện giờ đối với sự thành bại của chúng ta có tác dụng rất hệ trọng, chỉ có thông qua ả, con mới có thể tiếp xúc với mẹ con Doanh Chính, may mà ả say mê con, Thiếu Long phải lợi dụng mối quan hệ này”.

Ô Đình Phương giận dữ nói: “Gia gia! Nhã tử và Thiếu Long là thật lòng yêu nhau”.

Ô Thị Lô nói: “Đàn bà con gái, hiểu được chuyện gì”.

Hạng Thiếu Long không muốn tranh luận với lão, cũng khó trách lão, vì tiếng tăm của Triệu Nhã quá xấu, không ai tin nàng đã tu tỉnh, ngay cả bản thân cũng không chắc được.

Ô Thị Lô nói: “Đêm qua Quách Tùng sai người chuyển lời mời Thiếu Long đêm nay đến phủ của y để dự yến, để chúc mừng đánh cắp thành công Lỗ Công bí lục, thực khách còn có Triệu Mục, Cự Tử của Triệu Mặc là Nghiêm Bình và Triệu Bá, như thế e rằng chẳng phải đơn giản là chúc mừng thành công”.

Hạng Thiếu Long nghe xong nhú mày, nói: “Con có thể đem theo một vài người không?”

Ô Thị Lô nói: “Đương nhiên có thể! Con giờ đây là tôn tử của Ô gia, lại lập được quân công, thân phận đã khác ngày trước, không có vài gia tướng đi theo, còn ra thể thống gì”.

Hạng Thiếu Long nghĩ một lát rồi nói: “Thiếu Long có chuyện vẫn chưa rõ. Hiếu Thành vương và bọn Triệu Mục đều mang họ Triệu, phải chăng có mối quan hệ huyết thống, tại sao họ lại lẫn lộn với nhau như vậy? Thậm chí có thể thông hôn với nhau?”

Ô Thị Lô ngạc nhiên nhìn gã rồi nói: “Ta cũng bị con làm cho lằm chằm. Người miền sơn dã của các con không hề nói đến chuyện huyết thống thân sơ, tại sao lại nhắc những chuyện này?”

Hạng Thiếu Long lúc này mới nhớ đến “xuất thân” thật sự của mình, đáp bừa: “Con chỉ lấy làm lạ là tại sao người trong hoàng tộc lại học như chúng con?”

Ô Thị Lô làm sao đoán được gã là người của thời đại khác, dù có nói ra lão cũng chẳng tin, nói: “Người họ Triệu có hai loại, một người là Triệu tộc thật sự, nhưng qua nhiều đời, quan hệ huyết thống cũng nhạt đi nhiều, không ai để ý đến nữa, thậm chí còn khích lệ người cùng họ thông hôn với nhau. Một loại khác là người được Triệu vương ban cho họ Triệu, Triệu Mục là một ví dụ.

Hạng Thiếu Long gật đầu.

Ô Thị Lô nói tiếp: “Có hai người mà Thiếu Long con phải đề phòng, đó là Tín Lăng Quân của nước Ngụy và Điền Đan của nước Tề, hai người này đều vô cùng lợi hại, cao thủ dưới trướng nhiều như mây, con đã đánh cắp Lỗ Công bí lục, lại giết Ngao Ngụy Mâu, chúng sẽ không tha cho con đâu. Trừ phi chúng không động thủ, nếu không sẽ không dễ đối phó đâu”.

Hạng Thiếu Long nói: “Thiếu Long đã chuẩn bị, gia gia yên tâm!”

Ô Thị Lô cười lớn, đưa tay vỗ vai gã nói: “Tốt! Đó mới chính là tôn tế tốt của ta”.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Dù trong thế kỷ hai mươi mốt, thu thập tin tức tình báo vẫn là nhiệm vụ đầu tiên, nhưng thời ấy có thể dựa vào vệ tinh nhân tạo, giờ đây chỉ có thể dựa vào đôi tai và con mắt của con người.

Hạng Thiếu Long bàn bạc với Đào Phương một lúc về chuyện ấy, đặt ra kế hoạch làm thế nào để họ dò thám cách mà Triệu Mục sẽ đối phó với họ. Sau đó lại còn mở rộng mạng lưới tình báo đến Quách Tùng, Triệu Bá, Nghiêm Bình, và bọn người của Triệu Mục là đại phu Quách Khai và tướng quân Nhạc Thừa. Bàn bạc xong thì Ô Đình Phương đến phủ của Triệu Nhã.

Đằng Dục và Kinh Tuấn trở thành thị vệ cận thân của gã, chỉ cần gã bước ra khỏi cổng phủ thì theo sát gã như hình với bóng.

Ô Trác lại chọn thêm mười tay hảo thủ làm tùy tùng cho gã, nhóm người ấy đã từng theo gã đến Ngụy, đã sớm có tình cảm sâu đậm với nhau.

Đường phố Hàm Đan có sức sống hơn trước nhiều, người cũng đông hơn. Nhìn lối phục sức và nghe khẩu âm cũng biết có nhiều thương nhân đến từ nơi khác, có

thể thấy nước Triệu đã dần dần khôi phục được nguyên khí như trước trận Trường Bình.

Hạng Thiếu Long cùng Ô Đình Phương sánh vai nhau đi trên đường, phía sau là Đằng Dực và Kinh Tuấn, xung quanh là các tử đệ thân binh của Ô gia.

Gã không khỏi lòng sinh cảm khái.

Nhớ lại lúc mới đến Hàm Đan, lang thang giữa đường, cả một Đình Phương Thị mà không bảo vệ nổi, lòng gã suy nghĩ rất mong lung.

Nhưng tất cả trước mắt chỉ như một ngôi thành xây trên cát, chỉ cần một con sóng là tất cả chẳng còn gì.

Sự thực cả một quốc gia cũng có thể tỉ dụ như vậy.

Cuộc đời lúc này như một giấc mộng.

Tại sao lại phải cứ mơ hồ mãi trong giấc mộng ấy?

Dù có sống hết mình với thời đại này, gã cũng khó có cảm nhận như những người khác, bởi vì dẫu sao gã cũng là người của thời đại khác, có kinh nghiệm hơn hai ngàn năm, cho nên sau bất cứ hiện nhân trí giả nào của thời này cũng hiểu biết nhiều hơn, cũng khách quan hơn.

Ô Đình Phương cứ nhìn gã mỉm cười, cả hai bước vào phủ Nhã phu nhân.

Triệu Nhã đứng ở khách sảnh chào đón họ.

Hạng Thiếu Long đặc biệt giới thiệu cho nàng Đằng Dực và Kinh Tuấn, hạ giọng nói: “Công phu dạ hành của Kinh Tuấn rất giỏi, trèo rào vượt tường như đi trên mặt đất, nếu ta có chuyện gặp với nàng, sẽ sai y đến tìm nàng”.

Sau khi đặt ra những tín hiệu liên lạc đơn giản, Nhã phu nhân mỉm cười: “Thiên nhi đang chờ chàng phía trong”.

Hạng Thiếu Long vừa mừng vừa ngạc nhiên hỏi: “Hiếu Thành vương chấp nhận yêu cầu ấy của nàng à?”

Triệu Nhã kéo gã và Ô Đình Phương vào nội đường. Đằng, Kinh hai người ngồi ngoài khách sảnh. Vừa đi vừa nói: “Ta hiến kế cho vương huynh, bảo rằng sẽ truyền cho Thiên nhi bí quyết quyến rũ nam nhi để sau này Thiên nhi đến làm vương phi của nước khác thì có thể lợi dụng điều này để làm lợi cho Đại Triệu chúng ta. Con người vương huynh vốn là kẻ ba phải, sau khi bị ta thuyết phục một hồi thì đã đồng ý”.

Hạng Thiếu Long thầm khen Triệu Nhã lắm mưu nhiều kế, nói: “Thì ra Triệu Mục không phải họ Triệu, chẳng biết gã là người gì, gốc gác ra sao?”

Triệu Nhã nói: “Chuyện này ở Hàm Đan không ai dám nhắc đến, bởi vì Triệu Mục bất chấp thủ đoạn đối phó với những kẻ truy cứu thân thế của y. Năm y đến Triệu chỉ mười bốn tuổi, do một nội thị dẫn kiến, vì Triệu Mục kiếm pháp cao minh, làm người lại khôn ngoan, lại thỏa mãn được sở thích bệnh hoạn hiếu nam

sắc của vương huynh, cho nên rất mau chóng lấy được lòng vương huynh. Lúc ấy vương huynh vẫn chưa ngồi lên vương vị, nhưng vì mối quan hệ giữa hai người mật thiết, ngay cả chúng tôi cũng không nói được. Chỉ không ngờ, ngày nay ngay cả nguyên nhân cái chết của Triệu Ni, vương huynh cũng để Triệu Mục một tay che trời, giờ đây người trong cung đối với vương huynh rất nhát nhẽo”.

Thiếu Long cố nén không nhớ đến Triệu Ni, bình tĩnh hỏi: “Tên nội thị dẫn kiến ấy còn không?”

Triệu Nhã nói: “Vương huynh ngồi lên vương vị chẳng bao lâu, tên nội thị ấy bị người ta phát giác là đã trượt chân ngã xuống giếng chết ngạt. Lúc ấy chúng tôi cũng không hoài nghi, giờ đây chàng hỏi lại, ta mới nghĩ đến người ấy chắc là bị Triệu Mục giết chết để diệt khẩu”.

Hạng Thiếu Long nói: “Nội thị ấy phải chăng là người Triệu?”

Nhã phu nhân nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Ta cũng không rõ, nhưng điều tra thì không khó lắm”.

Hạng Thiếu Long nói: “Chuyện điều tra này phải tiến hành bí mật”.

Triệu Nhã giận dữ nói: “Được rồi! Cần gì chàng phải căn dặn như thế!”

Hạng Thiếu Long định nói tiếp thì Triệu Thiên đã ào vào lòng gã, run rẩy ôm chặt lấy gã.

Ô Đình Phương cười nói: “Tam công chúa, thì ra công chúa say mê chàng đến thế!”

Triệu Thiên ái ngại rời khỏi Hạng Thiếu Long, kéo tay Ô Đình Phương ra tòa tiểu lâu gần đó, hai người cười nói vui vẻ, rõ ràng rất thân mật với nhau.

Lúc này Hạng Thiếu Long mới nói với Nhã phu nhân về chuyện của Doanh Chính.

Nhã phu nhân nhìn gã đăm đũa một hồi rồi nói: “Hạng lang đừng trách Nhã nhi tò mò, hình như lúc chàng mới tới đã rất muốn tìm hiểu về mối quan hệ giữa Ô gia và Lã Bất Vi, tại sao chàng có thể đoán trước được điều đó?”

Hạng Thiếu Long á khẩu, với một người thông minh như Triệu Nhã thì giải thích thế nào cũng không ổn, bởi vì với thân phận và địa vị của gã lúc ấy không thể nào biết được sự tồn tại của Doanh Chính.

Nhã phu nhân ngồi vào lòng gã rồi nói: “Dù chàng có bí mật gì, Nhã nhi vẫn không thèm để ý, chỉ cần chàng yêu thương thiếp là được”.

Hạng Thiếu Long giật mình, hôn nàng rồi nói: “Nàng có cách gì sắp xếp cho ta gặp Doanh Chính được không?”

Nhã phu nhân thở dài: “Sắp xếp cho hai người gặp nhau thì không khó, khó nhất là Nhã nhi phải hy sinh mình, vấn đề là không thể nào giấu được Triệu Mục. Vả lại gặp Doanh Chính cũng bằng thừa, người này suốt ngày chìm đắm trong tử sắc, chẳng khác gì phế nhân, y lại tin rằng Triệu Mục là ân nhân và bằng hữu của

mình, nếu một mai y tiết lộ với Triệu Mục bí mật của chàng thì càng hỏng bét!”

Doanh Chính là người như thế này hay sao?

Hạng Thiếu Long nói: “Vậy mẫu thân Chu Cơ của y thì như thế nào?”

Nhã phu nhân nói: “Đó là một nữ nhân rất thông minh lợi hại, giờ đã hơn ba mươi tuổi, vẻ ngoài không lớn hơn thiếp bao nhiêu, thật sự là một vật hiếm thấy. Triệu Mục đã từng chung chạ với mụ, nhưng theo thiếp thấy mụ chỉ vì cầu tồn mà thôi. Người đàn bà này dã tâm rất lớn, tuyệt đối không trung thành với ai cả, kể cả Lã Bất Vi”.

Hạng Thiếu Long chợt nảy ra một kế, nói: “Vậy thì tốt, ta sẽ bắt đầu từ nữ nhân này”.

Chỉ cần ả có dã tâm, không muốn ở lại Hàm Đan làm con tin thì lão tử sẽ có cơ hội. Nói không chừng phải hy sinh một chút nhan sắc, để đánh bại Triệu Mục, bất cứ thủ đoạn nào cũng phải sử dụng.

Về đến Ô phủ, vừa ăn cơm xong, Triệu Nhã sai người đến tìm bảo gã lập tức phải đến phu nhân phủ ngay, lại nhắc nhở đừng dặt Ô Đình Phương theo.

Hạng Thiếu Long chợt nổi da gà, đổ mồ hôi hột. Từ biệt Ô Đình Phương và Đình Phương Thị, chỉ dặt theo Đằng Dực và Kinh Tuấn vội vàng đến phu nhân phủ.

Triệu Nhã đứng chờ họ ở khách sảnh, sắc mặt trầm trọng nói: “Tinh vương hậu đã đến”.

Rồi nghiêng răng nói tiếp: “Tên gian tặc Triệu Mục quả thật không tha cho chàng”.

Hạng Thiếu Long nói: “Xem ra phải lập tức vào cung gặp Hiếu Thành vương thỉnh tội. Không ngờ chỉ có thể kéo dài được một ngày”.

Triệu Nhã nói: “Tình hình không xấu như thế đâu. Tinh vương hậu muốn gặp riêng chàng”.

Rồi cười hì hì nói: “Người đàn ông đẹp trai quả thật cũng có lợi lắm”.

Hạng Thiếu Long cười mếu, vào trong nội sảnh gặp Tinh vương hậu.

Tinh vương hậu lưng xoay về hướng gã, mặt nhìn ra cửa sổ, cho bọn nô tỳ lui ra rồi lạnh lùng nói: “Hạng Thiếu Long người thật lớn gan! Không sợ chết hay sao? Ngay cả tam công chúa mà cũng dám đụng”.

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm muốn diễn kịch thì cũng phải diễn cho giống, quỳ xuống nói: “Thiếu Long đối với công chúa là chân thật, mong Tinh vương hậu lưu tình”.

Tinh vương hậu đột nhiên quay lại, mắt phượng đầy oai, mặt vẫn lạnh lùng: “Bổn hậu mặc kệ các người có thật lòng hay không. Nếu đại vương biết chuyện này thì sẽ cho rằng người đưa công chúa về Hàm Đan là chỉ vì mình, đó chính là

tội khi quân. Ngay cả đại vương cũng không có cách nào tha cho người. Giờ đây người lại không biết sự việc nặng nhẹ, uống cho ta coi trọng người”.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng chuyện đã không xong. Xem vẻ mặt và ngữ khí của nàng, tuyệt đối không phải đơn giản uy hiếp mình để trộm chút tình, thật đã quá đánh giá thấp nàng. Nhớ lại Bình Nguyên phu nhân đã từng nói trong kế hoạch Tam Tấn hợp nhất có chuyện thông hôn với nhau, mà chính mục cũng là mỹ nữ quý tộc nước Hàn gả đến nước Triệu, nên quỳ xuống nói: “Thiếu Long biết tội, xin vương hậu cứu mạng!”

Tinh vương hậu đã bớt lạnh lùng hơn, thở dài nói: “Hạng Thiếu Long! Người đứng dậy đi!”

Hạng Thiếu Long đứng dậy.

Tinh vương hậu quay người lại, nhìn ra cửa sổ, chậm rãi nói: “Chuyện này ta phải làm sao đây? Nếu giấu cho người thì sớm muộn cũng bị kẻ khác phát hiện, lúc ấy cả ta cũng không tránh được tội, nếu người Ngụy lập tức đến rước công chúa, người bảo sẽ có hậu quả gì đây?”

Hạng Thiếu Long bạo dạn bước đến phía sau Tinh vương hậu, nhỏ nhẹ nói: “Tinh vương hậu yên tâm, Ngụy vương vốn rất muốn thối hôn. Vả lại Triệu Mục cũng tìm cách phá hoại, cho nên cuộc hôn nhân này sẽ kéo dài cho đến nửa năm sau, dù cho tam công chúa có gả đi một lần nữa, Tinh vương hậu cũng có thể phủi tay sạch sẽ”.

Tinh vương hậu lặng yên một hồi rồi trầm giọng nói: “Ta mạo hiểm giấu diếm cho các người, đối với ta có lợi ích gì?”

Hạng Thiếu Long thầm bảo cơ hội đã đến, nói dứt khoát: “Tinh vương hậu nếu có gì cản ngại, Hạng Thiếu Long này dù dầu sôi lửa bỏng, chết vẫn không từ nan”.

Tinh vương hậu vẫn không quay người lại, lạnh nhạt nói: “Vậy người hãy giết cho ta một người!”

Hạng Thiếu Long bước đến gần, nắm lấy cánh tay nàng, rồi ôm sát nàng lại, ghé sát tai nàng nói: “Người Tinh vương hậu muốn giết phải chăng là Triệu Mục?”

Tinh vương hậu run rẩy, ngã vào lòng gã nói: “Giao dịch với người thông minh như người, quả thật đã tiết kiệm được nhiều lời. Triệu Mục ngày nào chưa chết, Triệu quốc sẽ chẳng có một tia hy vọng, một vương hậu như ta đây cũng chỉ có danh mà thôi”.

Hạng Thiếu Long nói: “Thần đã hiểu! Còn một người nữa phải không?”

Người đó đương nhiên là Hiếu Thành vương, chỉ cần giết chết Triệu Mục và Hiếu Thành vương, con trai của Tinh vương hậu sẽ lên ngôi. Tinh vương hậu lúc đó sẽ được phong làm thái hậu, mà con trai của nàng cũng còn nhỏ, triều chính tự nhiên sẽ lọt vào tay nàng, lúc ấy Triệu Thiên có còn là xử nữ hay không cũng

chẳng sao cả.

Người thời này để giành lấy quyền lực vào tay mình, không từ một thủ đoạn độc ác nào, vợ giết chồng, con giết cha.

Tinh vương hậu bị gã ôm đến mềm nhũn người, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo lắm, nói nhỏ: “Đó là người nói thôi, người ta muốn đối phó chỉ có Triệu Mục mà thôi. Đại vương cũng không muốn trọng dụng người, chỉ vì người trở thành người của Ô gia, mà Ô Ứng Nguyên ngấm đi lại với người Tần, sớm muộn gì cũng sẽ bị giết cả gia tộc. Nhưng nếu người trừ được Triệu Mục, có lẽ ta sẽ bảo vệ cho người, nói không chừng cũng sẽ trọng dụng người”.

Rồi quay lại nắm lấy tay gã: “Ta xưa nay không nói chơi, trong vòng ba ngày, ta muốn người hãy đưa cho ta một kế hoạch chu toàn, được chẳng?”

Câu cuối cùng ấy rất mềm mỏng, tựa hồ như nàng cầu xin Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long trầm nghĩ người đàn bà này quả thật lợi hại như Bình Nguyên phu nhân, cần phải cho nàng biết giá trị lợi dụng của mình, nói: “Cần gì ba ngày, giờ đây thần có thể cho vương hậu một đáp án ngay”.

Dừng một lúc rồi nói tiếp: “Đối phó với Triệu Mục, không ngoài hai con đường văn và võ, võ đương nhiên là hành thích y, văn là điều tra gốc gác của y, sau đó dùng kế hãm hại y. Theo thần suy đoán, y chính là gian tế của nước khác phái đến, tìm cách phá vỡ nội bộ Đại Triệu của chúng ta. Nếu vẫn còn có chút lòng với Đại Triệu thì sẽ không làm vậy”.

Tinh vương hậu hai mắt sáng lên, nhìn gã chăm chú nói: “Con người người quả thật không đơn giản, nhưng phải nhớ rằng đối phó với Triệu Mục phải vừa nhanh vừa hiệu quả, nếu không sẽ trúng gian kế của y khiến cho người ngóc đầu không nổi”.

Hạng Thiếu Long trong mắt hiện lên tia thù hận nóng bỏng, nghiêng răng nói: “Cái chết của Ni phu nhân đã khiến cho hạ thần và y không đội trời chung. Vương hậu hãy yên tâm!”

Tinh vương hậu nói: “Thiếu Long! Ta phải đi đây. Hãy nhớ rằng đừng tùy tiện tìm ta, ta sẽ liên lạc với người sau”.

Nhìn dáng bà khuất ngoài cổng, Hạng Thiếu Long vẫn chưa có được cảm giác thoải mái. Người đàn bà này quả là có khả năng khống chế. Loại đàn bà này là đáng sợ nhất, tùy lúc có thể quay mũi súng lại đối phó với mình lúc nào không hay, còn gã chỉ là công cụ hữu dụng trong tay của nàng mà thôi!

Hạng Thiếu Long đến bên Triệu Thiên nói: “Không sao rồi!”

Triệu Thiên lo lắng nói: “Quả thật không cần phải sợ à? Nếu Thiên nhi liên lụy cho chàng, Thiên nhi chỉ đành...”

Hạng Thiếu Long đưa tay ngăn nàng lại, quay sang Triệu Nhã nói: “Nàng hãy chăm sóc cho Triệu Thiên, ta sẽ sai Kinh Tuấn dẫn vài hảo thủ đến giúp cho bọn

gia tướng của nàng. Khi cần thiết thì cũng phải động thủ”.

Triệu Nhã nói: “Đừng làm như thế! Ở Hàm Đan, ta có đủ lực lượng để bảo vệ mình và Thiên nhi, huống hồ chi vương huynh vẫn còn coi trọng ta”.

Nói rồi kéo Hạng Thiếu Long qua một bên, hạ giọng nói: “Chàng sai ta điều tra tên nội thị đã dẫn kiến Triệu Mục đã có chút manh mối. Theo lời một cung nữ già nói, tên nội thị ấy tên Hà Đán, là người nước Sở, trước kia rất được tiên vương sủng ái và tin tưởng, nhưng tin tức ấy có tác dụng gì đâu?”

Hạng Thiếu Long nói: “Giờ đây vẫn chưa biết tác dụng gì. Nhưng Triệu Mục rất có khả năng là người nước Sở phái đến, nhiệm vụ là ngăn chặn không để cho Tam Tấn hợp nhất”.

Triệu Nhã gật đầu nói: “Rất có lý, điều này cũng giải thích vì sao Triệu Mục có liên hệ với Ngao Ngụy Mậu, bởi vì Triệu Mục chính là đại diện cho lợi ích chung của Tề và Sở, chúng đều không muốn Tam Tấn hợp nhất”.

Hạng Thiếu Long nhú mày nói: “Nhưng dù biết chuyện này, trong thời gian ngắn cũng khó lợi dụng điều này để lật ngả Triệu Mục”.

Nhã phu nhân nói: “Chuyện này hãy giao cho ta, đừng quên rằng Nhã nhi là chuyên gia ngụy tạo, chỉ cần có chút manh mối thì có thể ngụy tạo mật thư của người Sở trao cho Triệu Mục. Sau đó khéo léo để rơi vào tay vương huynh, ta và Tinh vương hậu sẽ đứng bên cạnh đổ dầu vào lửa, Triệu Mục lúc ấy sẽ khó lòng thoát tội”.

Hạng Thiếu Long vui mừng lắm, nói: “Ta sẽ sai Đào Phương giám sát tất cả những người Sở mà Triệu Mục tiếp xúc, nếu có thể tìm ra chứng cứ thực sự thì càng lý tưởng hơn”.

Sau một hồi tình tự, Hạng Thiếu Long quay về Ô phủ, vừa mới đặt chân vào cổng, tên lính giữ cửa nói: “Cự Tử Nghiêm Bình tiên sinh đến tìm tôn cô gia, đại thiếu gia đang tiếp y”.

Thiếu Long than thầm trong bụng, đánh liều bước vào.

Ô Ứng Nguyên thấy gã quay về thì mượn cớ bỏ đi chỉ để lại hai người trong khách sảnh.

Nghiêm Bình nhìn gã nói: “Hạng huynh đại triển thần oai ở Ngụy khiến cho ai cũng khen hết lời, nhưng Hạng huynh cũng đang nguy hiểm. Hạng huynh có biết điều đó không?”

Hạng Thiếu Long rất có thiện cảm với lối nói trực tiếp và thẳng thắn của y, nhưng vì chuyện của Nguyên Tông nên rất khó hợp tác với người này, thở dài nói: “Đố kỵ người khác là hạng tầm thường, điều đó cũng khó tránh được”.

Nghiêm Bình nhắc lại hai lần câu “đố kỵ người khác là hạng tầm thường” sau đó nói tiếp: “Lời của Hạng huynh đây ý tứ, thất kính thất kính!”

Rồi nhìn thẳng vào gã nói: “Chả trách nào Nguyên Tông chấp nhận đưa Cự

Tử lệnh cho huynh”.

Hạng Thiếu Long nhíu mày: “Cử tử chẳng phải đã bảo Cự Tử lệnh không có ở chỗ của ta hay sao? Tại sao đột nhiên lại thay đổi như thế?”

Nghiêm Bình bình tĩnh nói: “Rất đơn giản, bởi vì Cự Tử lệnh không có trên người Nguyên Tông”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Sao chuyện này đến hôm nay Cự Tử mới biết?”

Nghiêm Bình lạnh lùng nói: “Ngày hôm đó chúng ta vây công Nguyên Tông, tuy trọng thương, nhưng hắn vẫn chạy thoát, gần đây mới phát hiện hắn chuồn đến Sở, vì thương thế tái phát mà chết. Cự Tử của Sở Mặc là Phù Độc, tìm không ra Cự Tử lệnh trên người hắn, nửa đêm tập kích phủ Tín Lăng Quân. Dù hao binh tổn tướng nhưng vẫn để cho huynh chạy thoát”.

Rồi nói với vẻ ngạc nhiên: “Không biết tại sao Phù Độc biết Nguyên Tông giao Cự Tử lệnh cho Hạng huynh?”

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, đương nhiên là Triệu Mục đã cho người Sở biết. Từ đây có thể thấy rằng Triệu Mục có mối quan hệ mật thiết với người Sở, cho nên người Sở mới có thể mau chóng nhận được tin mới mẻ này.

Nghiêm Bình nói: “Cự Tử lệnh chẳng có tác dụng gì với người ngoài, ngược lại còn gây thêm họa, Hạng huynh nếu có thể giao trả cho bốn tử, bốn tử tất sẽ có báo đáp”.

Hạng Thiếu Long quả thật cũng muốn giao Cự Tử lệnh cho y để tránh thêm phiền phức. Nhưng Nguyên Tông thà chết cũng không giao Cự Tử lệnh cho Nghiêm Bình, rõ ràng y có cái lý của mình, mà Nguyên Tông đã hy sinh bản thân để giúp mình chạy tới Hàm Đan, cho nên dù thế nào cũng không thể phụ lời ký thác ấy được. Cho nên dù cho làm như thế chỉ có hại mà không có lợi, gã cũng phải kiên trì.

Rồi mỉm cười nói: “Dù Cự Tử lệnh không ở trên người Nguyên huynh, rất có thể y giấu ở một nơi nào đó, hoặc giao cho người khác, tại sao Cự Tử cứ khẳng định là trên người Hạng mẫu?”

Nghiêm Bình không vui nói: “Vậy là Hạng huynh đã không chịu giao Cự Tử lệnh ra, đó quả là một hành vi bất trí, giờ đây người muốn hại chết Hạng huynh ở Hàm Đan rất nhiều, nếu thêm ta vào nữa, Hạng huynh ứng phó có nổi không?”

Hạng Thiếu Long cười lạnh lùng nói: “Cái chết của Nguyên huynh, nói cho cùng cũng bởi vì người, thù này Hạng mẫu chưa tính sổ với người, người còn dám đến đây uy hiếp Hạng mẫu”.

Nghiêm Bình đứng phắt dậy, lạnh nhạt nói: “Hay lắm! Hạng Thiếu Long! Người cũng có gan lắm, đêm nay nếu người có thể an toàn đến Quách phủ thì hãy để cho bốn tử lãnh giáo Mặc Tử kiếm pháp của các hạ”.

Cười ba tiếng rồi bước ra như cơn gió.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, con người ta chỉ toàn lấy nhiều để hiếp ít, chẳng lẽ lại sợ người? Rồi đi tìm bọn Đằng Dực, Ô Trác.

o O o

Chương 45

TAM ĐẠI SÁT CHIÊU

Nguyên Tông đã chết thật rồi!

Một nỗi bi thương trào dâng trong lòng Hạng Thiếu Long.

Nhớ ngày ấy lưu lạc ở Võ An, Nguyên Tông không những cho ăn cho ở mà còn truyền cho Mặc Tử kiếm pháp, ba tháng gần gũi nhau ấy đã giúp gã có khả năng chống chọi với thời loạn thế này.

Nếu không biết Nguyên Tông vì Nghiêm Bình mà chết, gã sẽ không quyết liệt với Nghiêm Bình như vậy, dù cho kẻ địch có là một đối thủ đáng sợ, trong lòng cũng cảm thấy vui sướng.

Đây quả là một thế giới mà kẻ mạnh xưng hùng, một thời đại vô pháp vô thiên. Nếu không gã đã sớm đi báo cảnh sát, mua bảo hiểm thân thể.

Gã đưa tay móc ra Cự Tử lệnh, cảm thấy lạnh lạnh trong tay.

Nghiêm Bình và Phù Độc, những tên phản đồ của Mặc gia, tại sao phải quyết lấy cho bằng được Cự Tử lệnh.

Hai chuyện trên người Nguyên Tông không có Cự Tử lệnh và Sở Mặc đang đem đột kích phủ Tín Lăng Quân, chính là tên gian tặc Triệu Mục đã báo với Nghiêm Bình để gây khó khăn cho mình.

Con người này quả thật độc ác, chỉ cần mấy câu thì khiến gã lâm vào nguy hiểm.

Hạng Thiếu Long nghiên cứu kỹ phù lệnh trong tay mình.

Khi còn ở thế kỷ hai mươi mốt, gã rất thích đọc tiểu thuyết võ hiệp, trong những loại tiểu thuyết ấy thường nhắc đến các lệnh bài, chỉ cần có được lệnh bài trong tay thì sẽ có được quyền uy, có thể chỉ huy người khác.

Nhưng Cự Tử lệnh này không hề có tác dụng như thế, nếu không Nguyên Tông chỉ cần đưa nó ra là xong, không cần phải bỏ trốn.

Cho nên Cự Tử lệnh tất nhiên có một giá trị khác nào đó, không chỉ đơn giản là có giá trị tượng trưng.

Nhưng nếu là như thế, Nguyên Tông tại sao không nói với gã, phải chăng y cũng chưa phá được bí mật này, cho nên trong lòng còn nghi ngờ, chưa nói ra?

Gã nhắm mắt lại, ngón tay di di trên mặt Cự Tử lệnh.

Khi ngón tay chạm tới chữ Mặc, hai chấm trong chữ ấy hình như chuyển động, gã giật mình mở mắt ra nhìn kỹ, rồi lại dùng ngón tay cái chà mạnh lên, hai chấm tròn ấy vẫn không động đậy.

Lòng than thầm đang định bỏ cuộc, lại chợt nghĩ nếu dễ dàng phát hiện bí mật

của Cự Tử lệnh thì Nguyên Tông đã tìm ra từ sớm, vì thế chú ý tìm hiểu nữa.

Chà xát mãi vẫn không có tác dụng, gã bảo Xuân Doanh tìm một chiếc kềm, kẹp một trong hai điểm tròn ấy kéo mạnh lên.

Tách một tiếng, điểm tròn ấy được kéo lên, cao hơn toàn bộ bề mặt khoảng nửa thốn.

Hạng Thiếu Long mừng lắm ngồi dậy.

Hạng Thiếu Long lại kéo cao thêm một chút, hai điểm tròn ấy nhô lên cao thành hai trục nhỏ. Rồi gã thử xoay nhẹ trục nhỏ ấy theo chiều kim đồng hồ, quả nhiên trục nhỏ ấy rời ra, phát ra một tiếng nhỏ như mở khóa.

Hạng Thiếu Long mừng lắm, hít một hơi dài, xoay trục nhỏ còn lại, nhưng trục ấy vẫn không động đây, nhưng khi xoay ngược lại với chiều kim đồng hồ thì chuyện lạ xảy ra, tách một tiếng, trục nhỏ ấy rời ra, lộ ra một mảnh vải khoảng năm thốn.

Hạng Thiếu Long biết mình đã may mắn tìm ra được bí mật của Cự Tử lệnh.

Mảnh vải ấy được trải ra giường, dài mười hai thốn, trên đó ghi chi chút những chữ nhỏ.

Nửa phần đầu là Mặc Thị binh pháp, nửa phần sau toàn là kiếm pháp, đầu đề có ghi: “Mặc Thị kiếm pháp bổ di tam đại sát chiêu”.

Hạng Thiếu Long mừng lắm, đọc qua một lượt, thì ra ba chiêu thức ấy chính là kiếm pháp dùng để công kích, cũng tương tự với kiếm pháp lấy thủ làm chủ của Mặc Tử kiếm pháp, chẳng biết có phải là vì Mặc Dịch cuối đời tâm ý có thay đổi nên mới sáng chế ra ba chiêu dùng để tấn công, để bổ sung cho Mặc Tử kiếm pháp của mình.

Tuy gọi là ba chiêu, nhưng mỗi chiêu có hơn một trăm hình, có thể thấy phức tạp đến mức nào.

Điều kỳ diệu nhất là ba chiêu này có liên quan đến phòng thủ, cho nên có thể phối hợp kín như áo trời với Mặc Tử kiếm pháp do Nguyên Tông truyền thụ.

Thức thứ nhất tên gọi là “Lấy thủ thay công”, chỉ thấy những hình vẽ rất sinh động, nào là phép đả tọa, hành tẩu bay nhảy lộn nhào, tất cả các thế đều có, mỗi hình hầu như đều giải thích rõ ràng cách tập và sử dụng, quả thật rất kỳ diệu khiến người ta phải ngưỡng mộ cho tài trí của Mặc Dịch.

Thức thứ hai tên gọi “Lấy công thay thủ”. Nếu nói thức thứ nhất vững chãi như núi, thức thứ hai này mạnh như sóng biển. Chỉ là hai thức này, thực tế đã bao gồm hết bí quyết của kiếm đạo, nếu phối hợp với Mặc Tử kiếm pháp, uy lực sẽ không biết tăng lên bao nhiêu lần.

Thức thứ ba tên gọi “Gồm thâm công thủ”, thay đổi lại càng phức tạp hơn, nhưng không phải là sự kết hợp giữa hai thức trên, mà là một loại kiếm pháp huyền diệu, không những trong công có thủ, trong thủ có công, chỗ lợi hại là biến

hóa vô cùng, tùy thời có thể từ công chuyển thành thủ, từ thủ hóa công. Hạng Thiếu Long xem đến say sưa.

Lúc bấy giờ gã không có thời gian xem phần binh pháp, tay cầm mộc kiếm ra vườn sau, chuyên tâm luyện ba chiêu kiếm ấy.

Hạng Thiếu Long vừa xem vừa luyện, lúc bắt đầu thì còn dừng lại để xem, khi luyện đến quen tay, mỗi kiếm vung ra, hoặc chém hoặc chặt, hoặc đâm hoặc quét.

Gã đã chìm đắm trong bộ kiếm pháp huyền diệu ấy, quên hết mọi thứ, một cảm giác kỳ lạ, từ ngày học được kiếm pháp của Nguyên Tông, đây là lần đầu tiên mới thưởng thức được.

Nhờ tập theo ba chiêu ấy nên thanh mộc kiếm giờ đây trở nên nhẹ nhàng. Rồi gã lại phối hợp với Mặc Tử kiếm pháp nguyên bản, luyện lại lần nữa, nhất thời kiếm khí tung hoành, vừa tĩnh vừa động, lúc tĩnh như biển khơi lặng sóng, lúc động như biển khơi thịnh nộ, thay đổi khó lường.

Thời gian qua nhanh, cho đến khi bọn Đằng Dực, Kinh Tuấn và Ô Trác đến tìm, Hạng Thiếu Long biết mình đã luyện được ba canh giờ.

Đối với người chưa luyện Mặc Tử kiếm pháp mà nói, ba thức ấy e rằng ba năm vẫn chưa luyện xong, nhưng đối với Hạng Thiếu Long mà nói, ba canh giờ cũng đủ cho gã thay đổi.

Hạng Thiếu Long không hề có cảm giác mệt mỏi.

Trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, theo phương pháp hô hấp kỳ lạ của Mặc Dịch, chắc chắn có liên quan đến tiềm lực thần bí trong cơ thể của người ta. Nếu ngày sau có thể luyện tập theo cách đã tọa của ông ta, thì hiệu quả sẽ càng thần kỳ hơn, nói không chừng sẽ trở thành một cao thủ như trong tiểu thuyết võ hiệp, có nội công kỳ diệu.

Hạng Thiếu Long vội vàng thay quần áo rồi ra sảnh đường gặp bọn Ô Trác.

Đằng Dực ngạc nhiên nhìn gã nói: “Hạng huynh thần thái bay bổng, tựa như trở thành một người khác, phải chăng có điều chi đáng mừng?”

Ô Trác nói: “Nhãn thần của tôn cô gia càng sắc bén hơn, quả thật khiến người ta phải kinh khiếp”.

Hạng Thiếu Long mừng lắm, lảng sang chuyện khác: “Trước mắt có bao nhiêu người có thể dùng được?”

Ô Trác nói: “Chúng ta có thể điều động được năm sáu trăm người, nhưng nếu như thế sẽ làm lộ thực lực của chúng ta, về lâu dài mà nói có hại chứ không có lợi”.

Hạng Thiếu Long nói: “Vậy thì chỉ cần bốn người chúng ta với mười hảo thủ nữa thì cũng có thể được”.

Cả ba người kia đều ngạc nhiên.

Hạng Thiếu Long nói: “Nếu giao phong thẳng thường, chúng ta chỉ có bại mà không thắng, nhưng giờ đây mục đích của chúng ta chỉ là an toàn đến được Quách phủ”.

Kinh Tuấn nói: “Nếu chỉ một mình đệ thì có thể lẻn vào Quách phủ như chơi”.

Ô Trác vui mừng nói: “Có thể tác chiến cùng tôn cô gia, quả thật là một chuyện thống khoái, nào! Chúng ta hãy coi đây”.

Nói rồi móc ra trong người một bức vẽ, đó chính là bản đồ Hàm Đan.

Ô Trác chỉ vào một quả đồi nhỏ nói: “Quách phủ nằm trên quả đồi này, đường chính thức thì có hai, đến trước và phía sau Quách phủ, ngoài ra không phải loạn thạch thì cũng là cây cối um tùm”.

Đằng Dực nói: “Chỉ cần đến ngọn đồi này, có cây cối um tùm và loạn thạch che chắn thì sẽ không sợ những loại vũ khí tấn công từ xa như cung tiễn của bọn chúng, lại càng không sợ bọn chúng đông người”.

Ô Trác nói: “Vấn đề là chúng tất sẽ sai người theo dõi chúng ta, bọn chúng có thể giết chúng ta bất cứ lúc nào trên đoạn đường dài gần một dặm này”.

Hạng Thiếu Long suy nghĩ một chốc rồi nói: “Chúng ta có thể dùng cách “bê ngoài ra vẻ sửa đường, nhưng ngầm vượt Trần Thương”... ơ!”

Thấy bọn họ ngạc nhiên, gã mới nhớ rằng chuyện ngầm vượt Trần Thương xảy ra vào thời Hán Sở tranh hùng sau này, bọn họ tất nhiên chẳng biết được.

Hạng Thiếu Long vội vàng đổi lối nói: “Ô Trác có thể đồng thời phái ba chiếc xe ngựa, xuất phát về ba hướng khác nhau, bọn Mặc giả ấy đuổi theo ba chiếc xe ngựa, cho đến khi phát hiện không có người thì thực lực đã bị phân tán, lúc ấy chúng ta mới xuất phát, khiến cho kế hoạch của chúng bị đảo lộn, lúc đó chúng ta sẽ ứng phó dễ dàng hơn”.

Cả ba người nghe xong đều khen hay.

Kinh Tuấn nói: “Chúng ta có thể lợi dụng các dây móc, vượt qua nhà dân, đi theo người chúng ta, nhất định chúng sẽ lúng túng, không biết làm thế nào mới phải nhỉ?”

Ba người càng nói càng hăng, giống như sắp đánh trận tới nơi.

Cuối cùng Hạng Thiếu Long nói: “Nếu ta là Nghiêm Bình, sẽ sai người nấp dưới chân đồi ở Quách phủ, lúc đó chúng ta có thể dễ dàng nấp trong rừng rậm đối phó với chúng”.

Đằng Dực chợt nảy ra một ý, nói: “Hay là để ta và Kinh Tuấn đến trước nơi đó, đặt sẵn bẫy thì càng chắc chắn hơn”.

Kinh Tuấn reo lên: “Chuyện này đừng trễ, nhân lúc vẫn còn hai canh giờ nữa buổi tiệc mới bắt đầu, chúng ta hãy mau đi bố trí”.

Ô Trác đứng dậy nói: “Người cần thứ gì, ta cũng sẽ cung cấp đầy đủ”.

Ba người kia bỏ đi, Hạng Thiếu Long về phòng đem ra thiết bị và phi châm, đai nịt gọn ghẽ xong lại đến nhập bọn cùng Ô Trác.

Trên đường đi thì gặp Đào Phương đang hớn hở chạy tới.

Đào Phương kéo gã lại nói: “Chúng ta thật may mắn, đã điều tra được một kẻ có thân phận bí mật vừa mới gặp Triệu Mục hôm nay, nghe giọng thì đã biết y là người Sở”.

Hạng Thiếu Long vui mừng nói: “Có bắt được y không?”

Đào Phương nói: “Y vẫn còn ở trong thành, bắt y thì có lẽ sẽ đánh cỏ động rắn, theo thám tử điều tra, y chỉ đặt phòng cho đến sáng mai. Chỉ cần bước ra khỏi thành, chúng ta có thể bắt sống được y, rồi giam ở mục trường của chúng ta, ta không tin miệng y cứng hơn hình cụ của chúng ta”.

Hạng Thiếu Long khoác vai Đào Phương, cười ha ha nói: “Nếu chúng ta có thể nắm được chứng cứ của tên gian tặc ấy, chúng ta sẽ cho y biết lợi hại”.

Lúc này hai người đã đến cửa sau, Ô Trác đã chuẩn bị ba chiếc xe ngựa, đợi chỉ thị của gã.

Đào Phương ngạc nhiên hỏi: “Chỉ có một mình tôn cô gia mà sao cần đến ba chiếc xe thế?”

Hạng Thiếu Long cười nói: “Ba chiếc xe này chẳng phải để Thiếu Long ngồi đâu, mà để tặng cho tên đoản mạng Nghiêm Bình ấy!”

Nói xong cười lớn rồi nhảy lên xe.

o O o